

พอใจที่ทรงสร้างฉันเป็นหญิง

โดย Elisabeth Elliot

Translated from the book

"Let Me Be a Woman"

by Elisabeth Elliot

มุมมองใหม่

หนังสือเล่มนี้ได้ถูกเขียนขึ้นในยามที่กระแสเรียกร้องสิทธิสตรีแพร่หลายไปทั่วประเทศของเราในยุคเจ็ดสิบและแปดสิบ ผู้หญิงถูกบอกในตอนนั้นว่าพวกเธอควรออกไปนอกบ้านและทำบางสิ่งที่ “เติมเต็มชีวิต” พวกเธอฟังและผู้หญิงจำนวนมากได้ค้นพบสิ่งที่พวกผู้ชายจะบอกพวกเธอได้อย่างง่ายดายตายก็ได้ นั่นคือ ความรู้สึกเติมเต็มในชีวิตไม่จำเป็นต้องหาได้ในหน้าที่การงานใด – ยกตัวอย่างเช่น: งานข้าราชการหรืองานธุรกิจ— มากไปกว่าในครัว

ฉันรู้ในตอนนั้นว่าความพึงพอใจและความชื่นบานที่แท้จริงมาในการตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและไม่มีในที่อื่นใดอีก

ดังนั้น ฉันจึงเขียนหนังสือเล่มหนึ่งเพื่อเป็นของขวัญแต่งงานให้แก่คุณ โดยทำให้คุณเห็นอย่างชัดเจนเป็นตัวหนังสือถึง หลักการนิรันดรอันยิ่งใหญ่ เหล่านั้นที่แบ่งแยกผู้ชายจากผู้หญิง

พระเจ้าได้ทรงมอบหมายตำแหน่งของภรรยาศิษยาภิบาลให้แก่คุณ ฉันได้เฝ้าดูด้วยความอัศจรรย์ใจ โดยได้เห็นพระคุณและความเข้าใจลึกซึ้งที่พระเจ้าได้ประทานแก่คุณในการอบรม การสั่งสอน การฝึกวินัย และการสอนเด็กที่บ้าน

บางครั้งพวกเราทั้งสองคนถูกขอให้ไปเป็นวิทยากรในงานประชุมสตรีหลายงาน สติปัญญาของคุณได้ช่วยเหลือฉันบ่อยๆขณะที่ฉันพยายามตอบคำถามต่างๆที่มาจากชายเกี่ยวกับชีวิตคู่และการเลี้ยงลูกซึ่งดิฉันพบเจอขณะจัดรายการวิทยุของฉัน *เกทเวย์ ทู* จอย เราพยายามที่จะหนุนใจผู้หญิงทั้งหลายให้ปลุกฝังนิสัยที่นุ่มนวลและสงบเสงี่ยม ที่จะเห็นพระคริสต์ในตัวสามีของพวกเธอ ที่จะรักและให้เกียรติสามีแม้ในยามที่พวกเขาอาจดูเหมือนไม่สมควรที่จะได้รับเกียรตินั้น เราอย่าลืมว่าพระคริสต์ได้ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อเราแล้ว และเราจึงควรสละชีวิตของเราเพื่อกันและกันด้วย พ่อแม่ได้รับงานอันยอดเยี่ยมในการทำให้ลูกๆของตนเป็นวิสุทธิชน แต่พวกเขาไม่อาจทำสิ่งนี้ได้เลยนอกเสียจากการเป็นแบบอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้าก่อนและจากนั้น (บรรทัดซ้อนบรรทัด, ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ) โดยการฝึกวินัยซึ่งถูกใช้ร่วมกับความรักและการอธิษฐาน เมื่อคุณถูกท้วงท้วงโดยทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเรียกเอาจากคุณแล้วเมื่อพระองค์ “ทรงยอมให้คุณเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง” จงอ่าน อิสยาห์ 41:10-11: **อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าท้อแท้ใจเลย เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา ดูเถิด พวกเขาทุกคนที่ได้ขัดเคืองกับเจ้าจะอับอายและสับสน พวกเขาจะเป็นเหมือนความว่างเปล่า และคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับเจ้าจะพินาศไป**

1 พระเจ้าผู้ทรงคมอยู่

ตอนที่วอลท์เข้ามาหาแม่ตอนคริสตมาสเพื่อขอแต่งงานกับลูก แม่บอกเขาไปว่า “ไม่มีใครเลยที่ฉันอยากจะมอบเธอให้ด้วยความยินดี” จากนั้นเราได้พูดคุยกันถึงการรอคอยเป็นเวลายาวนานที่ลูกจะต้องมีหากวันแต่งงานจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าลูกจะเรียนจบ

แม่ถามเขาไปว่า “เธอคิดว่าเธอรอไหวไหม” และเขาก็ตอบโดยไม่ลังเลเลยว่า “คุณผู้หญิงครับ ผมรอได้ครับ” เราไม่เคยเป็นลูกที่อยู่ในกำมือของความบังเอิญเลยแม้สักชั่วขณะของชีวิตเรา วอลท์เห็นจังหวะเวลาของการขอแต่งงานของเขา การจบการศึกษาของเขาจากโรงเรียนพระคริสตธรรม การจบการศึกษาของลูกจากมหาวิทยาลัย ว่าอยู่ท่ามกลาง “ทุกสิ่ง” ที่ทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า เขาเห็นแบบแผนของหน้าที่ที่แผ่ออกตรงหน้าพวกเธอสองคนและเชื่อมั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า จนอำนาจแห่งอารมณ์ของตัวเองที่จะทำให้ปณิธานของเขาอ่อนแอลงไม่ใช่ภัยคุกคามเลย เขารู้เหมือนกับที่ผู้แต่งเพลงสดุดีรู้ว่า “เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดร์” แม่รู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงมอบผู้ชายแบบนั้นให้แก่ลูก

2 ไม่ใช่ฉันเป็นใคร? แต่ฉันเป็นของใคร?

บันทึกเหล่านี้จะไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความหมายของความเป็นผู้หญิง ไม่ว่าจะในทางใด ผู้หญิงทั้งหลายในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาได้คิดหาวิธีการที่จะทำให้ตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางของความสนใจเยอะๆ มีคนพูดถึงพวกเธอ ฉงนเกี่ยวกับพวกเธอ ตกเถียงเกี่ยวกับพวกเธอ และออกกฎหมายต่างๆเกี่ยวกับพวกเธอ และพวกผู้หญิงเป็นผู้ที่ทำเรื่องส่วนใหญ่ของการพูด การตกเถียง และอาจเป็นการออกกฎหมายด้วย ในขณะที่พวกผู้ชาย เป็นฝ่ายฉงนเสียมากกว่าตามความคิดของฉัน หนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับพวกผู้หญิงได้ถูกตีพิมพ์ออกมาโดยสนับสนุนให้ผู้ หญิงทั้งหลายสลัดทิ้งบทบาทเดิมๆ ให้ปฏิเสธการพบปะสมาคม ซึ่งพวกเธอกล่าวว่า ได้ควบคุมและกักขังพวกเธอมาตลอดหลายศตวรรษเหลือเกิน และให้ย้ายเข้าสู่สิ่งที่พวกเธอบางคนเรียกว่าการไล่ตามเสาะหาต่างๆแบบ “มนุษย์” (ซึ่งแตกต่างจากเชิงชีววิทยาหรือเชิงสืบพันธุ์) ซึ่งไม่ว่าพวกมันน่าสนใจหรือไม่ น่าสนใจ ก็ถูกกล่าวว่า เป็นเขตแดนของผู้ชาย

การเป็นผู้หญิงแตกต่างโดยพื้นฐานจากการเป็นผู้ชายหรือ?

มีสิ่งใดที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยในธรรมชาติของมนุษย์ทั้งหลายหรือของสังคมมนุษย์ที่เรียกร่องบทบาทหรืองานบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับเพศหนึ่งหรืออีกเพศที่เหลือ? สิทธิอำนาจควรถูกเชื่อมโยงกับเฉพาะพวกผู้ชายเท่านั้นหรือเป็นหลักด้วยซ้ำแทนที่จะเชื่อมโยงกับพวกผู้หญิงหรือ? มันสำคัญด้วยหรือว่าใครเป็นคนจัดการสิ่งต่างๆ? การคลอดเด็กสักคนจำเป็นต้องหมายความว่าผู้ที่คลอดควรดูแลเด็กนั้นหรือ? การสมรสคืออะไร? มันทำงานอย่างไร? ส่วนที่ตกเป็นของผู้หญิงคนหนึ่งแย่มากๆกับที่บางคนกล่าวหรือไม่ว่ามันคือ “ชั่วชีวิตของการพรางตัว และพิธีกรรมปัญญาอ่อน เต็มไปด้วยการสังหรณ์ใจต่างๆและความลุ่มเหลว”?

คนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่พยายามหาคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ก็เริ่มต้นผิดที่ พวกเขาเริ่มต้นที่ตัวเอง พวกเขาถามว่า “ฉันเป็นใคร?” “จริงๆแล้วฉันรู้สึกอย่างไร?” และ พวกเขาสันนิษฐานว่าหากผู้คนที่มากพอแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของตนเกี่ยวกับหัวข้อนี้ เราทุกคนก็จะมาถึงความจริงของเรื่องราวนี้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เป้าหมายของพวกเขาก็คือว่า ผู้หญิงควรสลัดทิ้งบทบาทของตนในฐานะแม่บ้าน คาร์โลล์เฝ้าสังเกตแนวโน้มนี้และตั้งข้อสังเกตอย่างขบขันแถมเหน็บแนมว่า “ความคิดว่ารู้อันเจ้าเล่ห์หนึ่งอยู่ตรงงานที่สิ้นหวังของมันอยู่เสมอ-จากโลกแห่งความไม่เชื่อตรงเพื่ออนุมานความเชื่อตรงจากการกระทำที่ร่วมกันของพวกมัน”

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า มีการปลอบใจและการให้ความมั่นใจแบบผิวเผินที่จะได้จากการนั่งอยู่เฉยๆและพรวดบอกว่าคุณรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ โดยปกติแล้วคุณพบคนอื่นอีกหลายคนที่คุณรู้สึกแบบเดียวกัน หรือ (สิ่งที่ให้ความมั่นใจและปลอบใจมากยิ่งขึ้นไปอีก) พวกเขา รู้สึกแย่มากกว่าที่คุณรู้สึก แต่มันไม่ใช่วิธีที่จะมาถึงความจริง เพื่อที่จะเรียนรู้ว่าการเป็นผู้หญิงนั้นหมายถึงอะไร เราต้องเริ่มต้นที่พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างเธอขึ้นมา

3 ที่ๆจะแขวนจิตวิญญาณของลูก

ทุกเช้าวันอาทิตย์ในคริสตจักรของเรา เราท่องหลักข้อเชื่อหนึ่ง ลูกรู้ว่ามันกล่าวว่าอะไร “ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงที่ปรากฏแก่ตาและไม่ปรากฏแก่ตา” นั่นคือคำกล่าวหนึ่งที่ไม่มียุทธศาสตร์เกี่ยวกับความคิดเห็นส่วนตัวหรืออารมณ์ของฉัน มันเป็นคำกล่าวที่แสดงถึงข้อเท็จจริงที่เป็นกลาง เป็นที่ยอมรับโดยความเชื่อ และเมื่อแม่ยืนขึ้นท่ามกลางคริสเตียนคนอื่นๆและพูดทวนคำกล่าวนี้ แม่ก็ไม่ได้กำลังพูดถึงตัวเองเลยแม้แต่นิดเดียว สิ่งเดียวที่แม่กำลังกล่าวเกี่ยวกับตัวเองก็คือว่า แม่บนอบต่อความจริงเหล่านี้ นี่คือจุดที่แม่ยืน นี่คือความเป็นจริงบ่อยครั้ง (แม่เกรงว่า เกือบอยู่เสมอ) เมื่อแม่มาที่คริสตจักร ความรู้สึกต่างๆของแม่มาเป็นอันดับหนึ่งในความคิดของแม่ นี่เป็นเรื่องปกติธรรมดา เราเป็นมนุษย์ เราเป็น “ตัวตนต่างๆ” และการที่จะรู้สึกไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลย แต่การนมัสการไม่ใช่ความรู้สึก การนมัสการไม่ใช่ประสบการณ์ การนมัสการเป็นการกระทำอย่างหนึ่ง และนี่อาจร้ายแรงยิ่งกว่า เราจะต้องนมัสการ “ในจิตวิญญาณและในความจริง” อย่าไปสนใจเกี่ยวกับความรู้สึกต่างๆ เราจะต้องนมัสการไม่ว่าความรู้สึกต่างๆของเราจะเป็นอย่างไรก็ตาม เมื่อพบว่าความคิดต่างๆของแม่กระจัดกระจายไปทุกทิศทุกทางและต้องจับเข้าคอกเหมือนอย่างฝูงลูกวัวที่พยศจำนวนมากเหลือเกิน แม่จึงคุกเข่าลงก่อนการประชุมนมัสการจะเริ่มขึ้นและทูลขอการช่วยให้พ้นจากความหมกมุ่นที่วางเปล่ากับตัวเองและความห่วงพะวงต่างๆของตัวเอง และที่จะหันไปหาพระเจ้าในระหว่างชั่วโมงสั้นๆนี้ บ่อยครั้งถ้อยคำของการอธิษฐานนี้ช่วยในการควบคุมความคิดต่างๆของแม่:

“ข้าแต่องค์พระเยซูคริสต์เจ้า ขอทรงโปรดชี้นำความคิดต่างๆของข้าพระองค์เดี๋ยวนี้และโปรดเปิดใจของข้าพระองค์เพื่อพระองค์ด้วยเถิด” นี่ช่วยเหลือแม่ให้มีใจจดจ่ออยู่กับพระเยซูและไม่ใจจดจ่ออยู่กับตัวเอง เมื่อแม่ไปคริสตจักร แม่ก็ถูกยกชูขึ้นสู่ความจริงต่างๆอันเป็นนิรันดร์ โกลพันสิ่งไม่สำคัญทั้งหลายเกี่ยวกับว่าแม่รู้สึกอย่างไร เช่น สิ่งที่ต้องทำหลังเลิกประชุมที่คริสตจักร สิ่งที่คุณนั้นคนนี้พูดหรือทำกับแม่ แม่แขวนจิตวิญญาณของแม่ไว้บนพระเยซูคริสต์และพระวจนะนิรันดร์ของพระองค์ จากนั้นแม่ก็ได้รับการเสริมกำลัง บางครั้งเราร้องเพลงนมัสการที่ยิ่งใหญ่:

ข้าพเจ้าติดไว้กับตัวข้าเองวันนี้ พระนามเข้มแข็งแห่งตรีเอกานุภาพ โดยการร้องทูลต่อพระองค์เดียวกันนั้น สามพระภาคในหนึ่งองค์ และหนึ่งองค์ในสามพระภาค

ข้าพเจ้าติดไว้กับตัวข้าเองวันนี้ ฤทธานุภาพของพระเจ้าที่จะอัมชูและนำพา พระเนตรของพระองค์ที่จะเฝ้าดู ปลายทางของพระองค์ที่จะอยู่ด้วย พระกรรมของพระองค์ที่จะเจียฟึงความต้องการของข้า

หากอันที่จริงแล้ว แม่เชื่อสิ่งยิ่งใหญ่เหล่านี้ที่เรากล่าวและร้องเพลงด้วยกัน เช่นนั้นแล้ว สิ่งเล็กน้อยเหล่านั้น (และสิ่งใดเล่าไม่เล็กน้อยเลยเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว?) ก็จะถูกจัดการเอง แม่ขอยึดจุดยืนของแม่ แม่มีทิศทางที่แน่นอนแล้ว แม่ต้องทำแบบนี้บ่อยๆ-ดูเหมือนจะต้องบ่อยมากกว่าเดิมในสมัยนี้ที่คนมากมายเหลือเกินได้สูญเสียทิศทางที่แน่นอนของพวกเขาไปเสียแล้ว

4 ลูกสาวคนหนึ่ง ไม่ใช่ลูกชายคนหนึ่ง

เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของความเป็นผู้หญิง เราต้องเริ่มต้นกับพระเจ้า หากพระองค์ทรงเป็น “พระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงที่ปรากฏแก่ตาและไม่ปรากฏแก่ตา” พระองค์ก็ทรงมีอำนาจควบคุมสรรพสิ่งทั้งปวงอย่างแน่นนอน ทั้งที่ปรากฏแก่ตาและไม่ปรากฏแก่ตา ไทฮูโตมโหฬารและเล็กกระจ้อยร่อย ยิ่งใหญ่และเล็กน้อย พระเจ้าต้องมีอำนาจควบคุมรายละเอียดต่างๆหากพระองค์จะทรงมีอำนาจควบคุมการออกแบบทั้งหมด บางครั้งเราได้ยินสำนวน “ความบังเอิญของเพศ” ราวกับว่าการที่คนๆหนึ่งเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงเป็นสิ่งเล็กน้อยอย่างหนึ่ง มันห่างไกลมากจากการเป็นสิ่งเล็กน้อยอย่างหนึ่ง มันเป็นธรรมชาติของเรา มันคือรูปแบบวิธีที่เราดำเนินชีวิตของเราทั้งชีวิต มันคือสิ่งที่ลูกและแม่ถูกเรียกให้เป็น-ถูกเรียกโดยพระเจ้า พระเจ้าองค์นี้ผู้ทรงมีอำนาจควบคุมอยู่ มันเป็นลิขิตของเราซึ่งถูกวางแผน ถูกกำหนด ถูกทำให้สำเร็จจริงโดยพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงสถิตปัญญาทั้งสิ้น ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น และทรงรักอย่างบริบูรณ์ทั้งสิ้น

แม่เคยอยากได้ลูกชายสักคน แม่เคยรู้สึกแน่ใจมากๆว่าผู้ชายทุกคนอยากได้ลูกชายสักคนก่อน และมันก็ดูสมเหตุสมผลสำหรับแม่ที่จะอยากให้ลูกคนโตสุดเป็นเด็กผู้ชาย เป็นพี่ชาย เป็นบุตรหัวปี เป็นทายาท ดังนั้นพ่อกับแม่จึงอธิษฐานขอลูกชายและพ่อของลูกก็แน่ใจมากๆว่าพระเจ้าจะประทานลูกชายให้แก่พ่อกับแม่

พ่อของลูกอยู่กับแม่ตอนที่ลูกเกิด แม่เห็นใบหน้าของพ่อตอนที่คุณหมอกล่าวว่า “เด็กผู้หญิงครับ” พ่อยิ้มให้แม่ และกล่าวก่อนที่ว่า “ชื่อของลูกเราคือวาเลอรี” นางพยาบาลห่อตัวลูกในผ้าห่มผืนเล็กๆและวางลูกตรงที่แม่สามารถมองเข้าไปในใบหน้าของลูกได้และดวงตาของลูก-ซึ่งตอนนั้นเป็นสีน้ำเงินเข้มกว่าตอนนี้ก็เบิกกว้าง จ้องมองเข้าไปในดวงตาของแม่ (เด็กทารกจะต้องมองไปที่ดวงตาของอีกคนได้ยังไงนะ?) คนๆหนึ่ง แยกออกและเป็นเอกเทศจากตัวแม่แล้วตอนนี้ ลูกสาวของแม่

ต่อมาพวกเขาอุ้มลูกมาให้แม่และแม่ก็อุ้มลูกไว้ และจากนั้นพ่อของลูกก็อุ้มลูกไปจากแขนของแม่และอุ้มลูกไว้แนบชิดและกล่าวว่า “ดอลลี่น้อยจ๋า!” เขาไม่ได้ยอมแพ้ต่ออารมณ์อ่อนไหวหรือพูดจาภาษาทารก แต่ไม่มีวิธีอื่นอีกแล้วที่จะพรรณนาว่าลูกหน้าตาเป็นยังไงในขณะนั้น-แก้มและริมฝีปากสีชมพู, ดวงตาสีฟ้า, เส้นผมเป็นพู่ บางๆคล้ายไหม แม้แต่คุณหมอและนางพยาบาล สามีและภรรยาที่มีลูกเจ็ดคนเป็นของตัวเองแล้วก็ยังกล่าวว่า ลูกสวย

แม่มองออกว่า พ่อของลูกพอใจมากๆที่ได้เป็นพ่อของลูกสาวคนหนึ่งแทนที่จะเป็นลูกชายคนหนึ่ง แม่จึงพอใจแล้ว พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานลูกให้แก่พ่อกับแม่ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่พ่อกับแม่ได้อธิษฐานขอลูกชายสักคน และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รู้เหตุผลต่างๆที่พ่อกับแม่ไม่รู้ในตอนนั้น และได้ทรงตัดสินใจเลือกเด็กผู้หญิงซึ่งดีกว่าตั้งเยอะ

หากลูกเชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงควบคุมสิ่งใหญ่โตต่างๆ ลูกก็ต้องเชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงควบคุมสิ่งเล็กน้อยต่างๆ แน่แน่นอนว่า สิ่งต่างๆจะดู “เล็ก” หรือ “ใหญ่” ก็ขึ้นอยู่กับเรา

เอมี คาร์ไมเคิล เขียนไว้ว่า:

ไม่มีสิ่งที่ใหญ่โตสำหรับพระองค์ ไม่มีสิ่งที่เล็กน้อย เหตุว่าพระองค์ทรงเป็นทุกสิ่ง และทรงเต็มอยู่ทั่วทุกสิ่งใน
ทุกสิ่ง

5 การเนรมิตสร้าง – ผู้หญิงสำหรับผู้ชาย

มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะคิดเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเมื่อลูกลมองไปที่ทะเลและความกว้างใหญ่ไพศาลของ
สุดขอบฟ้าและผืนฟ้า มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะคิดเกี่ยวกับพลังแห่งจินตนาการของพระองค์เมื่อลูกศึกษาลวดลาย
ต่างๆของเปลือกหอย (แม้พูดว่ามันไม่ใช่เรื่องยากที่จะคิดเกี่ยวกับมัน มันเป็นเรื่องยาก-มันเป็นไปได้ที่จะ
เข้าใจมัน เหมือนกับที่บิดาคริสต์จักรศตวรรษที่แปด คือ จอห์นแห่งดามัสกัส ได้กล่าวไว้ว่า “พระเจ้าทรงไร้ขีด
จำกัดและไม่อาจเข้าใจได้ และทั้งหมดที่เข้าใจได้เกี่ยวกับพระองค์ก็คือ ความไร้ขีดจำกัดของพระองค์และความ
ไม่อาจเข้าใจได้ของพระองค์”) พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, พระผู้สร้าง, พระเจ้าแห่งความเป็น
ระเบียบ, ความสอดประสาน, การออกแบบ เราเชื่อเรื่องการเนรมิตสร้างในสองบทแรกของพระคัมภีร์ และเรา
ปีติยินดีในการรู้ว่าพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงที่มหัศจรรย์เหล่านั้นทรงปีติยินดีเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตร
สิ่งเหล่านั้น พระองค์ทรงสร้างแต่ละสิ่งตามพระวาทะแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงทอด
พระเนตรแต่ละสิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นว่ามันดี

พระองค์ได้ทรงสร้างผู้ชายตามแบบพระฉายาของพระองค์ และจากนั้นเป็นครั้งแรกพระเจ้าทรงเห็นบางสิ่งที่ไม่ดี
มันไม่ดีที่ผู้ชายจะอยู่เพียงลำพัง พระเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมสำหรับเขา ก่อน
หน้านั้นพระเจ้าทรงพาสัตว์ทุกตัวเหล่านั้นมาหาอาดัม “เพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร” สองนิกภาพ
พระผู้สร้างผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงรอยยิ้ม “เพื่อดู” ว่าอาดัมสิ่งทรงสร้างของพระองค์จะคิดชื่ออะไรขึ้นมาได้บ้าง!
อาดัมคิดชื่อต่างๆขึ้นมาได้อยู่แล้ว พลังแห่งจินตนาการของเขาน่าประทับใจเช่นกัน เขาคิดชื่อต่างๆให้แก่วัว
ควาย นก และสัตว์ต่างๆทุกตัว และเขากับพระเจ้าคงดูพวกมันทุกตัวด้วยกันเป็นแน่

พระเจ้าและอาดัมมองดูสัตว์เหล่านั้นคงเป็นภาพที่น่าชมจริงๆ ขณะที่อาดัมใคร่ครวญสิ่งมีชีวิตอื่นๆเหล่านี้ เขา
จะเกิดความสงสัยในตัวตนเหมือนกับที่แม่คงจะมีหรือเปล่านะ โดยถามว่า “ฉันเป็นใคร เมื่อเทียบกับพวกมัน?”
ลูกกับแม่ชอบไปสวนสัตว์ เรื่อยและจ้องมอง ครั้งหนึ่ง ขณะจ้องมองข้างตัวหนึ่งตอนที่ลูกสามหรือสี่ขวบ
สุดท้ายลูกก็พูดว่า “ทำไมพวกมันมีพวกนั้นแทนเท้าละคะ?”

สัตว์พวกนั้นจ้องตอบ ดวงตาของพวกมันสบตากับเราผ่านทางซี่ลูกกรงเหล่านั้น บางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าซี่ลูกกรง
เหล่านั้นอย่างไร้ขีดจำกัดแบ่งแยกเราออก มีเหวใหญ่ก้นขวางอยู่ คือข้อลึกลับอันสุดจะหยั่งถึงซึ่งบางครั้งแม่ก็
คิดว่าพวกสัตว์เข้าใจ-พวกมันจ้องมองอย่างเงียบสงบเหลือเกิน— แต่ซึ่งย่ำเตือนแม่ว่าความโหดเหี้ยมของแม่นั้น
สุดจะหยั่งถึงจริงๆ มนุษย์จับเอามาขัง, ใช้งาน, ควบคุม, และฆ่าสัตว์ต่างๆ บางครั้งพวกเขาก็รักสัตว์เหล่านั้น
เรารักสุนัขของเรา ไม่มีคำไหนจะเหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว เรารักมัน มันเป็นเพื่อนคู่กายที่ดี เงียบสงบอย่างสมบูรณ์
แบบเมื่อมันอยู่ในบ้านหลังนี้และขณะที่แม่ทำงานอยู่, พร้อมอย่างสมบูรณ์แบบที่จะทำอะไรก็ตามที่แม่ตัดสินใจ
ว่าเราจะทำในตอนบ่าย และอุทิศตัวอย่างสมบูรณ์แบบต่องานที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่มัน (ใช่แล้ว แม่คิดว่า
พระเจ้าทรงกำหนดงานนี้ให้แก่มัน) ในการที่จะทำให้แม่มีความสุข แม่แน่ใจว่าอาดัมรักสัตว์เหล่านั้นที่เป็น
เพื่อนคู่กายของเขาในสวนแห่งนั้น เขาอาจมีเพื่อนสุดพิเศษที่เป็นสุนัขหรือม้าสักตัว หรือม้ายูนิคอร์นสักตัวด้วย
ซ้ำ แต่เขาเข้าใจอะไร เราเข้าใจอะไร?

แม่ได้อ่านเมื่อวานนี้เองเกี่ยวกับม้าแข่งที่เป็นม้าตัวเมียสวยตัวหนึ่งซึ่งซื้อเท้าของมันแตกและยังคงวิ่งแข่งอยู่ต่อไป โดยทำสิ่งที่มันถูกฝึกมาให้ทำ จนกระทั่งมันต้องซากะผลกในที่สุด พวกเขาพยายามรักษาขาของมัน แต่เมื่อมันฟื้นได้สติ มันก็สลัดทิ้งเผือกด้วยความตกใจกลัวและความเจ็บปวด พวกเขาต้องฆ่ามันเสีย รูปภาพจากนิตยสารของเจ้าม้าสวยตัวนั้นที่ถูกคุมด้วยบังเหียนเส้นบางๆขณะที่มันยกขาหน้าขึ้นทำให้แม่รู้สึกงงัน ความเชื่อฟังของมันที่มีต่อพวกครูฝึกและคนขี่ม้าทำให้พวกเจ้าของของมันได้เงิน แต่มันต้องได้รับความทุกข์ทรมานและความตาย ไม่มีใครสามารถอธิบายให้มันฟังหรือขอโทษมัน

พวกสัตว์อยู่ที่นั่น เป็นสิ่งทรงสร้างร่วมกันกับเราโดยมีพระเจ้าพระผู้สร้างองค์เดียวกัน เป็นผู้ร่วมทนทุกข์กับเรา พวกมันพูดไม่ได้และลึกลับ ในทำนองเดียวกัน สัตว์ทุกตัวเหล่านั้นมีเพื่อนคู่กาย แต่สำหรับผู้ชายในขณะนั้นไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมสำหรับเขา

พระเจ้าอาจประทานผู้ชายอีกคนให้แก่อาดัมก็ได้เพื่อเป็นเพื่อนของเขา เพื่อเดินและพูดคุยและโต้เถียงกับเขา หากนั่นเป็นความเพลิดเพลินของเขา แต่อาดัมต้องการมากกว่าความเป็นเพื่อนคลายเหงาของสัตว์เหล่านั้นหรือมิตรภาพของชายคนหนึ่ง เขาต้องการผู้ช่วยเหลือคนหนึ่ง ซึ่งถูกออกแบบและถูกจัดเตรียมเป็นพิเศษเพื่อเติมเต็มบทบาทนั้น พระเจ้าประทานผู้หญิงคนหนึ่งให้แก่เขา, หญิงคนหนึ่งที่ “เหมาะสม” พอดี คู่ควร และเหมาะสมสำหรับเขาอย่างแท้จริง ซึ่งถูกทำจากกระดูกและเนื้อของเขาเอง

ลูกไม่อาจใช้การสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างเหมาะสมหากลูกไม่รู้ว่สิ่งนั้นถูกทำขึ้นมาเพื่ออะไร ไม่ว่าจะมันเป็นดินสอแท่งหนึ่งหรือมอเตอร์ไซค์คันหนึ่ง สำหรับแม่มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ได้เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ใต้พระเจ้า และที่ได้รู้ก่อนอื่นเลยว่าพวกเราได้ถูกสร้างขึ้น (“ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง”) และที่พวกเราได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อบางสิ่งที่พิเศษ (“กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น”)

นี่คือไอดีเริ่มแรกนั่น นี่คืจุดประสงค์ที่ผู้หญิงได้ถูกสร้างขึ้นมา จุดประสงค์หนึ่งที่พิเศษสำหรับพระเจ้า ภาคพันธสัญญาใหม่อ้างอิงย้อนกลับไปยังจุดประสงค์นี้อย่างชัดเจนและอย่างแข็งแรง

6 แมงกะพรุนและความเยอหยิ่ง

ตอนที่ลูกลูกยังเล็กมากๆ บางครั้งลูกเคยพูดว่า “คนบางคน” เวลาที่จริงๆ แล้วลูกกำลังหมายถึงตัวลูกเอง ค่ะหนึ่งตอนที่พวกเราอยู่บนเรือ แม่พาลูกเข้านอนแล้วและลูกเพิ่งอธิษฐานรอบเย็นเสร็จ

“พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในโลก” จากนั้นลูกก็พูดกับแม่ว่า “แต่คนบางคนก็ไม่ว่าทำไมพระองค์ถึงสร้างแมงกะพรุนและเสือกะ” ลูกเคยถูกแมงกะพรุนต่อย และ “พวกเสือกะ” ก็อาศัยอยู่ในป่าดงดิบซึ่งเป็นที่ๆ พวกเราเคยอยู่ พวกอินเดียนแดงกลัวพวกเสือกะและลูกก็กลัวพวกมันเหมือนกัน แต่ขณะนั้นลูกก็ไม่ได้กำลังถามอย่างเจาะจงว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงสร้างพวกมัน ตอนนั้นลูกไม่เข้าใจมัน แต่ลูกก็ไม่ได้กำลังยอมรับว่าลูกไม่เข้าใจมัน ลูกแค่กำลังสังเกตการณ์อย่างนักปรัชญาว่ามีคนเหล่านั้นที่ไม่เข้าใจมัน และลูกก็ใช้ไหวพริบที่ไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าแม่ของลูกอาจเป็นหนึ่งในคนพวกนั้น ความคิดแบบเด็กสามขวบของลูกแทบจะไม่เข้าใจความหมายโดยนัยเหล่านั้นของความลึกซึ้งนั้นที่ลูกไปจะต้องเข้าใจ เพราะว่าคำตอบนั้นก็คงจะรวมถึง (จากมุมมองแบบมนุษย์) คำอธิบายเรื่องความทุกข์ของมนุษย์เข้าไว้ด้วย กระนั้นแมงกะพรุนและเสือกะ “รู้” ว่าพวกมันถูกสร้างขึ้นเพื่ออะไร พวกมันพร้อมกับสัตว์ประหลาดในท้องทะเลทั้งหมดและบาดาลทั้งสิ้น, ไฟและลูกเห็บ, หิมะและน้ำค้างแข็ง, ภูเขาและเนินเขาต่างๆ, สัตว์ป่าและสัตว์ใช้งานทั้งหมด, ต่างสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยการเป็นแมงกะพรุน แมงกะพรุนนั้นก็ถวายเกียรติพระผู้สร้างของมัน เพราะว่าโดยการเป็นแมงกะพรุน มันก็ทำตามคำบัญชาของพระผู้สร้างของมัน

สิ่งทรงสร้างทั้งปวง ยกเว้นอยู่สองสิ่งที่เรารู้จัก ได้เต็มใจอยู่ในที่ๆ พวกมันถูกกำหนดไว้ให้อยู่ พระคัมภีร์กล่าวถึงพวกทูตสวรรค์ที่ได้กบฏและจึงถูกโยนออกมาจากสวรรค์ และกล่าวถึงการล้มลงในบาปของมนุษย์ อาดัมและเอวาไม่พอใจกับที่ๆ พวกเขาถูกกำหนดให้อยู่ พวกเขาไม่ยอมรับขีดจำกัดหนึ่งเดียนั้นที่กำหนดให้แก่พวกเขาในสวนเอเดนและจึงได้นำบาปและความตายมาสู่โลกทั้งหมด ว่าที่จริงหญิงนั้น คือเอวา เป็นผู้ที่เห็นโอกาสที่จะเป็นบางสิ่งที่เธอไม่ได้ถูกสร้างมาให้เป็น-งูนั้นทำให้เธอเชื่อว่าเธอสามารถเป็น “เหมือนพระเจ้า” ได้อย่างสบายๆ และเธอก็เป็นฝ่ายลงมือก่อน เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าการปรึกษากับสามีของเธอก่อนอาจนำไปสู่บทสรุปที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงได้หรือไม่ บางทีมันอาจทำได้ก็ได้ บางทีหากเธอมาถามเขาก่อนและเขาได้ครุ่นคิดถึงเรื่องนั้น เขาก็คงจะเห็นความหมายโดยนัยเหล่านั้นที่อันตรายถึงตายและไม่ยอมกินผลไม้ นั่นก็ได้ แต่เอวาได้ลองกินผลไม้ นั่นแล้ว เธอไม่ได้ถูกฆ่าตายในทันที เธอยืนผลไม้ นั่นให้แก่สามีของเธอ เขาจะปฏิเสธมันได้อย่างไร? เอวาเป็นผู้หญิงสวยคนหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย เธอเป็นผู้หญิงที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา เธอแค่กำลังทดสอบสิ่งที่ดูเหมือนเป็นข้อห้ามที่ไม่จำเป็นและไม่สำคัญเลย และความกล้าของเธอก็ได้รับผลตอบแทนแล้ว เธอลอยนวลมาได้ และคราวนี้ทำไมอาดัมถึงไม่ควรทำแบบเดียวกันเล่า?

โลกจะกลายเป็นแบบไหนหากเอวาได้ปฏิเสธข้อเสนอของงูนั้นและได้พูดกับมันแทนว่า “อย่าให้ฉันเป็นเหมือนพระเจ้าเลย ขอให้ฉันเป็นสิ่งที่ฉันถูกสร้างมาให้เป็นเถิด-ขอให้ฉันเป็นผู้หญิงคนหนึ่งเถิด”?

แต่บาปนั้นมีโทษถึงตายเกินกว่าที่พวกเขาจะจินตนาการได้ มันคือการทำทายเป็น การยกชูจิตใจในการทำทายเป็นต่อพระเจ้า, ความเยอหยิ่งที่ช่วงชิงที่ของอีกคนหนึ่ง มันคือความเยอหยิ่งแบบที่ทำให้ตกนรกได้

7 ความเยอหยิ่งชนิดที่ถูกต้อง

แต่มีความเยอหยิ่งชนิดที่ถูกต้อง (ความหยิ่งทะนง) คือชนิดซึ่งผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใต้พระเจ้าควรปลูกฝังไว้

ความเยอหยิ่งที่ถูกต้อง (ความหยิ่งทะนง) คือ “ความเชื่อในความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งตอนที่พระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมา คนที่หยิ่งทะนงย่อมตระหนักถึงความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการอันสมบูรณ์แบบสำหรับแต่ละคน ไม่ว่าจะผู้ชายหรือผู้หญิง จากนั้นเพราะความเชื่อในพระเจ้า คนๆนั้นก็ปรารถนาแรงกล้าที่จะหาหน้าพระทัยของพระเจ้าให้เจอ (ไม่ใช่สิ่งที่ชาวโลกอาจคิดหรือสอน) เขาไม่ได้มุ่งมั่นที่จะได้มาซึ่งความสุข หรือความสบาย ซึ่งอาจไม่สัมพันธ์กับความคิดของพระเจ้าเลย ความสำเร็จของคนๆนั้นคือความคิดของพระเจ้า ซึ่งถูกทำให้สำเร็จลุล่วง และเขาตกหลุมรักกับลิขิตชีวิตของตน”

แม่ได้เรียนรู้ (แต่เป็นอย่างช้าๆนะ) ว่าการตกหลุมรักกับลิขิตชีวิตของแม่นั้นมันเป็นอย่างไง พ่อของลูกได้เรียนรู้สิ่งนี้ก่อนหน้าแม่เยอะเลย “ไม่ว่าคุณอยู่ที่ไหน” เขาเขียนไว้ “จงอยู่ที่นั่น จงใช้ชีวิตในทุกสถานการณ์ที่คุณเชื่อว่าเป็นหน้าพระทัยของพระเจ้าให้ถึงขีดสุด” ในความคิดของแม่ลูกรู้เรื่องนี้มาโดยตลอด เกือบจะตั้งแต่เกิดแล้ว ลูกไม่เพียงยอมรับแต่ยินดีเปี่ยมล้นในการยอมรับลิขิตชีวิตของลูกในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง

“ผู้คนที่ไม่มีความหยิ่งทะนง” ก็ไม่ตระหนักถึงความคิดใดๆในการที่พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา และบางครั้งพวกเขาก็ทำให้ลูกสงสัยว่ามีความคิดเช่นนั้นหรือเปล่า หรือว่ามันได้สูญหายไปแล้ว และใครจะหามันพบอีก? ดังนั้นพวกเขาจึงต้องยอมรับสิ่งที่ชาวโลกคิดว่าเป็นความสำเร็จหรือสิ่งที่คนอื่นๆรับประกันว่าเป็นความสำเร็จ ความสุขของพวกเขาขึ้นอยู่กับความสำเร็จทางโลก-น้อยคนนักพบความสมหวัง แต่คนมากมายพบความสิ้นหวัง”

ผู้หญิงไม่กี่คนที่วิสัยทัศน์ของตนถูกบิดเบือนไปอย่างน่าเกลียดกำลังพยายามที่จะให้นิยามใหม่แก่คำว่า “ความสำเร็จ” ของผู้หญิงและบอกเราว่าความสุขของเราไม่ได้อยู่ในความคิดเกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงสร้างเราอย่างไร แต่อยู่ในการลบล้างความคิดนั้นออกไปเสียให้หมด การทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิงให้เป็นเพศตรงข้ามที่ส่งเสริมกันและกัน ไม่มีอยู่ในความคิดของพวกเขาเลย และนิยามใดเกี่ยวกับความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงก็ไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง เราอาจเปลี่ยนความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงได้โดยแค่เปลี่ยนกระบวนการปรับสภาพต่างๆเหล่านั้น

ลูกคงจะเข้าใจเรื่องนี้ดีกว่าบางคนว่า วัฒนธรรมต่างๆและสังคมต่างๆแตกต่างกันอย่างมหาศาลขนาดไหนในความคาดหวังต่างๆของพวกเขาเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้ชายและผู้หญิง ตลอดช่วงแปดปีแรกของชีวิตลูก ลูกอาศัยอยู่กับชาวอินเดียนอเมริกาใต้ซึ่งลากเส้นแบ่งความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างสองเพศนั้น ความแตกต่างเหล่านั้นไม่ใช่เส้นแบ่งที่พวกเราชาวอเมริกาเหนือจะใช้แบ่งแยกความแตกต่างเสมอไป แต่พวกมันก็เป็นเส้นแบ่งอยู่ดี ผู้หญิงไว้ผมยาว ผู้ชายไว้ผมสั้น ผู้ชายกินก่อน ผู้หญิงรอกินอะไรก็ตามที่เหลือเมื่อผู้ชายกินเสร็จแล้ว ผู้หญิงเป็นคนแบกหามของหนัก ผู้ชายออกล่าสัตว์ ผู้หญิงปลูกพืช ผู้ชายใช้ปืน ผู้หญิงทำแหจับปลา หม้อ และเปลญวน ผู้ชายถักตะกร้า ตอนที่ลูกเป็นเด็กหญิงตัวน้อยๆลูกก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา เรียนรู้วิธีจับปลาด้วยมือของลูก

เหมือนผู้หญิงพวกนั้น ลูกเรียนรู้วิธีเหวี่ยงขวานและก่อกองไฟและเดินตามรอยโดยให้เท้าข้างหนึ่งอยู่ข้างหน้า เท้าอีกข้าง และลูกยังรู้ด้วยว่า เหมือนเด็กชาวอินเดียนเหล่านั้น ลูกไม่ถูกคาดหวังให้แบก แม่จำไม่ได้แล้วว่าเราคุยกันเรื่องเพศครั้งแรกเมื่อไหร่ ลูกเติบโตมาโดยรู้เกี่ยวกับมันแล้ว ตอนที่ลูกเพิ่งเลิกใช้ผ้าอ้อมได้ไม่เท่าไรลูกก็ช่วยแม่ช่วยชีวิตของทารกน้อยคนหนึ่งทีขณะนั้นถูกคลอดออกมาอย่างยากลำบาก มันเป็นการคลอดแบบก้นเด็กออกมาก่อน และพวกผู้หญิงเหล่านั้นก็เริ่มร้องให้ตีโพยตีพายให้แม่และเด็กแล้วและไม่ยอมช่วยเหลือแม่เลย ตอนนั้นแม่ต้องการผ้าอ้อมๆเพื่อไว้ห่อตัวเด็กเพื่อช่วยป้องกันไม่ให้เด็กหายใจก่อนถึงเวลาเกินไป แต่ไม่มีใครอยากทำให้เสื้อผ้าของตัวเองและเทอะ ลูกวิ่งไปเอาผ้าอ้อมชิ้นหนึ่งของลูกมาให้แม่และจากนั้นก็เฝ้าดูด้วยความอัศจรรย์ใจพร้อมกับคนอื่นๆเมื่อทารกน้อยนั้นถูกคลอดออกมาในที่สุด มีชีวิตอยู่และร้องเสียงดัง

ลูกอายุแค่สามขวบตอนที่เราไปอาศัยอยู่กับพวกออคาคา ผู้ซึ่งเป็นชาวอินเดียนที่ไม่สวมใส่เสื้อผ้าและบทสนทนาของพวกเขาก็แทบจะมีแต่เรื่องการล่าสัตว์, การใช้หอก, และเชือกส์ ไม่มีการเลือกใช้คำศัพท์เลย ภาษาของออคาคาไม่แบ่งแยกระหว่างคำศัพท์แบบลูกสุนัขนามัย, แบบสำหรับเด็ก, และแบบหยาบโหลน มีคำตรงๆที่ใช้เรียกอวัยวะต่างๆ หน้าที่ต่างๆ และกิจกรรมต่างๆ และบทสนทนาประจำวันแบบใดๆก็อาจมีคำเหล่านี้รวมอยู่ด้วย ดังนั้นลูกจึงเรียนรู้คำเหล่านี้แน่นอน และตอนนี้ลูกก็ลืมคำพวกนั้นหมดแล้ว ตลอดจนส่วนที่เหลือทั้งหมดของภาษานั้นที่ลูกเคยรู้จัก แต่ลูกจำผู้คนเหล่านั้นได้และชีวิตที่ลูกเคยมีร่วมกับพวกเขาที่นั่น และแม่ดีใจเพราะเรื่องนั้น ลูกชอบอ้อมตุ๊กตาหลายตัวของลูกในผ้าที่ใช้ห่อตัวเด็กเหมือนกับที่พวกแม่ๆชาวอินเดียนพวกนั้นใช้อ้อมเด็ก และเหมือนกับที่ตัวลูกเองเคยถูกอ้อม ลูกเล่นบ้านกับเด็กๆชาวอินเดียน-บางสิ่งที่พวกเขาไม่เคยคิดที่จะทำ แต่ลูกแสดงให้พวกเขาดูวิธีสร้างสถานที่เล็กๆในช่องกลางของรากต้นไม้และก่อกองไฟเล็กๆตรงกลางช่องกลวงนั้น เพราะว่ามันง่ายแล้ว สิ่งที่เป็นจริงๆอย่างเดียวในบ้านที่อยู่ในป่าดงดิบก็คือ กองไฟ ลูกกำลังปรับตัวให้เข้ากับแรงกดดันต่างๆทางสังคมในการละเล่นแบบ “เด็กผู้หญิง” เช่นนั้นหรือเปล่า? ไม่อย่างนั้น แน่นอนว่า มันเป็นเพราะว่าลูกเกิดมาเป็นผู้หญิง มีความรู้บางอย่างในตัวลูกซึ่งพระเจ้าประทานให้ซึ่งจินตนาการของลูกที่กระตือรือร้นกว่าของคนอินเดียน ทำงานกับความรู้นั้น ลูกคิดและทำสิ่งต่างๆที่เด็กผู้หญิงพึงกระทำตามธรรมชาติ

เมื่อลูกเติบโตขึ้นและเรามาอยู่อเมริกาเพื่อมาอาศัยอยู่ แม่จำได้ว่าลูกไปโรงเรียนเป็นครั้งแรกอย่างตื่นเต้นขนาดไหน ลูกเริ่มเกรดสี่และในเวลาไม่กี่วันลูกก็จับจังหวะชีวิตใหม่นี้ได้แล้ว ซึ่งแตกต่างจากชีวิตแบบเดิม และในเวลาแม่เห็นว่าเป็นไม่กี่สัปดาห์ลูกได้เติบโตขึ้นแล้ว เราได้คุยกันตอนที่ลูกยังเล็กเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ต่างๆของการเป็นผู้หญิง ครั้งหนึ่งตอนที่ลูกอายุสี่ขวบลูกถูกสัมภาษณ์ออกรายการทอล์คโชว์ของเด็กทางวิทยุ “โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไรจะ วาเลอร์?” ลูกถูกถาม (แน่นอนอยู่แล้ว!)

“หนูแค่อยากเป็นแม่คะ” คือคำตอบแบบไม่ลังเลใจเลยของลูก

การเติบโตขึ้นเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมากๆ ลูกแทบอดใจรอไม่ไหว และเมื่อวันนั้นมาถึงในที่สุดตอนที่ลูกได้รู้ว่าลูกเป็นผู้หญิงแล้วจริงๆ ลูกก็มาบอกแม่เกี่ยวกับมันและดวงตาของลูกก็เปล่งประกาย

8 หน้าหนักของปีก

มุมมองเป็นสิ่ง ที่สร้าง ความแตกต่าง ทั้งสิ้น ใน โลก นี้ หาก ลูก สามารถ มอง เห็น การ ออก แบบ ของ พระ เจ้า ได้ แม้ เพียง นิด เดียว (และ ใคร เล่า จะ มอง เห็น ได้ มาก กว่า แค่ บาง ส่วน ของ มัน?) ลูก ก็ จะ ถูก ทำ ให้ ถ่อม ใจ และ ตก ตะ ลึง พริ้ง เพลิด แม่ เชื่อ ว่า ความ เข้า ใจ ที่ แท้ จริง เกี่ยว กับ การ ออก แบบ ของ พระ เจ้า จะ ทำ ให้ ลูก สำ นึก บุญ คุณ เช่น กัน แต่ มี หลาย คน ที่ สำ หรับ พวกเขา แล้ว การ เป็น ผู้ หึง เป็น เพียง ความ ไม่ สะ ดวก ซึ่ง จะ ต้อง ทน เอา เพราะ มัน หลีก เลี่ยง ไม่ ได้ และ ซึ่ง จะ ต้อง ทำ เป็น ไม่ สน ใจ หาก ทำ ได้ พวกเขา ใช้ ชีวิต ของ ตน ไป กับ การ โหย หา ที่ จะ เป็น อย่าง อื่น ไม่ เคย รู้ สึก ฟัง พอ ใจ เลย สิ่ง ทร ง สร้าง ทุก อย่าง ของ พระ เจ้า ได้ รับ บาง สิ่ง ที่ เรียก ได้ ว่า เป็น ความ ไม่ สะ ดวก แม้ว่า จะ ขึ้น อยู่ กับ มุม มมอง ของ สิ่ง ทร ง สร้าง นั้น ๆ ช้าง และ หนู อาจ บ่น เกี่ยว กับ ขนาด ตัว ของ มัน เต่า บ่น เกี่ยว กับ กระ ดอง ของ มัน และ นก เกี่ยว กับ ปีก ของ มัน แต่ สิ่ง ทร ง สร้าง แต่ละ คน หรือ ตัว ก็ ถูก ออก แบบ มา พร้อ ม กับ จุด ประ สก ค์ อัน ยิ่ง ใหญ่ เต่า ไม่ จำ เป็น ต้อง บิน และ นก ไม่ จำ เป็น ต้อง คลาน ของ ประ ทาน และ ความ สามารถ พิเศษ ของ สัตว์ แต่ละ ชนิด ให้ นิยาม ข้อ จำ กัด ต่าง ๆ ที่ พิเศษ ของ มัน และ เมื่อ นก เริ่ม รับ ได้ กับ ความ จำ เป็น ใน การ ต้อง แบก ปีก ใน เมื่อ มัน พบ ว่า จริง ๆ แล้ว ปีก ต่าง หาก ที่ แบก นก ขึ้น ไป พ้น ไป จาก โลก ขึ้น ไป สู่ ท้อง ฟ้า เข้า สู่อิสรภาพ – ผู้ หึง คน ไต ที่ ยอม รับ ข้อ จำ กัด ต่าง ๆ ของ ความ เป็น ผู้ หึง ก็ พบ ของ ประ ทาน ต่าง ๆ ของ เธอ ใน ข้อ จำ กัด ต่าง ๆ เหล่า นั้น ได้ ค้น พบ ปีก ที่ เป็น การ ทร ง เรียก พิเศษ ของ เธอ ซึ่ง อัน ที่ จริง แล้ว แบก เธอ ขึ้น ไป สู่อิสรภาพ อัน สม บูรณ แบบ เข้า สู่น้ำ พระ ทัย ของ พระ เจ้า

ลูก เคย ได้ ยิน แม่ เล่า ให้ ฟัง เกี่ยว กับ เกล ดีส์ เอล วอร์ด แล้ว คือ “หึง ตัว เล็ก” แห่ง ประเทศ จีน ซึ่ง แม่ ได้ คุย ด้วย เมื่อ หลาย ปีก่อน เธอ เล่า ว่า ตอน ที่ เธอ ยัง เด็ก เธอ มี เรื่อง ที่ เธอ เสีย ใจ มาก ๆ อยู่ สอง เรื่อง เรื่อง แรก ก็ คือ ขณะ ที่ เพื่อน ๆ ของ เธอ มี ฝม สี ทอง สวย ฝม ของ เธอ มี สี ดำ อีก เรื่อง ก็ คือ ขณะ ที่ เพื่อน ๆ ของ เธอ ตัว สูง ขึ้น เร็ว ๆ เธอ ก็ หยุ ดสูง เธอ สูง ประ มาณ สี ฟู ดสี บนี้ ว่า แต่ เมื่อ เธอ ได้ ไป ถึง ประเทศ ที่ พระ เจ้า ได้ ทร ง เรียก เธอ ให้ เป็น มิ ชัน นารี ใน ที่ สุด เธอ ก็ ยืน อยู่ บน ทำ น้า ใน เชียง ไส้ และ มอง ไป รอบ รัย ผู้ คน ที่ พระ องค์ ได้ ทร ง เรียก เธอ ให้ มารับ ใช้ และ ประ กาศ ชาว ประ เสริฐ แก่ พวกเขา

เธอ กล่าว ว่า “คน พวก นั้น ทุก คน เลย มี ฝม สี ดำ และ พวกเขา ทุก คน ก็ หยุ ดสูง พอ ดี กับ ตอน ที่ ฉันท หยุ ดสูง และ ฉันท ก็ ทูล ว่า “องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ เจ้า ข้า พระ องค์ ทร ง ทราบ จริง ๆ ว่า พระ องค์ กำลัง ทำ อะไร อยู่!?”

เธอ เหมาะ สม กับ พระ ประ สก ค์ ของ พระ เจ้า อย่าง สม บูรณ แบบ

9 ชีวิตโสด – ของขวัญ

สิ่งที่เราเป็นนั่นคือของขวัญ และเช่นเดียวกับของขวัญอื่นๆ พระเจ้าผู้ประทานให้เท่านั้นทรงเป็นผู้เลือก ไม่มีทางเลือกมากมายให้เราเลือก: ลูกอยากจะเป็นอะไร? ตัวสูงขนาดไหน? สีผิวอะไร? ลูกอยากจะมีอุปนิสัยแบบใด? ลูกอยากจะมีพ่อแม่คนไหนเป็นบรรพบุรุษ?

ดังนั้นลูกจึงเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งถูกเลือกมาตั้งแต่แรกสร้างโลก ถูกมอบให้แก่พ่อแม่ที่ได้อธิษฐานขอลูกชายสักคน (และพระเจ้าเท่านั้นทรงทราบว่าแม่ชอบคุณพระองค์บ่อยครั้งแค่ไหนและลูกซึ่งขนาดไหนที่คำอธิษฐานที่โหดเขลานั้นถูกปฏิเสธ) และก่อนที่ลูกอายุได้สี่สิบปี ลูกได้มอบหัวใจของลูกให้แก่ชายคนนั้นที่จะเป็นสามีของลูกแล้ว ลูกจึงไม่รู้จริงๆว่าการเป็นสาวโสดนั้นเป็นอย่างไร ลูกไม่ได้ถูกขอให้ต่อสู้กับคำถามนั้น ผู้หญิงน้อยคนนักที่ต้องต่อสู้กับความเป็นโสด เพราะว่าผู้หญิงส่วนใหญ่แต่งงาน และในผู้หญิงเหล่านั้นที่แต่งงาน ร้อยละ 90 ก็แต่งงานก่อนอายุสี่สิบเอ็ดปี ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่รู้เลยว่าการเป็นสาวโสดในโลกนั้นมันเป็นอย่างไรมาก่อนพวกเขาอาจอาศัยอยู่กับและได้รับการเลี้ยงดูโดยพ่อแม่ของพวกเขาเมื่อจบตลอดชีวิตของตน หลายคนอยู่ในวิทยาลัยจนกระทั่งถึงเวลาที่พวกเขาจะแต่งงาน อย่างที่ลูกเคยเป็น และดังนั้นพวกเขาจึงถูกกำหนดตารางเวลาของพวกเขาไว้แล้ว ไม่มีการตัดสินใจครั้งใหญ่ใดๆเลยจะขึ้นอยู่กับพวกเขาทั้งหมด

แม่เคยเล่าให้ลูกฟังนิดหน่อยเรื่องความสับสนงุนงงของแม่เองเกี่ยวกับเรื่องนี้ตอนที่แม่เคยเป็นนักศึกษาวิทยาลัย เพราะว่าแม่เชื่อว่าพระเจ้ากำลังเรียกแม่ในตอนนั้นให้เป็นมิชชันนารีและอาจเรียกให้แม่เป็นสาวโสดด้วย ตอนนั้นแม่อยากเป็นมิชชันนารี แต่แม่ก็ไม่อยากเป็นมิชชันนารีที่เป็นโสด ดูเหมือนว่าแม่จะต้องไปแอฟริกา และชายคนเดียวที่แม่สนใจที่กำลังจะเดินทางไปยังอเมริกาใต้ ซึ่งเป็นสถานที่เดียวที่แม่ค่อนข้างแน่ใจว่าแม่จะไม่มีวันไปเด็ดขาด

พอถึงวันหนึ่ง แค่อาทิตย์เดียวก่อนที่แม่เรียนจบ เมื่อชายคนนั้นและแม่ได้คุยกันเกี่ยวกับชีวิตคู่และทิศทางที่พระเจ้าดูเหมือนกำลังนำพาเราไป และแม่จำได้ว่าเขาบอกแม่ในตอนนั้นว่าอัครสาวกเปาโลถือว่าชีวิตโสดเป็นของขวัญอย่างหนึ่ง แม่คิดในตอนนั้นอย่างขบขันแถมเหน็บแนมว่า อัครสาวกเปาโลมีความคิดที่แปลกจริงๆและเราไม่ควรถือทัศนคติของเขาเกี่ยวกับชีวิตคู่อย่างจริงจังเป็นจังมากเกินไปนัก เขารู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตคู่เล่า?

(ตอนนั้นแม่คิดแบบผิดๆ เพียงเพราะว่าแม่อยากที่จะแต่งงาน)

แต่หลังจากใช้ชีวิตโสดมานานกว่าสี่สิบเอ็ดปีแล้ว แม่ก็ได้เรียนรู้ว่ามันเป็นของขวัญอย่างหนึ่งจริงๆ มันเป็นของขวัญที่แม่คงไม่เลือก มีผู้หญิงไม่กี่คนหรอกที่จะเลือก แต่เราไม่ได้เลือกของขวัญ จำได้ไหม? เราได้รับของขวัญนั้นจากพระเจ้าผู้ประทานให้ ผู้ทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้น และทรงอยากเห็นสิ่งอื่นใดที่จะประทานพระองค์เองเป็นของขวัญแก่เรา มันอยู่ภายในขอบเขตของสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่พระองค์ทรงเลือกให้เรา – เป็นโสด, แต่งงาน, เป็นม่าย – ที่เราต้อนรับพระองค์ มันคือที่นั่นเองและไม่ใช่ว่าไหนอีกที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่เรา มันคือที่นั่นที่เราได้รับอนุญาตให้ปรนนิบัติพระองค์

ใน 1 โครินธ์ 7 เปาโลกล่าวว่าเป็นการดีที่สุดที่ชายแต่ละคนจะมีภรรยาเป็นของตัวเองและที่หญิงแต่ละคนจะมีสามีเป็นของตัวเอง “เพราะการทดลองที่จะชักจูงให้ทำผิดศีลธรรม” จากนั้นเขากล่าวเกือบในทันทีว่า

“ข้าพเจ้าปรารถนาให้ทุกคนเป็นเหมือนกับที่ข้าพเจ้าเป็น แต่ว่าแต่ละคนมีของประทานพิเศษของเขาเองจาก

พระเจ้า คนหนึ่งได้รับแบบหนึ่งและอีกคนก็อีกแบบหนึ่ง ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังไม่แต่งงานและคนที่ เป็น หมายความว่า เป็นการดีที่พวกเขาจะอยู่เป็นโสดต่อไปเหมือนอย่างข้าพเจ้า แต่หากพวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ พวกเขาควรจะแต่งงาน เพราะว่าที่ที่จะแต่งงานก็ดีกว่าแพดเผา (ด้วยราคะ)”

ตลอดห้าปีถัดมาหลังจากแม่เรียนจบ จนกระทั่งแม่ได้แต่งงานกับเขา ชายหนุ่มคนนั้นและแม่ได้รอคอยพระเจ้า, อธิษฐาน, คำนวณพระคัมภีร์, เขียนจดหมายโต้ตอบกันไปมา, และนานๆที พวกเราได้มีโอกาสคุยกันเกี่ยวกับเรื่อง ต่างๆเหล่านี้ เปาโลในตอนนั้นกำลังให้ชีวิตโสดอยู่เหนือชีวิตคู่หรือเปล่า? ดูเหมือนมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เขา กล่าวถึงความอ่อนแอซึ่งไม่สามารถต้านทานการทดลองได้และเกี่ยวกับอุปสรรคต่างๆที่ขัดขวางการรับใช้ พระเจ้าซึ่งชีวิตคู่จะนำมาให้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาย้ำเตือนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเกี่ยวกับ “ความทุกข์ยาก ที่จะมา” ซึ่งจะทำให้ไม่เป็นการฉลาดที่คนหนึ่งคนใดจะเปลี่ยนสถานะสมรสของตนในแง่ใดเลย เขากล่าวว่า ผู้ชายที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาก็ทำดีแล้ว แต่ผู้ชายที่เว้นเสียจากการแต่งงานก็ทำดีกว่า ในวิจารณ์ญาณของ เปาโล แม่มายังมีความสุขมากกว่าหากเธอไม่แต่งงานใหม่ และเขาคิดว่าเขามีพระวิญญูญาณของพระเจ้าในการนี้ ไม่แปลกเลยที่พวกเราารู้สึกสับสนในตอนนั้น และไม่แปลกเลยที่ชายคนหนึ่งที่มีความมุ่งมั่นแบบพ่อของลูกจะ ครุ่นคิดเป็นเวลานานและอย่างจริงจังเกี่ยวกับความขัดแย้งกันที่ชัดเจนในบทที่ยากบนี้ เขาปรารถนาทางที่ “ดีกว่า” และ “มีความสุขมากกว่า” เขามุ่งมั่นที่จะพิสูจน์ว่าพละกำลังและพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะ เอาชนะความอ่อนแอที่ปกติธรรมดาแห่งเนื้อหนังของผู้ชายคนหนึ่งได้ เขารู้ว่าพวกผู้หญิงมีแรงดึงดูดต่อเขา อย่างมหาศาล เขามุ่งมั่นที่จะปรนนิบัติต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโดยปราศจากสิ่งเหนี่ยวรั้งใดๆเช่นกัน แต่เมื่อถึงเวลาที่ การแต่งงานเป็นคำบัญชาที่ชัดเจนสำหรับเขา และเขารู้ในตอนนั้นว่ามันเป็นของขวัญอย่างหนึ่ง ซึ่งถูกให้โดย พระเจ้าองค์เดียวกันผู้ประทานของขวัญพิเศษของการอยู่เป็นโสดให้แก่บางคน เปาโลเขียนไว้ว่า “จงให้ทุกคน ดำเนินชีวิตที่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้แก่เขาเถิด”

มาร์ติน ลูเธอร์ เขียนถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังลังเลใจเกี่ยวกับคำถามเรื่องการสมรสว่า:

“การครองตัวเป็นโสดไม่ได้อยู่ในอำนาจของเรา ซึ่งเป็นสิ่งเล็กน้อยพอๆกับสิ่งมหัศจรรย์และพระคุณอื่นๆของ พระเจ้า แต่เราทุกคนล้วนถูกสร้างมาสำหรับชีวิตคู่เหมือนกับที่ร่างกายของเราแสดงให้เห็นและเหมือนกับที่ พระคัมภีร์กล่าวไว้ในปฐมกาล 1 ว่า ‘ไม่เหมาะที่ผู้ชายจะอยู่ตัวคนเดียว เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมให้แก่ เขา’

10 ทีละวัน

เมื่อสองปีก่อนแม่กำลังคุยกับนักเรียนกลุ่มหนึ่งเกี่ยวกับชีวิตโสดและออกความเห็นว่ามีแม่มองว่าตัวเองที่เป็นแม่ ง่ายก็ดีกว่าเป็นพ่อกว่าเมื่อเทียบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยแต่งงานมาก่อนเลย เด็กสาวคนหนึ่งในกลุ่มนั้น ทำท่ายกคางว่านี่ ทำไมแม่ถึงคิดว่าตัวเองดีกว่าตั้งเยอะล่ะ? เอาล่ะ พุดง่าย ๆ ก็คือแม่ตอบไปว่า เพราะแม่คิดว่า การได้รักและสูญเสียไปก็ดีกว่าการไม่เคยรักเลยนะสิ ทำไมล่ะ? เธออยากรู้อีก แม่ยอมรับว่าเป็นเรื่องของ ความคิดเห็นล้วนๆ และถ้าในความคิดเห็นของเธอคิดว่าตัวเองดีกว่าแม่ตั้งเยอะ แม่ก็ไม่อยากพยายามเปลี่ยน ความคิดของเธอหรอก

ความจริงก็คือว่า ในพวกเราไม่มีใครทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของตน แม่กล่าวว่าสำหรับชีวิต ของตน – ด้วยว่าพระสัญญานั้นก็คือ “เมื่อเจ้าเดินไปที่ละก้าว เราจะเปิดทางนั้นต่อหน้าเจ้า” พระองค์ประทาน ความสว่างเพียงพอแก่เราสำหรับวันนี้, พละกำลังเพียงพอสำหรับดำเนินชีวิตทีละวัน, มานาเพียงพอ, ขนบปิ้ง “ประจำวัน” ของเรา และชีวิตแห่งความเชื่อก็เป็นการเดินทางจากจุด A ไปยังจุด B, จากจุด B ไปยังจุด C เหมือนกับที่ชนชาติอิสราเอล “ออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท และเขาออกเดินจากโอโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียอ บาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร... เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งค่ายพักแรมน้ำอาร์โนนข้างโนน... จากที่นั่นเขาออกเดินต่อ ไปถึงเมืองเบเออร์... และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธานาห์ และจากมัทธานาห์ถึงตำบลนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลถึงตำบลบาโมท และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถิ่นโมอับ”

เท่าที่เรารู้ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นในสถานที่เหล่านี้เลย โอโบท, อียอบาติม, อาร์โนน, เบเออร์, มัทธานาห์, นาหะลี เอล, บาโมทไม่มีความหมายอันใดต่อเราเลย ผู้ชนใหญ่โตนั้นแค่เคลื่อนที่ต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาเดินทางและ พวกเขาหยุดและพวกเขาตั้งค่ายและเก็บข้าวของอีกและเดินทางต่อไปอีกหน่อยและตั้งค่ายอีกหน พวกเขาบ่น มีเรื่องบ่นมากเสียจนแม้แต่โมเสส ซึ่งเป็นคนที่มีใจอ่อนสุภาพมากๆ ก็แทบจะทนเห็นคนเหล่านี้ไม่ได้ผู้ซึ่ง พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้เป็นผู้นำ แต่พระเจ้าก็ทรงอยู่กับพวกเขาตลอดเวลา, ทรงนำพาพวกเขา, ปกป้องพวกเขา, ทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของพวกเขา, ทรงนำทางพวกเขา, ทรงทราบว่าพวกเขากำลังจะไปที่ไหนและ พระองค์ทรงมีพระประสงค์อะไรบ้างสำหรับพวกเขาและพระองค์ไม่เคยทอดทิ้งพวกเขาเลย นี่น่าจะหนุนใจเรา อย่างมาก

มันไม่ใช่เรื่องยากเมื่อลูกอ่านเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นที่จะเห็น ว่าแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแบบแยกจากกันนั้นลงตัวเหมาะสมเข้าในแบบแผนหนึ่งเพื่อให้เกิดผลดี เรามีมุมมองที่คนอิสราเอลเหล่านั้นไม่มี แต่มันน่าจะช่วยเราให้วางใจพระเจ้าของพวกเขา ระยะต่างๆของการเดินทาง ของพวกเขา ซึ่งไม่มีเหตุการณ์นำต้นต้นเกิดขึ้นเหมือนกับที่การเดินทางส่วนใหญ่ของพวกเขาเป็น แต่ละส่วน เป็นส่วนที่จำเป็นของการเคลื่อนที่ไปสู่การทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จจริง

ชีวิตโสดอาจเป็นแค่ระยะหนึ่งแห่งการเดินทางของชีวิต แต่ว่าแม้แต่ระยะหนึ่งก็ยังเป็นของขวัญชิ้นหนึ่ง พระเจ้า อาจทรงแทนที่มันด้วยของขวัญอีกชิ้นหนึ่ง แต่ผู้รับก็รับของขวัญต่างๆของพระองค์ด้วยใจขอบพระคุณ ของ ขวัญชิ้นนี้สำหรับวันนี้ เราต้องดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อทีละวัน และเราต้องดำเนินชีวิตนี้ – ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตา

คอยรอกับว่าการดำเนินชีวิต “ที่แท้จริง” นั้นยังมาไม่ถึง เราต้องรับผิดชอบสำหรับวันนี้ พระเจ้าทรงเป็น
เจ้าของวันพรุ่งนี้อยู่เหมือนเดิม

11 ความไว้วางใจสำหรับการถูกแยกจากกัน

แต่ลูกกำลังจะแต่งงานอยู่แล้ว สำหรับลูก “การใช้ชีวิตของจริง” ดูเหมือนใกล้จะถึงแล้ว และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ลูกจะตั้งตาคอยวันแสนพิเศษนั้นที่จะเริ่มต้นชีวิตแบบใหม่สำหรับลูก แต่ลูกเองก็ด้วย ซึ่งเหมือนกับสาวโสดคนหนึ่งที่ยังไม่มีคู่เป็นตัวเป็นตน ต้องดำเนินชีวิตโดยใช้ความเชื่อ ลูกเข้าใจการทรงเรียกแห่งความเป็นเพศหญิงของลูก เพื่อที่จะเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มีสัมพันธภาพกับผู้หญิงคนอื่นๆทุกคนและผู้ชายคนอื่นๆทุกคน ลูกไม่ได้เป็นผู้หญิงคนหนึ่งในความสัมพันธ์กับวอลท์เท่านั้น แน่แน่นอนว่าหากมันเป็นเช่นนั้น พวกสาวโสดก็จะไม่เหลือความหมายของความเป็นเพศหญิงของตน ความสุขและความสมหวังของพวกเขาจะอยู่ในการแสดงอารมณ์ออกมาจนถึงจุดที่ปฏิเสธสิ่งที่แยกแยะพวกเขาจากพวกผู้ชาย นี่ไม่ใช่ความจริงของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์สอนว่าความแตกต่างเหล่านั้นที่ถูกกำหนดไว้โดยการทรงสร้างเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบของพระเจ้า ซึ่งแต่ละส่วนนั้นจำเป็นและแทนที่กันไม่ได้ แม่ไม่รู้ว่าคำไหนจะดีไปกว่าคำว่า การทรงเรียก มันเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจที่ได้รู้ว่าตัวเราเองได้รับการทรงเรียกเป็นรายบุคคล การทรงเรียกมาถึงเราในฐานะผู้หญิงทั้งหลาย แต่มันมาถึงเราในฐานะเป็นผู้หญิงแต่ละคนเช่นกัน และเราต้องตอบการทรงเรียกนั้นในฐานะเป็นผู้หญิงแต่ละคน

มีเวลาหลายสัปดาห์อันยาวนานของการแยกจากวอลท์เมื่อลูกได้ทำสิ่งต่างๆที่ลูกอยากให้เราแบ่งปันด้วย เหลือเกิน วันที่เขาเรียนจบก็ตรงกับวันที่ลูกไม่สามารถไปร่วมงานได้และลูกต้องพลาดวันนั้นไป การแต่งตั้งเขาให้เข้าสู่งานรับใช้ก็เกิดขึ้นตอนที่ลูกอยู่ในประเทศอังกฤษ เขาเริ่มเทศนาโดยที่ลูกไม่ได้อยู่ด้วย และประสบการณ์เหล่านั้นไม่อาจเรียกคืนมาได้หรือทำให้เกิดขึ้นซ้ำอีกได้

แม่จำได้ว่ามันเป็นยังไง พ่อของลูก (ตอนนั้นยังไม่ใช่คุณหมื่นของแม่) เดินทางนานสามสัปดาห์ทางทะเลจากซานเปโตร, แคลิฟอร์เนีย, ไปยังเอกวาดอร์ โดยแวะจอดเรือที่ท่าเรือต่างๆตลอดทางซึ่งจากที่เหล่านั้นเขาส่งจดหมายแจ้งๆมาหาแม่หลายฉบับ เขาเริ่มศึกษาภาษาสเปนของเขาในก็ได้โดยไม่มีแม่อยู่ด้วย เขาเดินทางไปยังป่าดงดิบครั้งแรกซึ่งเป็นที่ๆเขาจะต้องทำงานในเวลาต่อมา เขามีโอกาสครั้งแรกที่จะได้ทำงานด้านการแพทย์ การได้ลองภาษาใหม่ๆ ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ตัวแม่เองปรารถนาที่จะทำ และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะทำร่วมกับเขา เขาเขียนถึงแม่ในตอนนั้นว่า “อย่าปล่อยให้ความปรารถนาของเราฆ่าความอยากใช้ชีวิตของเราเลย” และถ้อยคำเหล่านั้นก็ช่วยแม่บ่อยครั้งมากๆนับแต่นั้นเป็นต้นมา เรายอมรับและขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เราได้รับจากพระองค์ โดยไม่ปล่อยให้สิ่งที่เราไม่ได้รับมาทำให้เสียอารมณ์

นี่แหละคือการทรงเรียก นี่คือการสั่งแห่งชีวิตของเรา ไม่มีสิ่งใดในพวกมันที่เป็นตามยถากรรมเลย เราสามารถฝากพวกมันไว้กับพระเจ้าได้ และยอมรับพวกมันจากพระองค์

12 การฝึกวินัยตนเองและความเป็นระเบียบ

มีเพลงนมัสการเพลงหนึ่งที่ร้องว่า:

ขอทรงหยาดน้ำค้างแห่งความเจียบสงบของพระองค์ลงมา
จนกระทั่งการวิวาทของข้าพระองค์ทั้งหลายยุติลง
ขอทรงเอาความเหนื่อยล้าและความทุกข์ลำบากของข้าพระองค์ทั้งหลายไป
และขอให้ชีวิตที่ถูกจัดระเบียบของข้าพระองค์ทั้งหลายประกาศ
ความมั่งคั่งแห่งสันติสุขของพระองค์

เราเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของแห่งการออกแบบ และการที่พระองค์ทรงจัดระเบียบชีวิตของเรานั้นก็มั่นคงและแน่นอน กระนั้นผู้คนจำนวนมากก็ใช้ชีวิตโดยปราศจากระเบียบหรือสันติสุขหรือความเจียบสงบใดๆที่มองเห็นได้ วิธีการดำเนินชีวิตของเรานั้นควรสำแดงให้เห็นความจริงของสิ่งที่เราเชื่อ ชีวิตที่ไม่เป็นระเบียบย่อมแสดงออกถึงความเชื่อที่ไม่เป็นระเบียบ – ที่ไม่สอดคล้องกัน

นี่เป็นอะไรบางอย่างที่เราสองคนช่วยกันปรับปรุงมาเป็นเวลานานแล้วใช่ไหมจ๊ะ วาล เรื่องความเป็นระเบียบเนี่ย? มันหมายถึงการมีวินัยในตนเอง “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” อิสราเอลเริ่มต้นย้อนกลับไปนานมาก มันเริ่มต้นไม่ใช่พร้อมกับการได้ทำสิ่งที่ลูกอยากทำแต่พร้อมกับการทำสิ่งที่ลูกควรทำ นั่นคือ พร้อมกับระเบียบวินัย พร้อมกับ “การดำรงอยู่ในคำนั้น” การเป็นสาวกคนหนึ่งหมายถึงการถูกฝึกระเบียบวินัย และเราสองคนได้ปรับปรุงเรื่องนั้นแล้ว ใช่ไหมลูก? ตั้งแต่วันที่ลูกเกิดเลยก็ว่าได้ แม่ได้พยายามที่จะสอนลูกว่าคำที่แม่พูดคือคำที่แม่หมายความตามนั้นจริงๆ มันเป็นคำที่ลูกจะต้องใส่ใจอย่างจริงจัง, ดำเนินชีวิตตามคำนั้นในชีวิตวัยเด็กของลูก เราจะเรียนรู้ที่จะเชื่อและเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างไรหากเราไม่เคยถูกสอนตั้งแต่วัยเด็กให้เชื่อและเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือเรา? เด็กคนหนึ่งต้องรู้ก่อนอื่นเลยและอย่างไร้ข้อสงสัยเลยว่าคำที่ถูกกล่าวออกไปนั้นจะต้องเป็นคำที่เขาปฏิบัติตาม คำพูดต่างๆ (“ถ้าลูกไม่ทำอันนี้ ลูกจะโดนตีนะ”) หรือคำสัญญาต่างๆ (“ถ้าลูกเก็บของเล่นทุกชิ้นของลูกหมด ลูกจะได้มียิมนะ”) – หากไม่ถูกปฏิบัติจนสำเร็จ ก็จะส่งผลเสียต่อหลักศีลธรรมของเด็ก ความล้มเหลวในการปฏิบัติตามคำพูดต่างๆและคำสัญญาต่างๆย่อมฝึกหัดเด็กให้ไม่เชื่อสิ่งที่ถูกกล่าวออกมา มันฝึกเขาให้โกหก พ่อแม่เป็นคนที่เชื่อใจไม่ได้ ดังนั้นก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังพวกเขา ดังนั้นไม่มีสิทธิอำนาจใดควรค่าแก่การไว้วางใจหรือต้องได้รับการเชื่อฟัง ความเชื่อฟังเป็นสิ่งที่ไม่ต้องทำก็ได้ ขึ้นอยู่กับความสะดวกหรือความอยากทำหรือรางวัลตอบแทนที่ชัดเจน

พระเจ้าไม่ได้ทรงสอนเราแบบนั้น “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า” “ผู้ที่ฟังคำของเราและกระทำตาม ผู้นั้นแหละที่รักเรา” “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติต่างๆของเรา” และ “บัญญัติทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่สิ่งที่น่าหนักใจ”

ตอนที่ลูกยังเล็ก มีชาวอินเดียอยู่รอบตัวเราเสมอ และแม่มีหลายสิ่งในหัวของแม่ในการบริหารจัดการสถานีมิชชันในป่าดงดิบ บางครั้งแม่ก็ถูกลองใจให้ใส่ใจใจน้อยมากต่อความต้องการต่างๆอันเล็กน้อยของลูก ลูกรู้ในทันทีเลย ลูกรู้ว่ามันเป็นเวลาที่เหมาะสมไหมที่จะทำเรื่องผิดและลายนวลไปได้ ลูกจะลองทำสิ่งนั้น และคำพูด

แบบห่วงพะวงของแม่ “วาล อย่าไปยุ่งกับอันนั้นนะ” ลูกก็ทำเป็นไม่สน ลูกรู้ว่าลูกสามารถทำเป็นไม่สนคำเตือนนั้นได้อย่างสบายๆ เพราะความสนใจของแม่กลับไปหาสิ่งที่แม่ทำอยู่ในขณะนั้นเรียบร้อยแล้ว แม่ได้เรียนรู้ในเวลาไม่นานว่าแม่ต้องให้ความสนใจแก่ลูกอย่างเต็มที่เวลาที่แม่พูด แม่ไม่ได้หมายความว่าแม่ได้ให้ความสนใจเต็มที่แก่ลูกตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงนะ แม่เห็นคุณแม่หลายคนเกือบทำแบบนี้สำเร็จและพวกเขาก็ทำมันจนส่งผลเสียต่อลูกๆ ของพวกเขาที่น่าสงสารและอึดอัดจนแทบขาดใจ แม่หมายความว่าเมื่อเรื่องใดต้องการความสนใจจากคุณแม่ มันก็ต้องได้รับความสนใจจากเธออย่างเต็มที่สำหรับขณะนั้น แม่ต้องหันจากงานของแม่และหันมาหาลูก

ดวงตาของลูกจะเบิกโพลงเวลาที่แม่หยุดสิ่งที่แม่กำลังทำอยู่และมองมาที่ลูก มือของลูกจะค่อยๆ ตกลงเมื่อแม่พูดชื่อของลูก ในช่วงของการหยุดเป็นช่วงๆ และความเงียบลูกก็ประเมินความจริงจังของแม่ แม่หมายความว่าตามนั้นจริงๆ หรือแม่ไม่ได้หมายความว่าตามนั้นจริงๆ และลูกไม่ได้เก็บซ่อนความรู้สึกใดๆ เลย ลูกรู้ว่าเป็นอันไหนและกระทำการอย่างเหมาะสม

งานของแม่จบลงแล้ว ลูกโตเป็นผู้หญิงคนหนึ่งแล้ว, ผู้หญิงของพระเจ้า เป็นเอกเทศเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แต่การฝึกวินัยลูกของพระองค์ก็ยังไม่เสร็จสิ้นนะ ถ้าลูกรักพระองค์ ลูกก็จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงบอก และไม่มีคำถามเลยว่าพระองค์ทรงหมายความว่าตามนั้นจริงๆ ไหมหากลูกจะเพียงมองไปที่พระพักตร์ของพระองค์ อยู่เงียบๆ นานพอที่จะได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัส “พระองค์ทรงเรียกชื่อแกะของพระองค์เอง” ตอนที่มารีย์ได้ยินชื่อของเธอตัวเอง เธอจึงรู้ว่าพระอาจารย์ของเธออยู่ในสวนนั้นหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “พระอาจารย์!” เธอร้องออกมา โดยจำได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ

วิธีที่ลูกดูแลบ้านของลูก วิธีที่ลูกจัดระเบียบเวลาของลูก การดูแลรูปลักษณ์ภายนอกของลูก สิ่งต่างๆ ที่ลูกใช้เงินซื้อล้วนพูดออกมาดังๆ ว่าลูกเชื่อสิ่งใด “ความมั่งคั่งแห่งสันติสุขของพระองค์” ส่องแสงออกมาในชีวิตที่เป็นระเบียบ ชีวิตที่ไม่เป็นระเบียบพูดออกมาดังๆ ถึงความไม่เป็นระเบียบในจิตวิญญาณ

13 การสู้รบของใคร?

เมื่อคืนก่อนที่แม่เข้านอน แม่มองออกไปที่ท่าเรือและเห็นเรือลำหนึ่งเปิดไฟอยู่ คงมีคนทำงานกันอยู่ เพราะเมื่อเช้าเรือลำนั้นก็มีกับดักใส่กุ้งก้ามกรามกองสูงอยู่บนดาดฟ้าเรือ และถึงแม้ว่าเกือบเที่ยงแล้วเรือก็ยังทอดสมออยู่เหมือนเดิม โดยโคลงเคลงแบบเบาๆอยู่ในสายลม แม่อยากรู้ว่าชาวประมงคนนั้นจะเอาเรือออกทะเลไปดักกุ้งเมื่อไร? บางทีลมอาจแรงเกินไปก็ได้

นกพิณซ์สีม่วงสามตัว, นกกระจอกตัวหนึ่ง และนกโรบินตัวหนึ่ง่วนอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าบ้าน นกพิณซ์เหล่านี้นักำลังมองหาแอ่งน้ำเล็กๆที่พวกมันใช้อาบน้ำเป็นประจำ แอ่งน้ำนั้นเหือดแห้งไปในแสงแดดแล้ว นกกระจอกพบเมล็ดพืชอยู่ในหญ้า นกโรบินตัวผู้หลอเพรียวหันหัวไปฟัง (จริงหรือเปล่าที่พวกมันสามารถได้ยินพวกหนอนคลานจริงๆนะ?) จากนั้นก็โฉบมาที่พื้นดิน ได้หนอนตัวหนึ่งซึ่งมันทิ้งและทิ้งและในที่สุดก็บิตจนสำเร็จและกลืนลงไป Bobwhite เรียกชื่อมันซ้ำแล้วซ้ำอีกในพุ่มไม้ที่อยู่หลังบ้าน มีกู่หลายป่าแบ่งบานเยอะกว่าเดิมเข้านี้บนรางรั้วอีกฟากของถนน - สีชมพูและขาวมีชีวิตชีวา

แม่รู้ว่าลูกจะชอบที่นี่ เพราะว่าลูกชอบแสงแดดและชีวิตกลางแจ้งมาตลอด แต่แม่ก็แน่ใจว่าลูกจะชอบเมืองลอนดอนเช่นกัน แม่เคยไปที่นั่นแค่คนเดียว แต่แม่ก็หลงเสน่ห์ความหนักแน่นของสถานที่แห่งนั้นและสิ่งที่แม่เรียกได้ว่าเป็นความงดงามอันสูงศักดิ์ยิ่งใหญ่มาก เมืองลอนดอนตั้งตระหง่านอยู่เหมือนเดิมหลังจากผ่านไปหลายศตวรรษ หลังจากการถูกทิ้งระเบิดอันยากที่จะจินตนาการได้ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง มันยังเป็นเมืองที่แข็งแกร่งและหยิ่งทะนงอยู่เหมือนเดิม แม่รู้สึกเหมือนกับว่าแม่เคยรู้จักมันเมื่อหลายศตวรรษก่อนและดีใจที่ได้เจอมันอีกครั้ง บางทีวันนี้อากาศอาจหนาวและฝนตกพรำๆที่นั่น ขณะที่ดวงอาทิตย์ยังฉายแสงเจิดจ้าอยู่ที่นี่ แม่เพิ่งได้รับนิเทศสารเล่มหนึ่งทางไปรษณีย์ซึ่งมีบทความหลายชิ้นเกี่ยวกับการเจิมตั้งผู้หญิงหลายคน ผู้เขียนเหล่านั้นมีพระชนมายุที่จริงจังก็น้อยกว่าแม่เกี่ยวกับเรื่องการเนรมิตสร้างและอิงข้อโต้แย้งของพวกเขาบนความเก่งกาจของพวกผู้หญิงที่จะรับหน้าที่บาทหลวงหรือผู้รับใช้ ดูแวบแรกนี่ก็เป็นข้อโต้แย้งที่ฟังขึ้นพอสมควรเลย คริสตจักรต้องการผู้รับใช้ พวกผู้หญิงก็เป็นผู้รับใช้ที่ดีได้ ทำไมไม่ปล่อยให้พวกผู้หญิงได้รับการเจิมตั้งเล่า? ปลายน้ำ, นกบิน, ผู้ชายจับกุ้งก้ามกราม, นกโรบินที่พวกหนอนออกมาจากอุโมงค์ใต้ดินอันปลอดภัยของพวกมัน, เมืองต่างๆผุดขึ้น, อารยธรรมเดินทางต่อไป - มันเป็นส่วนหนึ่งของจังหวะและท่วงทำนองอันสอดประสานของสิ่งต่างๆมิใช่หรือ? แม่เชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำกับควบคุมอยู่ แม่ต้องเชื่อเช่นนั้นแม้ในยามที่แม่คิดว่ากับดักที่ทำด้วยไม้เหล่านั้นมีความหมายอย่างไรต่อกุ้งก้ามกรามเหล่านั้น และจะงอยปากอันตรายของนกโรบินมีความหมายอย่างไรต่อหนอนที่ทำงานหนัก และเกี่ยวกับความเจ็บปวดและบาปที่ไม่อาจคำนวณได้ของเมืองลอนดอน หรือสถานที่หลายแห่งในเมืองนั้นที่มันไม่สูงส่งหรือสง่างามเลยสักนิดเดียว

จักรวาลเคลื่อนที่ไปตามคำบัญชาของพระเจ้า และชายหญิงทั้งหลายก็อยู่ภายใต้คำบัญชานั้นอยู่ตลอดเวลา แต่ต่างจากพวกนกโรบินและกุ้งก้ามกราม พวกเขาได้รับมอบอำนาจที่จะไม่เชื่อฟังก็ได้ พวกเขาสามารถทำสิ่งสารพัดมากมายที่พวกเขาไม่ควรกระทำเลย ความสามารถที่จะกระทำสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นคำบัญชาให้กระทำสิ่งเหล่านั้น มันไม่ใช่การอนุญาตด้วยซ้ำ ข้อเท็จจริงที่เรียบง่าย และเด่นชัดเหลือเกินในโลกกายภาพ (เรารู้ดีว่าเราไม่ควรชกหน้าคนอื่น ถึงแม้ว่าเรามีความสามารถและความกระตือรือร้นที่จะกระทำอย่างนั้นในบางครั้ง

ก็ตาม) ถูกทำให้คลุมเครืออย่างง่ายตายในโลกมันสมองและฝ่ายวิญญาณ เราแยกแยะในตัวเราเองเกี่ยวกับความมีใจชอบบางอย่างหรือแม้แต่ของประทานบางอย่าง โดยไม่คิดถึงข้อห้ามต่างๆซึ่งอาจถูกบังคับใช้สำหรับการใช้งานสิ่งเหล่านั้น และเราเริ่มกวัดแกว่งสิ่งเหล่านั้นตามอำเภอใจ ผลลัพธ์เหล่านั้นอาจสร้างความเสียหายมากกว่าการชกหน้าใครบางคนก็ได้ ชายและหญิงทั้งหลายที่ได้ใช้มันสมองของตน, พรสวรรค์ของตน, และความเป็นอัจฉริยะของตนเพื่อขับเคลื่อนมวลชนไปสู่ความชั่วร้ายได้ใช้มันสมอง, พรสวรรค์และความเป็นอัจฉริยะเหล่านั้นที่พระเจ้าผู้เนรมิตสร้างได้ประทานให้แก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ถามเลยว่าพระเจ้าทรงบัญชาอะไร พวกเขาไม่ได้ถวายตัวแต่พระองค์ก่อน โดยวางใจการทรงนำของพระองค์สำหรับขอบเขตการดำเนินการที่เหมาะสมของพวกเขา

ดังนั้นคำถามเรื่องการเจิมตั้งให้เป็นผู้รับใช้จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับแค่ความเก่งกาจ มันตัดสินกันไม่ได้โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของความต้องการของคริสตจักรหรือแรงกระตุ้นของคนๆหนึ่งหรือข้อโต้แย้งใดๆในด้านสังคมวิทยาหรือมนุษยนิยมที่ถูกลำเสนอโดยคนเหล่านั้นที่เสาะแสวงหาที่จะปลดแอก มันเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐานและถาวรมากกว่า และความหมายของความเป็นผู้หญิงก็เป็นหนึ่งในสิ่งเหล่านี้

เรามีบางสิ่งที่จะต้องตอบสนองต่อ บางสิ่งที่นำพาและเรียกและพยุงบเราไว้ และการเชื่อฟังต่อคำบัญชานั้นจะทำให้เราพบอิสรภาพเต็มที่ของเรา

14 อิศราภาพผ่านทางวินัย

ขณะที่แม่มั่งอยู่ริมหน้าต่างของกระท่อมหลังนี้ แม่ก็มองเห็นเรือใบลำหนึ่งแล่นอยู่ตามแนวเส้นขอบฟ้า มันเป็นภาพอันงดงามของอิสราภาพ แต่อิศราภาพของเรือใบลำนั้นที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วและอย่างงดงามเหลือเกินนั้นเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อฟังต่อกฎต่างๆ ผู้สร้างเรือลำนั้นต้องรู้อัตราส่วนที่เหมาะสมของคานต่อกระดุกงูเรือและเสากระโดงเรือ คนที่ล่องเรือลำนั้นก็เชื่อฟังกฎต่างๆของการล่องเรือ เรือที่แล่นด้านลมก็เคลื่อนที่เฉ แต่เมื่อมันแล่นไปกับกระแสน้ำแรงหรือลมที่พัดหนุนมันก็ได้รับพลังจากกระแสและแรงลมและสองสิ่งนี้ก็กลายเป็นของเรือลำนั้น เรือลำนั้นกำลังทำสิ่งที่มันได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อ มันเป็นอิสระมิใช่โดยการไม่เชื่อฟังกฎต่างๆแต่โดยการเชื่อฟังกฎเหล่านั้น

ทางหลวงสมัยใหม่ทั้งหลายมักถูกเรียกว่าฟรีเวย์ (ทางอิสระ) แต่จะมีอิสราภาพในการเคลื่อนที่มากเท่าไรกันหากผู้ขับขี่แต่ละคนถูกยู่ให้เลือกช่องทางเดินรถไหนก็ได้, ความเร็วเท่าไรก็ได้, ทิศทางไหนก็ได้ที่เขาเกิดถูกใจขึ้นมาในขณะนั้น?

แม่สังเกตเห็นป้ายอันหนึ่งในสวนสาธารณะกลางของบอสตันที่อ่านว่า “Please” (“กรุณา”) ซึ่งสาธารณชนถูกคาดหวังให้เข้าใจว่าย่อมาจาก “Please keep off the grass” (“กรุณาอย่าเดินลัดสนาม”) เกือบทุกคนได้เชื่อฟังป้ายนั้นและนั่นเป็นเหตุว่าทำไมยังมีหญ้าเหลืออยู่ แต่ก็มียู่สองสามคนที่นั่งอยู่บนหญ้านั้นในการไม่เชื่อฟังป้ายนั้น อิศราภาพของพวกเขาที่จะนั่งบนหญ้าแทนที่จะนั่งบนพื้นดินขึ้นอยู่กับการที่คนส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธที่จะใช้อิทธิพลอันนั้นเอง คนส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจที่จะยอมให้หญ้าเติบโต การตัดสินใจเลือกนี้หมายถึงการจำกัดตัวเองเป็นความยินยอมที่จะจำกัดตัวเองไม่ให้เดินลัดสนาม มันหมายถึงการไม่ทำสิ่งที่พวกเขาอยากจะทำเพื่อที่จะมีบางสิ่งที่พวกเขาอยากได้มากกว่า อิศราภาพของคนไม่กี่คนนั้นได้ถูกซื้อไปโดยการเสียสละของคนเป็นอันมาก ลูกกับแม่เคยคุยกันเกี่ยวกับไอเดียของพวกนักศึกษาเรื่องอิสราภาพในหอพัก พวกเขาไม่อยากจะกฎต่างๆเรื่องการดับไฟหรือกฎต่างๆเรื่องการเข้าหอพักหรือกฎต่างๆเรื่องการไม่ส่งเสียงดัง ดังนั้นเสรีภาพนี้ของพวกเขาที่จะเปิดไฟทิ้งไว้ตลอดเวลา, ที่จะไม่กลับหอพักเกือบตลอดทั้งคืน, และที่จะเล่นแผ่นเสียงจนถึงตีสามจึงหมายความว่าไม่มีอิสราภาพที่จะนอน, ไม่มีแม้แต่อิสราภาพที่จะท่องหนังสือ ซึ่งหมายความว่าพวกนักศึกษาไม่มีอิสราภาพที่จะเป็นนักศึกษาอีกต่อไป คือสิ่งนั้นที่พวกเขาได้มาที่มหาวิทยาลัยและจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันเหรียญเพื่อที่จะเป็น

นี่คือประเด็นสำคัญของคำถามเรื่องเสรีภาพและการให้เสรีภาพ มันหมายถึงการโยนทิ้งข้อจำกัดทุกอย่างเลยหรือ? (เรือสามารถล่องไปได้โดยปราศจากพวกมันไหม?) แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราควรโอรับข้อจำกัดต่างๆ ไม่ใช่โยนพวกมันทิ้งไป มันหมายถึงการทำสิ่งที่เรารู้สึกอยากทำและการไม่ทำสิ่งที่เราไม่รู้สึกอยากทำนั้นหรือ? มันหมายถึงวินัย มันหมายถึงการทำสิ่งที่เราได้ถูกสร้างมาให้กระทำ สิ่งนั้นคืออะไรที่เราถูกเรียกให้มาสู่ คือเราทั้งหลายที่เป็นผู้หญิงภายใต้พระเจ้า?

15 พระเจ้าไม่ทรงวางกับดัก

เราทั้งหลายถูกเรียกให้เป็นผู้หญิง ข้อเท็จจริงที่ว่าแม่เป็นผู้หญิงคนหนึ่งนั้นไม่ได้ทำให้แม่เป็นคริสเตียนแบบที่แตกต่างออกไป แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าแม่เป็นคริสเตียนคนหนึ่งก็ทำให้แม่เป็นผู้หญิงแบบที่แตกต่างออกไป เพราะว่าแม่ได้ยอมรับความคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับแม่แล้ว และทั้งชีวิตของแม่ก็เป็นเครื่องบูชาที่แม่ถวายคืนแด่พระองค์จากทุกสิ่งที่เป็นและทุกสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้แม่เป็น

รูธ เบนดิกท์ หนึ่งในผู้หญิงคนแรกๆที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักสังคมศาสตร์ชั้นนำคนหนึ่ง ได้เขียนไว้ในวารสารของเธอในปี 1912 ว่า:

ข้าพเจ้าเห็นว่าการเป็นผู้หญิงนั้นถือว่าเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากๆ มีมโนคติอย่างหนึ่งซึ่งบางทีอาจคั่งคั่งที่จะแลก - ความรักที่ยิ่งใหญ่, บ้านที่สงบสุข, และลูกๆ (การสมรสที่ไม่มีบุตรของเธอกับสแตนลีย์ เบนดิกท์จบลงด้วยการหย่าร้าง) เราทุกคนรู้นั่นคือทั้งหมดที่คั่งคั่ง และเราต้องติดป้ายราคา แสดงสินค้าของเราในตลาดหากเรามีเงิน หรืออาชีพด้านการผลิตสำหรับตัวเราเองหากเราไม่มีเงิน เราไม่มีเหตุผลใจที่จะเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับ 'งานชั่วชีวิต' ของการสอน, ของงานสังคมสงเคราะห์ - เรารู้ว่าเราจะต้องวางมันลงพร้อมกับคำสรรเสริญพระเจ้าในความสำเร็จสูงสุดของเรา เพื่อที่จะมีครอบครัวที่มีความสุขสำหรับชายที่ใช่ และตลอดเวลานั้นในฉากหลังแห่งความมีสติของเราเสียงเตือนนั้นก็ดังก้องว่าบางทีชายที่ใช่จะไม่มีวันมาถึง ความรักที่ยิ่งใหญ่ถูกมอบให้แก่คนไม่กี่คนเท่านั้น บางทีงานแบบที่ทำมาเวลาชั่วคราวนี้อาจเป็นงานชั่วชีวิตของเราก็ได้

คุณเบนดิกท์ได้แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาถึงสิ่งที่ผู้หญิงที่ทำงานหลายพันคนอาจรู้สึกอย่างแน่นอน แต่ทุกวันนี้ไม่กี่คนที่มีความกล้าหาญที่จะยอมรับความรู้สึกดังกล่าว เมื่อหญิงที่ทำงานนอกบ้านถูกคิดโดยคนจำนวนมากว่าเหนือกว่าผู้หญิงที่อาชีพของเธอเน้นถูกระบุว่าเป็นเพียง "แม่บ้าน" งานใด ๆ ที่ต้องทำตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น ไม่ว่าจะซักผ้า จำเจหรือนำเปื้อนขนาดใหญ่ ก็ถูกยกระดับโดยพวกเรากลุ่มสตรีให้เข้าสู่สถานะที่สูงกว่าการเป็นภรรยาและแม่ ราวกับว่างานของภรรยาและแม่นั้นทำให้รู้สึกต่ำต้อยมากกว่า, นำเปื้อนกว่า, สร้างสรรค์น้อยกว่าและนำตื่นเต็นน้อยกว่า หรือเปิดโอกาสให้ได้ใช้จินตนาการของตนเองน้อยกว่าการเป็นทนายหรือการใส่ชิ้นส่วนต่างๆในสายการประกอบ (จริงอยู่ที่พวกเรากลุ่มสตรีมักจะเลือกเองงานที่มีเกียรติมากกว่างานสายการประกอบมาเทียบกับงานบ้าน โดยไม่สนใจข้อเท็จจริงที่ว่าผู้หญิงน้อยคนนักที่พวกเขาอยากที่จะ "ปลดแอก" จะลงเอยในงานต่างๆที่มีเกียรติ)

เมื่อเร็ว ๆ นี้แม่ได้พบประกาศิในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับความคาดหวังใหม่ๆในงานสำหรับพวกผู้หญิงที่เข้าร่วมกองทัพ พวกเขาไม่ได้ถูกจำกัดให้เป็นเลขานุการหรือพยาบาลหรือผู้ช่วยสำหรับผู้ชายอีกต่อไป ในศูนย์ฝึกทหารอย่างน้อยหนึ่งแห่งพวกเขาได้ถูกยกระดับให้บรรจุर्मซูชีพแล้ว บรรจุর্মซูชีพเลยนะ!

แม่กลัวว่ามันจะเป็นกรณีของหย่าร้างบ้านเขียวกว่าหย่าร้างบ้านตัวเอง พวกเธอก็คนกันเคยมีโอกาแบบแพร่ๆที่จะเปรียบเทียบ?

อย่างไรก็ตามสำหรับผู้หญิงที่เป็นคริสเตียน ไม่ว่าจะเธอยังทำงานแล้วหรือเป็นโสด ก็มีการทรงเรียกให้รับใช้นิตยสารข่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้รายงานหลักสูตรสำหรับผู้ใหญ่ที่ถูกเสนอในหัวข้อ “พฤติกรรมแบบมั่นคงใจ” ซึ่งตามคำบรรยายเกี่ยวกับสถานการณ์ตัวอย่างต่างๆ สุดท้ายแล้วก็คือหลักสูตรในความกักขังพะ ยกดตัวอย่างเช่น บทเรียนหนึ่งได้สนับสนุนผู้หญิงทั้งหลายให้หลุดพ้นจาก “กับดักความกรุณา” ในการตอบสนองต่อบทความนี้ผู้อ่านท่านหนึ่งเขียนจดหมายไปว่า “ฉันไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมผู้หญิงคนใดจะคัดค้านการเป็นส่วนหนึ่งของกับดักความกรุณา - ความต้องการที่จะรับใช้ผู้อื่นและให้ความอ่อนโยนและความกรุณาตลอดเวลา สิ่งที่สังคมนี้ต้องการคือ การให้ความสำคัญมากขึ้นต่อความต้องการที่จะรับใช้ผู้อื่นและให้ความอ่อนโยน ความกรุณา ความร่วมมือและความรัก”

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงวางกับดักเราเลย ค่อนข้างตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงเรียกเราไปสู่อิสรภาพที่แท้จริงและเต็มในที่เท่านั้น ผู้หญิงที่นิยามการปลดแอกของเธอว่าเป็นการทำสิ่งที่เธออยากทำ หรือการไม่ทำในสิ่งที่เธอไม่อยากทำ ก็กำลังหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเป็นประการแรก การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเป็นเครื่องหมายของความไม่เป็นผู้ใหญ่ ดูเหมือนว่าขบวนการปลดแอกผู้หญิงมีลักษณะเฉพาะตัวคือ ความไม่เป็นผู้ใหญ่นี้เอง ขณะที่บอกตัวพวกเธอเองว่าพวกเธอได้มาไกลแล้ว ว่าพวกเธอกำลังโตเป็นสาวแล้วจริงๆ พวกเธอได้ถอยกลับไปสู่ความเป็นมนุษย์แบบไม่สมบูรณ์ คือความเป็นมนุษย์แบบที่ปฏิเสธที่จะรับรู้ัญัยสำคัญอันกว้างใหญ่ของการแยกแยะความแตกต่างทางเพศ (แม้ไม่ได้บอกว่าพวกเธอมักจะเพิกเฉยการแยกแยะความแตกต่างทางเพศนั่นเองอยู่เสมอ) แต่นัยสำคัญของมันหนีรอดพวกเธอไปได้อย่างสิ้นเชิง) และผู้หญิงที่เพิกเฉยความจริงอันเป็นพื้นฐานนั้นก็พลาดสิ่งนั้นที่เธอได้ออกเดินทางค้นหาไปอย่างน่าขัน โดยการปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตตามการทรงเรียกแห่งความเป็นผู้หญิงอันสมบูรณ์ของเธอ เธอกลับยอมรับภาพการ์ตูนล้อเลียน, ความเป็นคนแบบปลอมๆ

16 หลักการที่ดูขัดแย้งกัน

ลูกกับแม่เคยรู้จัก (ไม่ว่าจะรู้จักแบบเป็นการส่วนตัวหรือผ่านทางงานเขียนของเธอ) คือผู้หญิงโสดที่ยิ่งใหญ่ บางคนที่มีชีวิตที่บริบูรณ์และเกิดผลมากเพราะพวกเขาเข้าใจหลักการฝ่ายวิญญาณที่ดูเหมือนขัดแย้งกัน: “ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะแผ่ขึ้นไปในความมืด และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิมในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมันไม่ขาด และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า ‘เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่’”

แม่คิดว่าคำตอบสำหรับความแห้งแล้งของชีวิตโสด หรือของชีวิตที่อาจเห็นแก่ตัวหรือโดดเดี่ยวอยู่ตรงนี้แหละ แม่ได้ค้นพบว่ามันเป็นคำตอบสำหรับภาวะซึมเศร้าเช่นกัน ลูกเองจะได้รับความสว่างโดยต้องแลกกับการที่ลูกทุ่มเทตัวเอง (เทตัวเองออก) เพื่อคนที่หิวโหย ลูกเองจะได้รับการชี้ทาง, การเติมเต็มความปรารถนาต่างๆของลูก, และผลกำลังเมื่อลูก “เทตัวเองออก” เมื่อลูกทำให้การตอบสนองความปรารถนาของผู้อื่นนั้นเป็นความสนใจหลักของลูกเอง ลูกเองจะเป็นแหล่งของความสดชื่น, ผู้ก่อสร้างขึ้น, ผู้นำไปสู่การรักษาให้หายและการหยุดพักในยามที่สิ่งต่าง ๆ รอบตัวลูกดูเหมือนจะพังทลายเสียแล้ว

เอมี คาร์ไมเคิลแห่งอินเดียไม่เคยแต่งงาน ถึงแม้ว่าจะมีคำใบ้บางๆในชีวิตประวัติของเธอว่าเธอต้องตัดสินใจเลือก และมันเป็นสิ่งที่เจ็บปวดอย่างยิ่งสำหรับเธอที่จะแบกไม้กางเขนซึ่งหมายถึงการทิ้งชายคนหนึ่งตลอดไป แต่ชีวิตของเธอเป็นสวนที่มีน้ำรดสำหรับเด็กชาวอินเดียหลายร้อยคนที่มาอยู่ภายใต้การดูแลของเธอและสำหรับหลายพันคนเหล่านั้นที่อ่านหนังสือต่างๆของเธอ

แคทเธอริน มอร์แกนแห่งโคลอมเบีย ซึ่งเป็นหญิงม่ายนับตั้งแต่ลูกสาวสี่คนของเธอยังเล็กอยู่ ได้แสดงให้เห็น โดยความเบิกบานและอารมณ์ขันของเธอ, โดยหัวใจอันอบอุ่นโอบอ้อมอารีและพลังงานอันน่าทึ่งของเธอ, ความแข็งแกร่งที่มาในการสละชีวิตเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นโดยแท้ บ้านของเธอเต็มไปด้วยผู้คนที่ต้องการเธอ เธอขับรถไปทั่วเมืองปาล์มสปริง โดยทำสิ่งต่าง ๆ ให้กับผู้คนที่ไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้ เธอไปที่ป่าดงดิบ โดยขี่ล่อไปหรือพายเรือแคนูหรือเดินเท้าไปเพื่อปรนนิบัติผู้คนที่อยู่ห่างไกลจากแหล่งความช่วยเหลืออื่น ๆ เธอมาหาเราตอนที่เธออยู่ในอเมริกาและปรนนิบัติเราถึงแม้ว่าเธอจะรู้สึกตัวว่ากำลังปรนนิบัติอยู่ก็ตาม บ้านของเราได้รับพรและพวกเราเองได้รับกำลังใจและการเสริมกำลังเพราะเธออยู่ที่นี่ เธอเป็นคนตลกเสมอและทำให้พวกเราหัวเราะน้ำตาไหลตอนที่เธอเลียนแบบตัวละครหนึ่งในเรื่องเล่าหนึ่ง แม่มักจะแซวเธอที่พูดว่า “ชีวิตนั้นสั้นเกินไป” เมื่อแม่อยากให้เธอทำอะไรบางอย่างที่แม่คิดว่าเธอควรจะทำ แต่ความจริงก็คือว่า ชีวิตนั้นสั้นเกินกว่าที่จะห่วงใยเกี่ยวกับตัวเอง เธอไม่เคยยุ่งเกินกว่าที่จะห่วงใยเกี่ยวกับพวกเราที่เหลือเลย

ลูกไม่ต้องใช้ชีวิตโสด แต่ชีวิตของภรรยาผู้รับใช้จะให้ขอบเขตที่เพียงพอที่จะพิสูจน์หลักการนั้นที่ถูกนำเสนอในถ้อยคำของอิสยาห์ ลูกจะต้องเทตัวเองออกเพื่อผู้ที่หิวโหยและมันจะลูกก็ถือว่าลูกเป็นบ่อน้ำพุที่จะไม่ขาดน้ำและจะมีบางครั้งที่ลูกเหนื่อยแล้วกับการเทออก แต่พระเจ้าจะทรงอยู่เคียงข้างลูกเสมอเพื่อเติมถ้วยของลูกให้เต็ม เพื่อที่ลูกจะเทออกให้แก่ผู้อื่นได้

คำอธิษฐาน: “ขอโปรดสอนข้าพระองค์ทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ประเสริฐเจ้าข้า ที่จะรับใช้พระองค์ตามที่
พระองค์ทรงสมควรได้รับ; ที่จะให้และไม่นับต้นทุน; ที่จะต่อสู้และไม่ใส่ใจบาดแผล; ที่จะทำงานหนักและไม่
แสวงหาการพักผ่อน; ที่จะ ใช้แรงงานและไม่ร้องขอรางวัลใด ๆ นอกจากการได้รู้ว่าข้าพระองค์ทั้งหลายทำ
ตามพระประสงค์ของพระองค์ อธิษฐานในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย”

17 ที่เป็นชายและที่เป็นหญิง

พวกนักปลดแอกของผู้หญิงเหล่านั้นอยากได้รับการปลดแอกจากการเป็นผู้หญิงหรือ? ไม่อยากหรอก พวกเขาจะพูดว่าพวกเขาอยากได้รับการปลดแอกจากแบบแผนของสังคมในสิ่งที่ผู้หญิงควรจะเป็น ตามที่พวกนักทฤษฎีของพวกเขาแล้ว ไม่มีความแตกต่างเชิงพื้นฐานระหว่างชายและหญิง มันเป็นเรื่องของการปรับสภาพเท่านั้น ข้อเท็จจริงที่น่าสนใจบางอย่างได้รับการเปิดเผยโดยเหล่านักวิทยาศาสตร์ซึ่งพวกเรารู้จักชื่อคือ สตีเฟ่น จอห์นสัน ปฏิบัติต่ออย่างระมัดระวังเพราะข้อเท็จจริงเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่แค่สังคมที่กำหนดว่าทั้งสองเพศจะประพฤติตัวอย่างไร มีเหตุผลทางชีววิทยาที่แข็งแกร่ง (เรื่องของฮอโมน) ว่าทำไมผู้ชายจึงครอบงำอยู่เสมอ และจะยังคงครอบงำต่อไปในทุกสังคม ความคิดเกี่ยวกับสังคมที่ผู้หญิงเป็นใหญ่นั้นเป็นเพียงเรื่องที่คนแต่งขึ้น แม้ได้เรียนรู้มาแล้ว เพราะว่าไม่มีสังคมแบบนั้นซึ่งมีหลักฐานยืนยันเคยมีอยู่จริงเลย มันดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกมิใช่หรือที่ว่าการที่เพศชายเป็นใหญ่นั้นปรากฏอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งมาโดยตลอดหากมันเป็นเพียงการปรับสภาพทางสังคมล้วนๆ? เราคงคาดหวังว่าจะเห็นอย่างน้อยสักสองสามตัวอย่างของสังคมต่างๆที่พวกผู้หญิง (แทนที่จะเป็นพวกผู้ชาย) เคยดำรงตำแหน่งเหล่านั้นที่มีสถานะสูงสุด (การมีอยู่จริงของเหล่าราชินีที่ครองราชย์ไม่ได้พิสูจน์อะไรเลยเนื่องจากพวกเขามีตำแหน่งของพวกเขาโดยการสืบทอด ไม่ใช่โดยการบรรลุความสำเร็จ, การตัดสินใจเลือก, หรือการเลือกตั้ง) มันไม่ยากกว่าเยอะเลยหรือที่จะเชื่อว่าความรู้สึกเหล่านั้นของผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายตลอดประวัติศาสตร์นั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับข้อกำหนดบางอย่างซึ่งมีมาแต่กำเนิด? สำหรับนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งคนใด ข้อกำหนดนั้นอาจเป็นทางชีวภาพและ / หรือทางอารมณ์ (การบอกเป็นนัยที่เล็กน้อยที่สุดที่ว่าอาจมีความแตกต่างทางอารมณ์เช่นเดียวกับทางกายภาพระหว่างผู้ชายและผู้หญิงก็เป็นเรื่องน่าสยดสยองแล้วสำหรับผู้หญิงบางคน) แต่สำหรับลูกและแม่ข้อกำหนดนั้นมีจุดเริ่มต้นย้อนไปไกลมากกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ทำให้เราแตกต่าง และพระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นอย่างจงใจ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์เมื่อเร็ว ๆ นี้ให้ความกระจ่างแจ้ง และเหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว มันยืนยันความจริงโบราณซึ่งมนุษยชาติตระหนักอยู่เสมอ พระเจ้าได้ทรงสร้างเพศชายและเพศหญิง โดยทรงสร้างผู้ชายเพื่อที่จะทำให้บางสิ่งเกิดขึ้น, ที่จะเป็นผู้นำ, ริเริ่มและปกครองและทรงสร้างผู้หญิงเพื่อที่จะตอบสนอง, ติดตาม, ปรับตัว, นบถนอบเชื่อฟัง แม้หากว่าเราจะยึดถือทฤษฎีต้นกำเนิดที่แตกต่างกัน โครงสร้างทางกายภาพของผู้หญิงก็จะบอกเราว่าผู้หญิงได้ถูกสร้างมาเพื่อที่จะรับ, ที่จะแบกรับ, ที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ, ที่จะเสริมให้สมบูรณ์, ที่จะบำรุงเลี้ยง

เมื่อปีที่แล้วลูกได้ตรวจสอบหลักสูตรหนึ่งในพระคริสตธรรมซึ่งลูกต้องเขียนรายงานฉบับหนึ่งที่นิยามความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิง ชั้นเรียนนั้นเห็นพ้องตรงกันว่านี่เป็นการบ้านที่ยากที่สุดของภาคการศึกษานั้น แต่คนที่ให้นิยามที่ใกล้เคียงมากที่สุดคือ เคธี คริสตี้ ผู้ซึ่งเขียนว่า:

“การเนรมิตสร้างมีใจความหลักขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งของมันคือ รูปแบบของการปกครองและการนบถนอบเชื่อฟัง อำนาจและการเป็นฝ่ายรับ, ระดับที่ลดลงและเพิ่มขึ้น, ความสามารถในการสร้างขึ้นและความสามารถในการรับนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของวิธีต่างๆที่พรรณนาถึงข้อตรงข้ามที่เป็นคู่เหล่านี้ ชาวจีนเรียกพวกมันว่าหยินและหยางและทำให้สัญลักษณ์ของศาสนาของพวกเขาเป็นภาพแทนการมีปฏิสัมพันธ์ของพวกเขา แม้แต่โลก

ทางกายภาพยังมีรากฐานอยู่บนและถูกยึดเข้าไว้ด้วยกันโดยแรงดึงดูดที่เป็นขั้วบวกและลบของอนุภาคอะตอมต่างๆเลย จักรวาลแสดงให้เห็นถึงการแบ่งเป็นคู่ของสิ่งตรงข้ามต่างๆที่สอดคล้องกัน ...

เรารู้ว่าระเบียบของการปกครองและการนบอบเชื่อฟังนี้สืบทอดมาจากลักษณะเฉพาะของพระเจ้าเอง ภายในตรีเอกานุภาพนั้นมีทั้งสิทธิอำนาจที่ยุติธรรมและชอบธรรมของพระบิดาและการยอมจำนนแบบเต็มพระทัยและเปี่ยมด้วยความชื่นบานของพระบุตร จากการรวมเป็นหนึ่งในของพระบิดาและพระบุตรมีบุคคลที่สามออกมา นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ไม่ได้ทรงออกมาจากสองพระภาคแรกนั้นเหมือนกับเด็กที่เกิดมาจากสัมพันธ์รักของผู้ชายและผู้หญิงคนหนึ่ง แต่เป็นบุคคลของการสมรสหนึ่งต่างหากที่ออกมาจากเนื้อหนังเดียวกัน ซึ่งถูกสร้างขึ้นจากการรวมกันเป็นหนึ่งในสองบุคคลที่แยกจากกัน

ตรงนี้ในภาพสะท้อนของธรรมชาติของตรีเอกานุภาพในสถาบันของการสมรสคือกฎแห่งนิยามของความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิง พระฉายของพระเจ้าไม่สามารถถูกสะท้อนได้อย่างสมบูรณ์หากปราศจากองค์ประกอบเหล่านั้น อันได้แก่การปกครอง, การนบอบเชื่อฟัง, และการรวมเป็นหนึ่งใน

มีการยกเว้นอย่างหนึ่งซึ่งแม่เห็นว่าเป็นขั้นพื้นฐานและค่อนข้างชวนสับสนในการอภิปราย "ของนักเรียกร้องสิทธิสตรี" ส่วนใหญ่ - ความล้มเหลวที่จะพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงในลักษณะใดบ้างเลย บางทีอาจเป็นเพราะว่าองค์ประกอบเหล่านั้น อันได้แก่ การปกครอง, การนบอบเชื่อฟัง, และการรวมกันเป็นหนึ่งในเป็นส่วนที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของความเป็นผู้หญิงนั่นเองและมีความสำคัญที่ยั่งยืนและเป็นสากลมากยิ่งขึ้นกว่าความคิดใด ๆ ที่ถูกวัฒนธรรมกำหนด เพื่อที่จะเข้าใจเรื่องนี้ ที่ๆควรเริ่มต้นเห็นได้ชัดก็คือ ร่างกายนั่นเอง

มนุษย์ประกอบด้วยร่างกาย, จิตใจ, และวิญญาณ คุณหมอคนไหนก็ได้จะยืนยันผลกระทบที่จิตใจอาจมีต่อร่างกายได้ จิตแพทย์คนไหนก็ได้รู้ว่าปัญหาต่างๆทางจิตวิทยาของผู้ป่วยของเขาอาจมีผลกระทบต่างๆทางร่างกายได้ ผู้รับใช้คนไหนก็ได้ยอมรับว่าสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นประเด็นฝ่ายวิญญาณอาจกลายเป็นมิติต่างๆทางร่างกายและจิตใจเช่นกัน ไม่มีใครสามารถกำหนดขอบเขตของจิตใจ, ร่างกาย, และวิญญาณ กระนั้นเราก็ถูกขอให้ทักท้วงเอาเองว่าทุกวันนี้เพศสภาพซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่ทรงพลังมากที่สุดและไม่อาจปฏิเสธได้ของมนุษย์เป็นเรื่องทางกายภาพล้วนๆโดยไม่มีนัยสำคัญทางอภิปรายใดๆ (ซึ่งแน่นอนว่าไม่เป็นความจริง) พระเจ้าได้ทรงสร้างตามลักษณะพระฉายของพระองค์ซึ่งมีวิญญาณ, จิตใจและร่างกาย และสิ่งเหล่านี้ถูกรวมเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เราเป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่ง พระคัมภีร์บอกเราให้นำทั้งหมด-ร่างกาย, จิตใจ, วิญญาณ - ให้อยู่ภายใต้ความเชื่อฟัง

ของลูกคือร่างกายของผู้หญิงคนหนึ่ง มันบอกเป็นนัยถึงอะไร? มีความหมายที่มองไม่เห็นในสัญญาณต่างๆที่มองเห็นได้ของมันไหม - ความนุ่มนวล, ความอ่อนโยน, กระดูกและโครงสร้างกล้ามเนื้อที่มีน้ำหนักเบากว่า, หน้าอก, มดลูก? พวกมันไม่เกี่ยวข้องกันเลยอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่ลูกเองเป็นอย่างนั้นหรือ? ตัวตนของลูกไม่ได้ถูกผูกพันอย่างแนบชิดกับรูปทรงที่เป็นวัตถุเหล่านี้หรือ? ความคิดเกี่ยวกับตัวลูก - วาเลอรีทำให้นึกถึง (ให้เราสมมติว่า) "กำยำ" หรือ "แหบห้าว" ไหม? เราจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่จับต้องได้ (หรือสิ่งที่ปรากฏกายภาพ) ในการค้นหาการเข้าใจความเป็นบุคคลได้อย่างไร? มีความไม่จริงที่แปลกในคนเหล่านั้นที่อยากทำเช่นนั้น คือความไม่เต็มใจที่จะจัดการกับข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ชัดเจนที่สุดของทั้งหมด

ผู้หญิงปกติทุกคนมีความพร้อมที่จะเป็นแม่ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนในโลกถูกลิขิตให้ใช้งานอุปกรณ์ทางกายภาพ แต่แน่นอนว่าความเป็นแม่ในความหมายที่ลึกซึ้งกว่าเป็นสาระสำคัญของความเป็นผู้หญิง ร่างกายของผู้หญิงปกติทุกคนเตรียมตัวมันเองซ้ำ ๆ เพื่อที่จะรับและเพื่อที่จะแบกรับ ความเป็นแม่ต้องอาศัยการถวายเป็นตัว, การเสียสละ, การทนทุกข์ มันคือการลงไปสู่ความตายเพื่อที่จะให้ชีวิต, ซึ่งเป็นภาพเปรียบเทียบมนุษย์อันยิ่งใหญ่ของหลักการฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ (เปาโลเขียนไว้ว่า “ความตายออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย”) ความเป็นผู้หญิงคือการทรงเรียกอย่างหนึ่ง มันเป็นการทรงเรียกอย่างหนึ่งที่เรตอบสนองภายใต้พระเจ้า โดยที่เราตั้งใจหากมันหมายถึงการคลอเคลียจริงๆ, รู้สึกขอบคุณเช่นกันสำหรับทุกสิ่งที่มีมันหมายถึงในความหมายที่กว้างกว่ามาก ที่ว่าในความหมายนั้นผู้หญิงทุกคน, ไม่ว่าจะแต่งงานแล้วหรือยังเป็นโสดอยู่, มีลูกดกหรือเป็นหมัน, จะสามารถมีส่วนร่วมได้ – การตอบสนองแบบไม่มีเงื่อนไขซึ่งมีแบบอย่างยอดเยี่ยมตลอดกาลในมารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น และความเต็มใจที่จะเข้าสู่ความทุกข์ทรมาน, เพื่อที่จะรับ, เพื่อที่จะแบก, เพื่อที่จะให้ชีวิต, เพื่อที่จะเลี้ยงดูและเพื่อที่จะดูแลผู้อื่น พลละกำลังที่จะตอบการทรงเรียกนี้ถูกมอบให้แก่เราเมื่อเรามองขึ้นไปยังความรักนั้นที่ได้สร้างเราขึ้นมา โดยที่เราระลึกว่ามันคือความรักนั้นที่ได้จินตนาการเพศสภาพขึ้นมาเป็นอันดับแรกหากกล่าวในแง่ตรงตัวมากที่สุด ที่ได้ทำให้เราเป็นผู้ชายจริงและผู้หญิงจริงเมื่อเริ่มแรกนั้น เมื่อเราปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับข้อเรียกร้องต่างๆของความรักนั้น เราก็จะกลายเป็นคนที่ถ่อมใจมากขึ้น, พึ่งพามากขึ้น – พึ่งพาพระองค์และพึ่งพากันและกันและ (แม้อาจพูดมันใหม่ล่ะ?) วิจิตรมากขึ้นด้วยซ้ำ

18 จิตใจนั้นมีลักษณะแบบผู้หญิง

มันยังคงเข้าตรู้อยู่เลยตอนที่แม่มั่งลงที่เครื่องพิมพ์ดีดของแม่แม่ว่าแม่ได้ขึ้นไปที Coast Guard Station (สถานียามชายฝั่ง) โดยขี่จักรยานของแม่ไปและเห็นกระต่ายสามสิบเอ็ดตัวและกวางสองตัวแล้ว กระแสน้ำลงต่ำ พวกนักชุดหอยกาบออกไปบนนาเกลือที่อยู่ข้ามท่าเรือไปพร้อมกับคราดของพวกเขา ลมที่พัดแรงของเมื่อวานได้สงบลงแล้วและท่าเรือก็สงบเงียบ, อากาศนิ่งและอบอุ่น

สายลม, ภูมิอากาศ, และกระแสน้ำทำให้พระวจนะของพระองค์สำเร็จ มันเป็นเรื่องที่ทำให้ใจสงบและมันคงที่ได้รู้ว่ามีค่าๆหนึ่งสำหรับเราเช่นกัน เพลงสดุดี 144: 12 กล่าวว่า “เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเส้าหัวมุม สลักออกมาตามแบบพระราชวัง” เส้าหัวมุมต่างๆค้ำจุนและรองรับ นี่คือนิสัยของผู้หญิง และเราทุกคนจำเป็นต้องรู้ว่าสถานที่ของเราคืออะไรและจะต้องถูกวางไว้ในนั้น คำบัญชาของพระเจ้าให้เราอยู่ในที่ที่เราควรอยู่ เรา รู้จัก “ความเป็นแบบสิ่งทรงสร้าง” ของเรา นั่นคือการพึ่งพาของเรา หากมีคำบัญชาใดสำหรับเรา เราก็รู้ว่าเราได้รับการยอมรับ เรารู้ว่าเราสอดประสานเข้าในจักรวาลของพระเจ้า เรา รู้จักความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อมนุษยชาติที่เหลือ, ที่มีต่อครอบครัว, และมีต่อสามีหากเรามีสามีสักคน แม่เชื่อว่าความถ่อมใจคือการยอมรับสถานที่นั้น พระคัมภีร์บอกเราว่าโมเสสเป็น “คนที่ถ่อมใจมาก” แม่ไม่คิดว่าเขาเป็นคนที่ถ่อมใจในความหมายที่ผู้คนนิยมกันเลยสักนิด – เหนียวอาย, ปฏิเสธตัวเอง, ไร้สีสัน นั่นไม่ได้ใกล้เคียงเลย แต่การเป็นคนถ่อมใจคือการตีค่าสถานที่ของตนอย่างมีสติและเหมาะสมในแผนการของสิ่งต่าง ๆ มันคือสำนึกที่รับรู้ ในเรื่องของสัดส่วน

เหมือนกับที่เส้าหัวมุมถูกตัดและขึ้นรูปให้พอดีกับสถานที่เฉพาะและแบกรับน้ำหนักตามที่กำหนด มันก็เป็นเพราะการตัดและการขึ้นรูปนั่นเองที่เส้าหัวมุมนั้นถูกทำให้แตกต่างและถูกจำกัด มันคือการทำให้เกิดความแตกต่างและการสร้างข้อจำกัดนั่นเองที่เส้าหัวมุมนั้นมีเสนอมให้ มันก็เป็นแบบนี้กับเราด้วย เราถูกตัดให้มีขนาดและรูปร่างที่เจาะจงเพื่อเติมเต็มหน้าที่บางอย่าง มันต้องเป็นแบบนี้และไม่ใช่ว่าแบบนั้น มันเป็นข้อเสนอของผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ใช่ของผู้ชายคนหนึ่ง ที่เราต้องให้

มารีย์เป็นแม่แบบของการเสียสละตนเองของมนุษย์ เมื่อถูกบอกถึงสิทธิพิเศษอันยอดเยี่ยมซึ่งจะตกเป็นของเธอในฐานะเป็นมารดาขององค์ผู้สูงสุด การตอบสนองของเธอคือการยอมรับแบบสิ้นสุดใจ “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” เธออาจลืมนึกไปเพราะเธอไม่อยากจะใช้ชีวิตโดยเป็นที่รู้จักในฐานะเป็นแม่ของใครบางคนเท่านั้นก็ได้ เธออาจจะมีคามฝันต่างๆของเธอเองที่อยากทำให้กลายเป็นจริงก็ได้ แต่เธอก็ยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้าในทันที คำกล่าว “ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้า” ของเธอนั้นควรเป็นคำตอบของชายหรือหญิงทุกคนที่มีต่อน้ำพระทัยนั้นและในแง่ที่จิตใจและคริสตจักรได้ถูกมองเห็นมาตลอดประวัติศาสตร์คริสเตียนในฐานะเป็นเพศหญิงต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยว่ามันเป็นธรรมชาติของผู้หญิงที่จะนบถเชื่อฟัง

19 การบนอบเชื่อฟังเป็นตัวจุดรั้งหรือ?

ผู้หญิงที่อ่อนน้อมไม่ทำอะไรอย่างอื่นเลยนอกจากบนอบเชื่อฟังหรือ? มันเลวร้ายเกินไปที่ประเด็นโต้แย้งต่างๆ ที่ถูกยกขึ้นมาโดยคนเหล่านั้นที่ถูกเรียกว่าเหล่านักปลดแอกได้นำไปสู่การสร้างคู่ตรงข้ามแบบผิด ๆ มันเป็นยุทธวิธีทางการเมืองที่เก่าแก่และดูเหมือนว่าในตอนแรกจะสร้างความเข้มแข็งให้กับฝ่ายหนึ่งที่อยู่กับอีกฝ่าย แต่ท้ายที่สุดมันเป็นการทำลายตัวเอง ไปรษณีย์เพิ่งมาส่ง โดยนำจดหมายฉบับหนึ่งมาที่ให้อาภประกอบของความสับสนนี้

ลูกก็อยู่ด้วยตอนที่แม่ไปบรรยายเมื่อเร็ว ๆ นี้ให้แก่สมาคมนักศึกษาเกียรตินิยมในวิทยาลัยของลูกเกี่ยวกับ "มุมมองของคริสเตียนเกี่ยวกับการปลดแอก" วิทยาลัยได้ส่งต่อคำประท้วงของศิษย์เก่าหญิงคนหนึ่งมาให้แม่:

“การเชื่อเชื่อวิทยากรท่านหนึ่งให้มาบอกผู้หญิงเหล่านั้นที่เพิ่งได้รับเลือกให้เป็นผู้มีความสามารถทางวิชาการมากที่สุดในทุกชั้นเรียนที่จบการศึกษาว่าการบรรลุเป้าหมายสูงสุดของพวกเธอนั้นจะถูกลบในการยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ชายคนหนึ่งในการสมรสเป็นเรื่องเหลือเชื่อในยุคนี้สมัยนี้ มันคงจะเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนด้วยซ้ำ! เหตุใดวิทยาลัยนี้จึงให้ความรู้แก่ผู้หญิงทั้งหลายหากอาชีพหลักของพวกเธอคือการเป็นแม่? ผู้หญิงที่เฉลียวฉลาดในโลกคริสเตียนประสบความสำเร็จมากพอแล้วโดยที่ยังไม่ถูกซ้ำเติม พวกเธอต้องการกำลังใจไม่ใช่การจุดรั้ง โดยส่วนตัวแล้วดิฉันได้พบว่าความสำเร็จที่แท้จริงต่างๆ (ของวิทยากร) เป็นแรงบันดาลใจของจริงเสมอ แต่เมื่อไวยากรณ์ของเธอขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิงกับความสำเร็จนั้น เธอก็ทำตัวเป็นแบบอย่างที่คุณครูอย่างดีที่สุดสำหรับพวกเราที่ได้เดินทางไปบนถนนสายนั้นแล้ว [sic] สำหรับบัณฑิตวิทยาลัยที่เพิ่งเริ่มเดินทางบนถนนสายนั้น เธออาจชวนสับสนอย่างร้ายแรง ”

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ได้รับแจ้งการบริจาคเงินสนับสนุนประจำปีตามปกติของเธอเพื่อเป็นการประท้วงและเสริมว่าเธอรู้สึกว่าการตัดสินใจเลือกวิทยากรท่านหนึ่งนั้น “ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง”

แม่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองเป็น "แบบอย่างที่คุณครู" แม่คิดว่าแม่ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นแบบอย่างในแง่ใด ๆ เลย ไวยากรณ์ของแม่ขัดแย้งกับความสำเร็จต่างๆของแม่หรือ? มีสิ่งใดบ้างหรือในสิ่งที่แม่พูดที่จุดรั้ง “ผู้หญิงทั้งหลายที่เฉลียวฉลาดในโลกคริสเตียน”?

แม่พยายามคิดตรึงตรองข้อกล่าวหาเหล่านี้แล้ว แม่คิดว่าแม่เป็น "แบบอย่างที่คุณครู" คนหนึ่งถ้าคุณแม่คนหนึ่งไม่ควรแต่งหนังสือ หรือถ้าภรรยาคนหนึ่งที่อ่อนน้อมจะไม่มีทางถูกขอให้ไปพูดบนเวทีวิทยาลัย หรือถ้าไม่มีบัณฑิตวิทยาลัยคนใดควรที่จะรักงานบ้าน

มันเป็นไวยากรณ์ของแม่ หรือมันเป็นไวยากรณ์ของสุภาพสตรีท่านนี้เอง (ที่ได้เขียนและพูดเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันของทั้งสองเพศ) ซึ่งขัดแย้งกับ "ความสำเร็จต่างๆ" ของแม่? ถ้าแม่เคยกล่าวว่าความสำเร็จสูงสุดของผู้หญิงคนหนึ่งจะถูกลบในการที่เธอยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ชายคนหนึ่งในการสมรส แน่แน่นอนว่าแม่ก็หมายถึงผู้หญิงคนที่พระเจ้าได้ประทานของขวัญแห่งการสมรสแก่เธอ ความสำเร็จสูงสุดของเธอจะถูกลบในความเชื่อฟังต่อการทรงเรียกนั้น แม่ซึ่งมีของขวัญเช่นนั้นแล้วรวมทั้งของขวัญในการเป็นแม่ของลูกด้วย ไม่มีความยากลำบากอะไรเลยในการกล่าวว่าความรู้สึกที่ลึกที่สุดของแม่เกี่ยวกับ “ความสำเร็จ” นั่นคือความชื่นบานแบบมนุษย์ที่สูงที่สุดของแม่ ถูกลบแล้วในการเป็นภรรยาและมารดา

นี่ไม่ใช่การปฏิเสธหรือดูถูกของประทานอื่น ๆ ที่พระเจ้าได้ประทานให้ แม่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี และให้แต่งหนังสือ แต่แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดที่เข้ากันไม่ได้กับงานทั้งสองนั้น และการยอมรับข้อเท็จจริงพื้นฐานที่ว่าผู้หญิงได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อผู้ชาย นั้นไม่ใช่ความคิดของแม่เลย ถึงอย่างไรแล้ว – แม่ได้รับความคิดทั้งหมดนั้นมาจากพระคัมภีร์!

ผู้หญิงทั้งหลายที่ “เฉลียวฉลาด” ที่รู้สึกว่ามันถูกดูหมิ่นโดยสิ่งที่แม่พูดก็ยังไม่เข้าใจความหมายตามพระคัมภีร์ของอิสราเอล การรับใช้พระเจ้าคือ ตามที่หนังสือคำอธิษฐานของเรากล่าว “อิสราเอลที่สมบูรณ์แบบ” ความคิดของสุภาพสตรีท่านนั้นที่ว่าคุณแม่ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องเรียนวิทยาลัยก็ทำให้แม่ประหลาดใจจนตอบไม่ถูก เธอถามว่าวิทยาลัยของคุณให้การศึกษาแก่พวกผู้หญิงไปทำไม? แน่นอนว่ามันคือการนำออกมาใช้ (ความหมายตามรากคำของคำว่า ให้การศึกษา) คือใช้ของประทานเหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้ ไม่ว่าจะของประทานเหล่านั้นจะเป็นอะไรก็ตาม แน่นอนว่าแม่ไม่ได้ส่งลูกไปเรียนที่วิทยาลัยบนสมมติฐานที่ว่าลูกจะไม่แต่งงาน แม่เชื่อว่าการศึกษาแบบเสรีของคริสเตียนจะทำให้ลูกเป็นภรรยาและแม่ที่ดีขึ้น ถ้านั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับลูก ถ้าลูกได้รับการทรงเรียกให้เป็นคนเก็บภาษีหรือนักปรัชญา แม่ก็น่าจะอยากให้ลูกได้รับการศึกษาแบบนั้นเช่นเดียวกัน

20 คำถาม

มันเป็นหนทางไกลตั้งแต่การรับรู้พระวาจาในวันคริสต์มาสและผู้ที่เราอาศัยอยู่ภายใต้ ไปถึงลิขิตชีวิตที่เฉพาะเจาะจงที่ลูกเองในฐานะเป็นผู้หญิงคนหนึ่งถูกเรียกให้ไปถึง กระนั้นพระเจ้าผู้ทรงควบคุมกาแลคซีที่หมุนวนและผู้ที่ตรัสก่อนการวางรากฐานของโลกนั้นจะต้องเป็นพระเจ้าผู้ทรงกุมสภาพการณ์แวดล้อมที่เล็กที่สุดแห่งชีวิตของลูกไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เราถูกห้อมล้อมอยู่ทุกด้านโดยผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “ความเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์อยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์”, “ความรักที่มั่นคงล้อมรอบผู้ที่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “พระกรนิรันดร์รองรับอยู่ข้างใต้” ทั้งอยู่เหนือ, อยู่รอบ, ข้างใต้ เราถูกล้อมรอบอยู่ทุกด้าน ลูกคิดว่าจะมีสถานที่ๆปลอดภัยกว่านี้อีกหรือ? กระนั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงชื่นใจเราให้ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงให้เราตัดสินใจเลือกอย่างอิสระ และในอิสรภาพนี้เองที่ลูกและวอลท์ได้เลือกที่จะแต่งงาน ลูกได้ตอบคำถามเหล่านั้นที่แม่ถามลูกแล้วเมื่อหนึ่งปีก่อนตอนที่ลูกกำลังพยายามที่จะให้นิยามและแยกแยะความรู้สึกต่างๆของลูก (พวกมันค่อนข้างชัดเจนในสายตาของแม่แล้วตอนที่แม่เห็นใบหน้าที่เปล่งประกายของลูก ขณะที่ลูกวิ่งมาที่รถจากที่ทำการไปรษณีย์ โดยโบกจดหมายฉบับหนึ่งที่เขาส่งมา)

นี่คือคำถามเหล่านั้น:

1. นี่คือผู้ชายที่ลูกอยากใช้ชีวิตที่เหลือด้วยหรือไม่? นั่นคือทุกวันของทุกสัปดาห์ของทุกเดือนของทุกปีนับจากนี้ จนกว่าลูกหรือเขาเสียชีวิต
2. เขาเป็นคนตรงเวลาหรือช้าจนติดเป็นนิสัย? มีระเบียบหรือไม่มีระเบียบ? ชอบอ่านหนังสือหรือชอบดูทีวี? ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้งหรือชอบอยู่แต่ในบ้าน?
3. เขาชอบครอบครัวของลูกหรือไม่? ปฏิบัติกับลูกในแบบที่ลูกคิดว่าผู้หญิงคนหนึ่งควรได้รับการปฏิบัติหรือไม่? มีเพื่อนผู้ชายไหม? มีการศึกษาแบบเดียวกันกับลูกโดยประมาณไหม? ชอบอาหารประเภทที่ลูกชอบทำไหม? มาจากบ้านที่คล้ายกับของลูกไหม? ชอบเพื่อนๆของลูกไหม? ชอบให้ความบันเทิง และลูกจะภูมิใจไหมที่ได้เขาเป็นเจ้าภาพซึ่งนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะอีกด้าน? หัวเราะกับมุขตลกแบบเดียวกันไหม?
4. ลูกทั้งคู่เห็นพ้องตรงกันเรื่องเพศไหม? พ่อตาแม่ยาย? การมีลูกและการฝึกอบรมพวกเขา? เงินทอง? บทบาทของแต่ละคนในบ้าน?

ลูกได้เผชิญหน้ากับคำถามเหล่านี้ทั้งหมดแล้วและประเด็นสำคัญต่างๆที่เป็นข้อกังวลที่คำถามเหล่านี้ชี้ไป แม่ขอรับประกันลูกว่าแม่ได้รู้จักคู่รักที่มีความสุขหลายคู่ซึ่งฝ่ายหนึ่งเป็นคนชอบอยู่แต่ในบ้านและอีกฝ่ายเป็นคนชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง หรือฝ่ายหนึ่งเป็นคนตรงต่อเวลาและอีกฝ่ายมาสายตลอด แต่มันต้องอาศัยพระคุณเป็นพิเศษ และจะเป็นการดีเช่นกันที่ลูกจะพิจารณาล่วงหน้าว่ามันจะคุ้มค่าหรือไม่ ในเวลาต่อมาเมื่อลูกต้องเผชิญหน้ากับมัน จงเตือนตัวเองว่ามันคุ้มค่า!

ลูกรู้ว่าแม่ไม่ได้ยื่นกรานว่าทุกคำถามภายใต้ข้อ (3) ต้องถูกตอบว่าใช่หากลูกอยากให้อายุขัยของลูกประสบความสำเร็จ และแน่นอนว่าการเห็นพ้องตรงกันในเรื่องต่างๆของข้อ (4) สามารถทำได้ในหลักการเท่านั้น จนกว่าลูกจะมีโอกาสได้ปรับปรุงแก้ไขเรื่องเหล่านั้นในฐานะสามีและภรรยา ไม่มีส่วนที่เป็นแบบฝึกหัดสำหรับเรื่องเหล่านี้ หลักการพื้นฐานต่างๆที่ลึกซึ้งจะเป็นตัวกำหนดการฝึกอบรมเด็กและวิธีที่ลูกปฏิบัติกับพ่อตา

แม่ยายของลูก มันเป็นรากฐานของชีวิตลูก ทันที้ที่พวกลูกเริ่มพูดคุยสิ่งเหล่านี้ในรายการนี้ ลูกทั้งคู่ก็จะเริ่มคุยกันเรื่องศาสนาเพราะว่า “ปัญหาทั้งหมดของเราคือปัญหาด้านศาสนศาสตร์”

ลูกทั้งสองจะเห็นพ้องตรงกันเรื่องเพศได้ยังไงถ้าพวกลูกไม่เห็นพ้องตรงกันเรื่องศีลธรรม? หากศีลธรรมเป็นเพียงเรื่องของรสนิยมหรือขันติธรรมชุมชน รากฐานของมันก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ถ้ามันมีพระวณะเป็นรากฐานของมัน มันก็ไม่อาจสั่นคลอนได้

พวกลูกจะเห็นพ้องตรงกันเรื่องพ่อตาแม่ยายได้ยังไงถ้าลูกทั้งคู่ไม่คุ้นเคยกับกฎของความรักใน 1 โครินธ์ 13? การจะมีลูกหรือไม่และจะมีเมื่อไหร่และจะฝึกฝนพวกเขาอย่างไรก็เป็นการตัดสินใจต่างๆที่ต้องกระทำภายใต้พระเจ้า

วิธีที่พวกลูกจัดการกับเงินของตัวเองนั้นจะขึ้นอยู่กับว่าเงินนั้นเป็นของผู้ใดเป็นอันดับแรก (ของพระเจ้าหรือของพวกลูก?) และสิ่งที่สำคัญสำหรับพวกลูก

มันคือการมีพันธะร่วมกันต่อความเชื่อแบบเดียวกันที่เป็นพื้นฐานอันมั่นคงหนึ่งเดียวสำหรับชีวิตคู่ที่ยั่งยืน ในการสมรสหรือในสัมพันธภาพอื่นใดก็ตาม อะไรที่น้อยกว่านั้นจะไม่ผ่านบททดสอบของการดำเนินชีวิต

21 ทางเลือกคือข้อจำกัด

จดหมายฉบับล่าสุดของลูกที่เขียนถึงแม่หลังจากวอลท์ทิ้งลูกไปแล้วกล่าวว่า “โอ้แม่คะ มันดีขึ้นเรื่อย ๆ เลยค่ะ!” ลูกพูดถึงสันติสุขและความพึงพอใจที่ลูกรู้เมื่อลูกอยู่กับเขา เราเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเราแล้ว – คำอธิษฐานของแม่ซึ่งเป็นการยืนยันหลายปีที่ว่า “ขอทรงโปรดกันเธอไว้จากและสำหรับชายคนที่เธอจะแต่งงานด้วยเถิด” (จากนั้นหมายถึงจนกระทั่งถึงเวลาที่พระองค์ทรงเลือกไว้ เพื่อที่ลูกจะไม่รับหน้าพระประสงค์ของพระองค์) - และคำอธิษฐานของลูกที่ขอให้ได้รับการทรงนำไปสู่ชายที่พระองค์ทรงเลือก ดังนั้นลูกจึงสวมแหวนของเขา เทอร์ฟูเลียนอ้างอิงถึงธรรมเนียมโบราณของการสวมแหวนทองบนนิ้วนางเพราะเชื่อกันว่าหลุดเลือดดำวิ่งจากนิ้วนั้นตรงไปสู่หัวใจ ในอดีตผู้หญิงได้รับอนุญาตให้สวมทองคำเพียงตรงนั้นที่เดียวเพื่อเป็นคำสัญญาแห่งการสมรส ในพิธีแต่งงานสมัยยุคกลางแหวนแต่งงานถูกวางบนนิ้วหัวแม่มือเป็นอันดับแรก “ในนามของพระบิดา” จากนั้นบนนิ้วชี้ “ในนามของพระบุตร” บนนิ้วกลาง “ในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์” และจึงสวมนิ้วนางพร้อมกับคำว่าเอเมน

เมื่อแหวนแต่งงานถูกสวมบนนิ้วของลูก ลูกก็จะปิดผนึกการตัดสินใจเลือกของลูกในที่สุด มันคือผู้ชายคนนี้และคนนี้คนเดียวที่ลูกได้เลือกตราบใดที่ลูกทั้งสองจะมีชีวิตอยู่ " มีการปรับปรุงและการค้นสดมากมายในงานแต่งงานสมัยใหม่ โดยบางสิ่งเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นในความเชื่อที่ว่าถ้อยคำที่เขียนโดยเจ้าสาวและเจ้าบ่าวนั้นเป็นสิ่งที่โดยข้อเท็จจริงนั่นเองเป็นที่ต้องการมากกว่าถ้อยคำเก่าแก่ที่เขียนโดยใครสักคนที่รู้วิธีการเขียน เพราะพวกเขา “จริงใจ” หรือ “เปี่ยมด้วยความหมาย” หรือ “ซื่อสัตย์” มากกว่า รวากับว่าการทวนซ้ำถ้อยคำของผู้อื่นซึ่งน่าจะเป็นคำพูดที่ชัดเจนกว่าและสวยงามกว่าที่พวกเราส่วนใหญ่จะเขียนขึ้นมาได้ ไม่มีทางที่จะซื้อตรงได้ ในอันหนึ่งของการค้นสดเหล่านี้วลีนั้นถูกเปลี่ยนจาก “ตราบใดที่พวกคุณทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่” เป็น “ตราบใดที่เราทั้งคู่จะรัก” สิ่งนี้ตัดหัวใจออกไปจากความหมายที่ลึกซึ้งที่สุดของพิธีสมรส มันเป็นคำปฏิญาณที่ลูกกำลังกระทำต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าสักขีพยานหลายคน, คำปฏิญาณที่ลูกจะถูกรักษาไว้โดยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับอารมณ์หรือความรู้สึกต่างๆของลูกหรือ “ขึ้นอยู่กับว่าจะลงเอยอย่างไร” ดังที่คนอื่น ๆ เคยกล่าวไว้ว่า ความรักไม่ได้รักษาชีวิตคู่ ชีวิตคู่รักษาความรักไว้

เมื่อลูกตัดสินใจเลือก ลูกก็ยอมรับข้อจำกัดต่างๆของตัวเลือกนั้น การยอมรับข้อจำกัดต้องอาศัยความเป็นผู้ใหญ่ เด็กเล็กๆยังไม่ได้เรียนรู้ว่าตนมีทุกอย่างไม่ได้ เด็กอยากได้สิ่งที่ตนเห็น เมื่อไม่ได้มา เด็กก็กรี๊ดร้องเพื่อที่จะได้มา เด็กต้องเติบโตขึ้นเพื่อตระหนักว่าการกล่าวว่าจะแค่ความสุขมักหมายถึงการกล่าวว่าจะไม่แก่ตัวเอง ปีที่แล้วมีการประชุมสัมมนาของกลุ่มผู้หญิงที่เรียนในพระคริสตธรรมซึ่งในการประชุมครั้งนั้นผู้หญิงคนหนึ่งบ่นว่าทุกสิ่งในโปรแกรมพระคริสตธรรมตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่านักเรียนเป็นผู้ชาย คำกล่าวนั้นไม่ถูกต้อง แต่ถึงแม้ว่ามันถูกต้อง มันก็ดูเหมือนว่าผู้หญิงคนใดที่เลือกไปพระคริสตธรรมคงจะรู้ล่วงหน้าว่านักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายและโปรแกรมย่อมจะเน้นเรื่องนี้อยู่เป็นธรรมดา เธอก็คงจะเตรียมตัวที่จะอยู่ในชนกลุ่มน้อยและยอมรับข้อจำกัดต่างๆที่ถูกกำหนดโดยเรื่องนี้ สามัญสำนึกคงจะบอกเรื่องนี้แก่เธอแล้ว แม้คิดถึงจอห์น แชนเดอร์ส บัณฑิตดาบอดคนหนึ่งแห่งพระคริสตธรรมนี้ แม้ไม่เคยได้ยินจอห์นบ่นเลยว่าโลกทั้งใบทำงานเหมือนกับว่าทุกคนมองเห็นได้ แน่نونว่าโลกดำเนินไปแบบนั้น คนส่วนใหญ่สามารถมองเห็นได้ จอห์นยอมรับสิ่งนี้ว่าเป็น

เรื่องที่แน่นอน ไม่เคยโอดครวญหรือพาดพิงถึงการตบอดของตนเลยด้วยซ้ำ และสร้างหนทางสำหรับตัวเองเองทั้งๆที่ชีวิตของเขามีข้อจำกัดต่างๆที่เป็นไปไม่ได้ (ในสายตาของเรา) ก็ตาม ลูกจะจำเบตตี กรีน ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสมาพันธ์การบินมิชชันนารี ซึ่งเธอเคยขับเครื่องบินทุกประเภทยกเว้นเครื่องบินไอพ่น เธอถึงกับเคยขับเครื่องบินทิ้งระเบิดในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองเลยนะ และลูกก็แปลกใจว่าเธอดูไม่เหมือนเป็นนักบินเลย "ไม่มีใครเคยคิดว่าเธอดูเหมือนเป็นนักบินเช่นกัน และบ่อยครั้งเวลาที่เธอต้องลงจอดในสนามบินต่างแดนบางแห่ง พวกเจ้าหน้าที่ทางการเหล่านั้นก็ตกตะลึงที่เห็นผู้หญิงคนหนึ่งก้าวออกมาจากเครื่องบิน "คุณขับเครื่องบินพวกนี้คนเดียวเลยหรือ?" เธอมักถูกถาม แต่เมื่อนานมาแล้วเบตตีได้ตัดสินใจว่าถ้าเธอจะสร้างหนทางของเธอในโลกของผู้ชาย เธอก็ต้องเป็นสุภาพสตรีคนหนึ่ง เธอจะต้องแข่งขันกับพวกผู้ชายในการเป็นนักบิน แต่เธอจะไม่แข่งขันกับพวกผู้ชายในการเป็นผู้ชายคนหนึ่ง เธอปฏิเสธที่จะพยายามทำตัวให้เหมือนผู้ชายไม่ว่าจะในแง่ใดก็ตาม

มันเป็นการเรียกรังสีทิสตรีแบบโลกสวยที่ยีนกรานให้พวกผู้หญิงพิสูจน์ความสามารถของตนในการทำทุกสิ่ง ที่พวกผู้ชายทำ นี่คือการบิดเบือนและการล้อเลียน พวกผู้ชายไม่เคยพยายามที่จะพิสูจน์ว่าพวกเขาสามารถทำทุกสิ่งที่พวกผู้หญิงทำ ทำไมต้องจำกัดพวกผู้หญิงให้อยู่ภายใต้เกณฑ์การตัดสินแบบเพศชายล้วนๆเล่า? ผู้หญิงสามารถและควรถูกตัดสินโดยเกณฑ์ต่างๆของความเป็นผู้หญิง เพราะว่าในความเป็นผู้หญิงของพวกเธอที่พวกเธอมีส่วนร่วมในเผ่าพันธุ์มนุษย์ และความเป็นผู้หญิงมีข้อจำกัดต่างๆของมัน ความเป็นผู้ชายก็มีข้อจำกัดต่างๆของมันเหมือนกัน นั่นคือสิ่งที่เราพูดถึงกันมาโดยตลอด การทำสิ่งนี้คือการไม่ทำสิ่งนั้น การเป็นแบบนี้คือการไม่เป็นแบบนี้ การเป็นผู้หญิงคือการไม่เป็นผู้ชาย การแต่งงานคือการไม่เป็นโสด - ซึ่งอาจหมายถึงการไม่มีอาชีพใดๆ การแต่งงานกับผู้ชายคนนี้เป็นการทำงานกับผู้ชายคนอื่นๆทั้งหมด ทางเลือกคือข้อจำกัด

23 ลูกแต่งงานกับคนบาป

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาแม่ได้พูดคุยกับผู้หญิงหลายคนในวิทยาลัยและพระคริสตธรรมเกี่ยวกับการแต่งงาน สิ่ง
แม่ได้พูดกับพวกเขาแม่ก็ขอกว่าแก่ลูก และมันสามารถสรุปได้ภายใต้สามหัวข้อซึ่งเป็นสามคำถาม:

1. ลูกแต่งงานกับใคร?
2. การแต่งงานคืออะไร?
3. อะไรทำให้การแต่งงานได้ผล?

ก่อนอื่นลูกแต่งงานกับใคร? ลูกแต่งงานกับคนบาปคนหนึ่ง ไม่มีใครอื่นให้แต่งงานด้วยแล้ว นั่นควรจะชัดเจน
เพียงพอ แต่เมื่อลูกรักผู้ชายคนหนึ่งเหมือนกับที่ลูกรักตัวเองมันก็ง่ายที่จะลืม ลูกลืมมันไปซึกพักและจากนั้นเมื่อ
มีบางสิ่งเกิดขึ้นที่ควรเตือนความจำลูก ลูกก็พบว่าตัวเองสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น, เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร, สิ่งต่างๆ
เริ่มผิดปกติตรงไหน? สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านั้นได้เกิดขึ้นย้อนกลับไปในวันเอเดน จงจำไว้ให้ขึ้นใจเลยว่า สามียของ
ลูกเป็นลูกชายคนหนึ่งของอาดัม การยอมรับเขา - นั่นคือการยอมรับทั้งหมดที่เป็นเขา - รวมถึงการยอมรับว่า
เขาเป็นคนบาป เขาเป็นสิ่งที่ล้มลงไปในบาป และต้องการการไถ่แบบเดียวกับที่พวกเราทุกคนที่เหลือ
ต้องการ และมีสิทธิ์เจอการทดลองทุกรูปแบบที่ “เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์” โดโรธีเพื่อนเก่าของเราได้
สอนแม่หลายสิ่งหลายอย่างที่ได้มาจากชีวิตอันยาวนานของเธอในการไว้วางใจในพระเจ้าและข้อสังเกตอันเฉียบ
คมเกี่ยวกับมนุษยชาติ และวันหนึ่งขณะที่เราคุยกันเรื่องมิตรภาพและการแต่งงาน เธอก็พูดว่า “แหม ที่รักจะ
พวกเราไม่ใช่แพคเกจรางวัลกันเลยสักคน แค่มองหาสิ่งต่างๆที่สำคัญและมองข้ามส่วนที่เหลือไปเถอะ!” แพคเกจ
รางวัลที่เราคิดว่าเราพบแล้วนั้นอาจมีความประหลาดใจบางอย่างซ่อนอยู่ ซึ่งไม่ใช่ความประหลาดใจทุกอย่าง
เป็นเรื่องน่ายินดี ถ้าเราสามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งที่สำคัญและมองข้ามส่วนที่เหลือไปได้ เราก็คงไม่ต้องใจสลาย
เราก็จะสามารถผ่อนคลายด้วยกันและเพลิดเพลินกับทุกสิ่งที่มีให้เพลิดเพลินได้มากกว่าเดิมสักเท่าไร
คำอธิษฐานสำหรับคนๆหนึ่งหรือคู่สมรส: จงกล่าวคำสารภาพนี้ขณะที่เราคุกเข่าอธิษฐาน: “ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ได้กระทำความผิดและหลงไปจากทางต่างๆของพระองค์เหมือนแกะหลง ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ติดตามวิธีการต่างๆ
และความปรารถนาต่างๆแห่งหัวใจของข้าพระองค์ทั้งหลายมากเกินไป ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ฝ่าฝืนพระราช
บัญญัติต่างๆอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้กระทำการเหล่านั้นที่ข้าพระองค์ทั้งหลายควรที่
จะได้กระทำ และข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำการเหล่านั้นซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ควรกระทำเลย และไม่มี
สุขภาพในตัวข้าพระองค์ทั้งหลายเลย”

ขณะที่แม่กล่าวคำเหล่านั้นบางครั้งแม่ก็คิดถึงคนเหล่านั้นที่กำลังกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นพร้อมกับแม่และแม่ก็คิด
ว่า “ฉันอยู่ในคนกลุ่มนี้ แกะที่หลงหายไป ไม่มีสุขภาพใด ๆ ในพวกเราเลย”

มันอาจไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรที่จะกล่าวคำอธิษฐานนี้ด้วยกันเป็นครั้งคราวโดยระลึกว่า "เรา" หมายถึงลูกทั้งคู่
ลูกจะมีแนวโน้มน้อยลงที่จะกลายเป็นภรรยาที่จู้จี้ขี้บ่นถ้าลูกระลึกอยู่เสมอว่าไม่ใช่แค่สามียของลูกเท่านั้นที่ไม่ได้
กระทำการเหล่านั้นซึ่ง (ลูกคิดว่า) เขาควรจะทำและกระทำการต่างๆซึ่ง (ลูกคิดว่า) เขาไม่ควรกระทำ แต่ว่าลูกเอง
ก็ได้กระทำความผิดและหลงไปเหมือนแกะหลงเช่นกัน โดยทำบาปทุกวันโดยการไม่ทำสิ่งที่ควรกระทำและทำสิ่งที่ไม่
ควรกระทำ

ความมีสติที่ว่าเราทั้งหลายนั้นเหมือนกันในความต้องการการไถ่ของเราก็เป็นความมีสติที่ปลดปล่อยเรา เพราะว่าจะมีหลายครั้งที่ลูกพบว่าตัวเองกล่าวหาคนอื่น, วิจารณ์คนอื่นและไม่พอใจคนอื่น ลูกเริ่มต้นโดยแทบไม่รู้ตัวว่าลูกกำลังทำมันอยู่ นั่นคือ เริ่มต้นที่จะทำรายการทางความคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดต่างๆ โดยตั้งตาคอยให้วันนั้นมาถึงเมื่อฟางเส้นสุดท้ายจะขาดและลูกสามารถทอรายการทั้งหมดได้ ซึ่งจะเพิ่มในตอนท้ายอย่างแน่นอนว่า “และอีกเรื่องนะ ..!” แต่ลูกจะพบว่าตัวเองถูกปลดอาวุธอย่างสิ้นเชิงและจิตใจที่ชอบกล่าวโทษของลูกจะถูกเปลี่ยนเป็นการให้อภัยด้วยความรักทันทีที่ลูกจำได้ว่าอันที่จริงแล้วลูกได้แต่งงานกับคนบาปคนหนึ่ง เท่านั้น และเขาได้แต่งงานกับคนบาปคนหนึ่งเช่นกัน มันเป็นพระคุณที่ลูกทั้งคู่ต้องการ

แต่เพราะพระคุณฉันจึงฉลาดแล้ว พระองค์นำฉันกลับบ้าน

หนึ่งในประโยคที่เง่าที่สุดเท่าที่เคยติดหัวฉันเพื่อฝันของสาธารณชนได้ออกมาจากภาพยนตร์ไร้สาระเรื่อง Love Story – “รักคือการไม่ต้องกล่าวว่าคุณเสียใจ” ถ้ามันไม่ทำให้ลูกเสียใจที่ได้ทำร้ายคนที่ลูกรัก อะไรในโลกนี้จะทำให้ลูกเสียใจได้เล่า? ลูกต้องการการให้อภัยจริงๆ ลูกต้องให้อภัยจริงๆ และมันเป็นสิ่งที่เยียวยารักษาได้อย่างสุดวิเศษที่จะสารภาพบาปของลูกต่อคนที่ลูกได้ทำบาปและที่จะขอให้เขายกโทษให้ บางครั้งเมื่อลูกกำลังคิดถึงตัวลูกเองว่าถึงเวลาแล้วที่เขาจะมาขออภัยให้ลูกยกโทษให้ จงจำไว้ว่าลูกก็ต้องการการไถ่พอกันกับเขา ไม่มี การนับแต้มในความรักหรือ

ความรักก็ไม่ได้ดาบอดด้วย อันที่จริงคนที่รักอย่างแท้จริงก็มองเห็นความจริงอย่างชัดเจนเกี่ยวกับคนที่เขารักซึ่งถูกซ่อนไว้จากสายตาของคนอื่นๆ มันอาจเป็นเพราะว่าคนที่เรารักทำให้แสงอาทิตย์แจ่มใสมากกว่าเดิมและคนทั้งโลกร้องเพลงว่ามันไม่ง่ายเสมอไปที่จะจำได้ว่าเขาเป็นคนบาป แต่เมื่อความรักกลายเป็นข้อเท็จจริงประจำวันอย่างหนึ่งที่เราอาศัยอยู่ด้วย เราก็เริ่มค้นพบความไม่สมบูรณ์แบบทั้งหลายที่เราตอบสนองด้วยความรักหรือไม่มีความรัก

Sara Teasdale ได้แสดงออกถึงการตอบสนองด้วยความรักใน “การประเมิน”

ไม่คิดว่าเธอจะรักเขาทั้งหมด

ไม่เคยเชื่อว่าความรักของเธอ นั้นดาบอด

ความผิดพลาดทั้งหมดของเขาถูกใส่กลอนเก็บไว้อย่างปลอดภัย

ในตู้เก็บของแห่งความคิดของเธอ

ความลึกลับใจทั้งหมดของเขาถูกพับเก็บไว้

ดุจธงผืนเก่า ๆ ที่กาลเวลาได้ทำให้สีซีดจาง

ปกเปียกและเปราะเปื้อนรอยน้ำฝน

และความระแวงระวังของเขาก็เหมือนเสื้อผ้า -

เป็นฝอยและบาง มีรอยเปื้อนมากมาย

ปล่อยให้พวกมันเป็นไปเถิด โอ้ ปล่อยให้พวกมันเป็นไป

มีสมบัติล้ำค่าที่จะมาถ่วงดุลสิ่งเหล่านั้น
ความภาคภูมิใจของเขาที่ถูกพัดโหมอย่างรวดเร็ว
ไต่ระดับมั่นคงดุจกระแสน้ำ
ประสาทสัมผัสต่างๆที่ถูกเขม็งเกลียวจนตึงเกินกว่าที่จะนอนหลับ
ความอ่อนโยนที่มีต่อสัตว์และนก
สละบัตอารมณ์ขั้นที่เรียบง่ายและกว้าง
ดุจดวงจันทร์ลอยอยู่เหนือน้ำไหล
และความอ่อนโยนที่ลึกซึ้งเกินกว่า
ที่จะกล่าวออกมาเป็นคำๆหนึ่งได้

ดังนั้น - ลูกจึงแต่งงานกับคนบาปคนหนึ่ง และลูกรัก, ยอมรับ, และให้อภัยคนบาปคนนั้นเหมือนกับที่ตัวลูกเอง
คาดหวังว่าจะได้รับความรัก, การยอมรับ, และการให้อภัย ลูกรู้ว่า “ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของ
พระเจ้า” และนี่ก็รวมถึงสามีของลูกเช่นกันที่เสื่อมจากสง่าราศีบางอย่างที่ลูกเคยคาดหวังว่าจะได้พบในตัวเขา
จงทำใจยอมรับเรื่องนี้ให้ได้และจากนั้นจงเดินเคียงข้างเขาในฐานะ “คู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน”

24 ลูกแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่ง

ลูกแต่งงานไม่ใช่แค่กับคนบาปคนหนึ่ง แต่แต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่ง ลูกแต่งงานกับผู้ชายไม่ใช่กับผู้หญิง มันแปลกที่ว่าดูเหมือนเป็นเรื่องง่ายขนาดไหนที่ผู้หญิงบางคนจะคาดหวังให้สามีของตนเป็นผู้หญิง, ให้ทำตัวเหมือนผู้หญิงและให้ทำสิ่งที่ถูกคาดหวังในตัวผู้หญิง แทนที่จะเป็นแบบนั้น พวกเขาเป็นผู้ชาย, พวกเขาทำตัวเหมือนผู้ชาย, พวกเขาทำสิ่งที่ถูกคาดหวังในตัวผู้ชาย และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทำสิ่งที่ไม่คาดคิด พวกเขาทำให้ภรรยาของพวกเขาประหลาดใจโดยการเป็นผู้ชายและภรรยาบางคนตื่นขึ้นมาพบกับความจริงอันน่ากลัวที่ว่านี่ไม่ใช่ผู้ชายแบบที่พวกเขาอยากได้เลยสักนิดเดียว (มันคือการแต่งงาน หรือความคิดที่คลุมเครือเกี่ยวกับการแต่งงาน) ซึ่งได้จัดหาสวัสดิการเพิ่มเติมที่พวกเขากำลังมองหา นั่นคือ บ้าน, ลูก, ความมั่นคงปลอดภัย, สถานะทางสังคม แต่ถึงอย่างไรแล้วการแต่งงานก็นำสิ่งมีชีวิตที่ไม่อาจคาดเดาได้, ไม่สามารถจัดการได้และคือด้านที่เรียกว่าผู้ชายเข้ามาในชีวิตที่อุ่นสบายของพวกเขาเช่นกัน เขามีแนวโน้มที่จะตัวใหญ่กว่าและเสียงดังกว่าและหัวกว่าและหิวโหยกว่าและสกปรกกว่าที่ผู้หญิงคนใดคาดหมายไว้ และเธอก็พบว่าเท่าที่ใหญ่กว่าสร้างรอยเท้าที่มีขนาดใหญ่กว่าบนพื้นห้องครัวที่เพิ่งล้างทำความสะอาด พวกเขาส่งเสียงรบกวนที่ดังกว่าบนบันได (เธอเรียนรู้ว่าสิ่งที่ทำให้เธอร้องไห้อาจทำให้เขาหัวเราะ) เขากินมากกว่าที่ดูเหมือนจำเป็นหรือมีเหตุผลด้วยซ้ำในสายตาของผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยหยุดเฝ้าระวังที่จะไม่ให้น้ำหนักตัวเธอเกิน เมื่อเขาอาบน้ำ ขนาดร่างกายที่ใหญ่โตกว่าของเขาก็หมายถึงการใช้น้ำที่เยอะกว่าและพื้นผิวที่มากกว่าที่จะให้น้ำยัดเกาะ ดังนั้นเธอจึงพบว่าผ้าเช็ดตัวเหล่านั้นเปียกมากกว่าตั้งเยอะและเขาไม่น่าจะแขวนผ้าเช็ดตัวสามผืนให้เรียบบร้อยในแบบที่เธออยากให้เขาทำเพื่อแสดงให้เห็นชื่อย่อสามตัวอักษร เขาอาจไม่แขวนผ้าเช็ดตัวเหล่านั้นเลยก็ได้ เขาไม่ยอมใช้ผ้าเช็ดตัวสักผืน ซึ่งหมายความว่าเขาใช้สบู่มากกว่าเธอถึงสามเท่า เมื่อเธอทำความสะอาดห้องน้ำเธอก็พบว่าเธอต้องทำความสะอาดในสถานที่ที่เธอไม่เคยต้องทำความสะอาดมาก่อน เขาเป็นคนที่ชอบปิดหลอดยาสีฟันแทนที่จะเป็นคนที่ชอบปิดหลอดยาสีฟัน สิ่งใดก็ตามที่เขาทำซึ่งเธอเห็นว่าเป็นเรื่องที่อธิบายไม่ได้หรือหาข้อแก้ต่างไม่ได้ เธอก็โยนความผิดด้วยวลี "ผู้ชายก็เป็นแบบนี้แหละ!" ราวกับว่านี่เป็นคำกล่าวโทษหรืออย่างดีที่สุดก็เป็นข้ออ้างแทนที่จะเป็นเหตุผลที่ดีมาก ๆ ในการขอบคุณพระเจ้า ถึงอย่างไรแล้ว เธอได้แต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่ง และเธอก็โชคดีถ้าเขาทำตัวเหมือนผู้ชาย

“ผู้ชายเป็นผู้ชาย” เกอร์ทรูด เบฮานนา กล่าวไว้ “พวกเขาไม่ใช่ผู้หญิง ผู้หญิงเป็นผู้หญิง พวกเขาไม่ใช่ผู้ชาย” มันเป็นอีกข้อเท็จจริงหนึ่งที่เรียบง่ายซึ่งไม่ง่ายเสมอไปที่จะจดจำ

แม้รู้ว่ามันยากสำหรับลูกที่จะจินตนาการในช่วงต้นของเกมนี้ แต่สักวันลูกอาจคิดกับตัวเอง (ลูกอาจพูดออกมาดัง ๆ ด้วยซ้ำ) ว่า “ฉันไม่แน่ใจว่าสามีของฉันเข้าใจฉัน” ลูกอาจพูดถูกก็ได้ เขาไม่เข้าใจลูกหรอก เขาเป็นผู้ชาย ลูกเป็นผู้หญิง มีบางพื้นที่ที่ทั้งสองเพศไม่มีวันมาบรรจบกันและเราควรจะดีใจที่มันเป็นแบบนี้ ถึงแม้ว่ามีหลายครั้งที่เรารู้สึกคับข้องใจและโกรธเคืองที่เราไม่สามารถเข้าถึงกันบึ่งของอีกคนหนึ่งได้ ใครเล่าจะสามารถปฏิเสธเสน่ห์ของความลึกลับนั้น ของการได้รู้ว่ามีควมลึกลับบางอย่างที่เรายังไม่เคยหยั่งถึง?

มีเรื่องราวตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เล่าถึงผู้ชายคนหนึ่งที่สามารถตอบคำถามทุกข้อของผู้หญิงคนหนึ่งได้ พระราชินีแห่งซาบได้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทดสอบซาโลมอน กษัตริย์ผู้มีชื่อเสียงด้วยคำถามยากๆ นาง

ได้ไปพร้อมกับความเอิกเกริกและความอลังการซึ่งคู่ควรกับการเผชิญหน้าครั้งสำคัญนั้น เราเคยได้ยินเกี่ยวกับสติปัญญาและความยุติธรรมของซาโลมอน แต่ไม่เคยมีใครพูดถึงความอดกลั้นใจของเขาเลย เรื่องราวนี้เปิดเผยความอดกลั้นของซาโลมอน เพราะมีกล่าวไว้ว่าพระราชินีองค์นี้ “พูดเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ” นั่นต้องใช้เวลานานมาก มีผู้ชายไม่กี่คนหรอกที่อยากได้ยินทุกอย่างที่อยู่ในใจของผู้หญิง แต่ดูเหมือนว่ากษัตริย์องค์นี้ฟังเพราะ “ซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้” เขาต้องเป็นสุดยอดผู้ชายจริงๆที่มีคำตอบสำหรับทุกเรื่องและมีความอดทนที่จะอธิบายทุกสิ่งที่เป็นที่สนใจเพื่อสนองความต้องการของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีอำนาจมหาศาลผู้ซึ่งมาพร้อมกับความต้องการที่จะจับผิดและอาจมีความอิจฉาและการเยาะเย้ยอย่างไม่ต้องสงสัย แต่นางก็เชื่อคำพูดเขาทุกเรื่อง เขาชนะใจนางและนางได้เห็นสติปัญญาของเขา นางสำรวจพระราชวังที่เขาได้สร้างขึ้น, อาหารที่โต๊ะเสวยของเขา, การเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการของเขา, การปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กและเสื่อผ้าของพวกเขา, และเครื่องเผาบูชาของเขาซึ่งเขาถวายที่พระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อนางได้เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด “พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว” การจัดแสดงนี้ทำให้พระราชินีต้องยอมแพ้ นางพยายามที่จะทำใจดีสู่สื่อพอที่จะยกย่องเขาและเตือนให้เขาระลึกถึงการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อเขา เมื่อนางได้มอบของขวัญต่างๆที่นางนำมาให้แก่เขาและได้รับของกำนัลต่างๆจากเขา นางก็ไม่เหลืออะไรให้ทำอีกนอกจากกลับบ้าน

มีผู้ชายไม่มากนักที่สามารถทำสิ่งที่ซาโลมอนได้กระทำ มีผู้ชายไม่กี่คนควรลองทำ และผู้หญิงคนใดที่ออกไปทดสอบผู้ชายคนหนึ่งด้วยคำถามยาก ๆ ควรได้รับการเตือนล่วงหน้าว่าเธออาจลงเอยโดยการไม่มีวิญญาณในตัวเธออีกต่อไป (หรือใจหาย), ไม่มีอะไรให้ทำนอกจากหันหลังกลับและกลับไปยังที่ที่เธอได้จากมา มันอาจไม่เพียงเป็นเส้นทางที่ปลอดภัยกว่าเท่านั้น แต่ยังฉลาดกว่าด้วยที่จะไม่บอกผู้ชายคนใดเกี่ยวกับทุกสิ่งที่อยู่ในใจของลูก, ที่จะไม่กดดันเขาด้วยคำถามยาก ๆ จงเหลือที่ว่างไว้สำหรับความลึกลับบ้าง

ตอนที่เรากำลังเตรียมการสำหรับคณะผู้อภิปรายในหัวข้อการแต่งงานสำหรับผู้หญิงในวิทยาลัย ผู้ร่วมอภิปรายห้าคนได้มาประชุมกันในบ้านของเราเพื่อพูดคุยกันว่าเราแต่ละคนจะต้องอภิปรายหัวข้อไหน ในระหว่างการสนทนาที่เริ่มออกรสชาติมากมายแม่ได้เสนอแนะว่าใครสักคนควรอภิปรายเกี่ยวกับการร้องไห้ สิ่งนี้ทำให้พวกเขาบางคนประหลาดใจ แม่หมายถึงอะไรกันแน่ในขณะนั้น? แหม พวกผู้หญิงร้องไห้กันอยู่แล้ว แน่แน่นอนว่าพวกเขาหลายคนไม่ได้ร้องไห้บ่อย แต่มันก็เป็นความเป็นไปได้บางอย่างที่ผู้ชายควรเตรียมพร้อมไว้ ไม่มีสิ่งใดที่ชวนสับสนงงววยแถมยังมีหนุ่มสักคนมากกว่าน้ำตาของภรรยาของเขาที่มักไหลพร่างพรูในช่วงเวลาที่ไม่คาดคิดและด้วยเหตุผลที่ดูเหมือนอธิบายไม่ได้ทั้งหมด คำถามต่างๆของเขาที่ถามด้วยความร้อนใจไม่ได้รับคำตอบ และความพยายามของเธอที่จะอธิบายมีแต่จะเพิ่มความร้อนใจของเขา ผู้ชายทั้งหลายควรได้รับการเตือนว่าไม่มีประโยชน์อันใดในการพยายามที่จะอธิบาย มันเป็นเพียงหนึ่งในสิ่งเหล่านั้นที่พิสูจน์ว่าผู้ชายเป็นผู้ชายและผู้หญิงเป็นผู้หญิง

ข้อโต้แย้งนี้ได้รับการหักท้วงเสียงดัง “ทำไมล่ะ ฉันแน่ใจว่าฉันไม่ร้องไห้เกินกว่าสัปดาห์ละครึ่งหรือหกนะ!” ผู้หญิงคนหนึ่งยื่นกราน พ่อเลี้ยงของลูกบังเอิญผ่านเข้ามาในห้องนั่งเล่นในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้พอดี ก่อนหน้านั้นเขารู้สึกงุนงงว่าเราจะต้องมีคณะผู้อภิปรายนี้ด้วยหรือ มีเรื่องอะไรให้พูดคุยกันด้วยหรือ? คณะผู้อภิปรายเกี่ยว

กับการแต่งงานเนี่ยนะ? โดยมีคนห้าคนเป็นผู้ร่วมอภิปรายเนี่ยนะ? ตั้งชั่วโมงนึงเลยหรือ? พวกเราจะพูดอะไรกัน? เมื่อเขาแอบได้ยินตัวอย่างนี้ เขาก็รีบออกไปอย่างรวดเร็ว

ต่อมาเขากับแม่กำลังไปเยี่ยมในบ้านของสามีภรรยาคนหนึ่งหล่อสวยเหลือเกินในวัยสามสิบ ผู้ชายเป็นนักกีฬา ผู้หญิงเคยเป็นนางงามและนางแบบ

“บอกพวกเขาสิเกี่ยวกับคณะผู้อภิปรายเรื่องการแต่งงานของคุณ” เขาพูดกับแม่

“คณะผู้อภิปรายเรื่องการแต่งงานหรือครับ?” ผู้เป็นสามีถาม โดยมองด้วยสายตางงๆ แม่เลยบอกเขาว่ามันคืออะไรและเราอภิปรายกันที่ไหน

“แต่ว่า - มีอะไรให้อภิปรายกันล่ะครับ?” เขาถาม ภรรยาของเขากับแม่มองหน้ากัน ด้วยเหตุผลบางอย่างพวกผู้หญิงไม่มีปัญหาเลยในการจินตนาการการอภิปรายเรื่องการแต่งงาน พวกผู้ชายพบว่าเรื่องนี้ไม่อาจจินตนาการได้ แต่เมื่อแม่บอกพวกเขาเกี่ยวกับการอภิปรายเบื้องต้นเกี่ยวกับการร้องไห้ ผู้เป็นสามีคนนั้นก็เข้าใจในทันที “ผมรู้เลยครับว่าคุณหมายถึงอะไร!” เขากล่าว “บางครั้งผมกลับมาบ้านจากที่ทำงานโดยรู้สึกแย่มาก ผมเข้านอนตอนกลางคืนโดยรู้สึกพอใจกับตัวเอง และผมนอนอยู่บนเตียงโดยเอามือทั้งสองข้างของผมหนุนอยู่ใต้ศีรษะของผมบนหมอน โดยคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจอันยอดเยี่ยมที่ผมได้กระทำที่ทำงาน และการชู้ตลูกลงหัวอย่างสวยงามที่ผมได้กระทำที่ศูนย์กีฬา จากนั้นอยู่ดีๆผมก็ได้ยินเสียงสูดน้ำมูก

“นี่คุณร้องไห้อยู่หรือ?” ผมกล่าว “(เสียงสูดน้ำมูก) ‘เปล่า’” “ไม่เอาน่า คุณกำลังร้องไห้อยู่แน่ๆ!” “ไม่ ฉันไม่ได้ร้องไห้!” (เสียงสูดน้ำมูกซ้ำอีก) “มีอะไรหรือ?” ผมกล่าว

“ไม่มีอะไร!” เธอพูด และเธอก็ยังสูดน้ำมูกอยู่เหมือนเดิม แหม ผมแต่งงานมานานพอที่จะรู้ว่านี่จะต้องเป็นเรื่องที่ต้องรับมือมานานสามชั่วโมงแน่ๆ และมันก็จะหมายถึงการต้องเปิดไฟ, ใส่เสื้อคลุม และต้มกาแฟต่างๆ!” ตลอดเวลาที่เขากำลังเล่าเรื่องนี้อยู่ ภรรยาของเขาก็กำลังนั่งอยู่บนขอบเก้าอี้ของเธอ โดยฉีกยิ้มจนถึงหู พวกเขาทั้งคู่คิดว่าแม่กำลังพูดถึงอะไรอยู่ พวกเขาเห็นพ้องตรงกันว่าเรื่องร้องไห้นี้สมควรได้รับการกล่าวถึงในคณะผู้อภิปรายนั้น

แต่แม่ไม่สามารถออกจากการอภิปรายในส่วนนี้ได้โดยไม่เสริมว่าพวกผู้ชายก็ร้องไห้เหมือนกัน แม่ไม่ได้กำลังแบ่งข้างตรงนี้ราวกับว่าผู้หญิงทุกคนร้องไห้และไม่มีผู้ชายสักคนร้องไห้ แม่รู้จักพวกผู้ชายที่ร้องไห้อย่างเต็มใจมากกว่าแม่ จงรู้จักผู้ชายของลูก จงรู้ว่ามันมีสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้เขาแตกต่างจากลูก ความเป็นชายของเขาจะช่วยอธิบายบางสิ่งเหล่านั้น

25 ลูกแต่งงานกับสามีคนหนึ่ง

สิ่งที่สามที่ต้องจำคือลูกแต่งงานกับสามีคนหนึ่ง สำหรับลูก วาล แม่สงสัยว่าสิ่งนี้จะเป็นเรื่องยากที่จะจดจำเช่นเดียวกับสำหรับผู้หญิงทั้งหลายที่มีพี่น้องชายหญิงและที่รู้จักพ่อของพวกเธอ สำหรับบางคน มันง่ายที่จะถ่ายโอนสิ่งที่พวกเธอเคยคาดหวังจากพ่อ, พี่น้องชายหญิง, แม่หรือเพื่อนๆผู้หญิงไปยังสามีที่โชคร้ายของพวกเธอ และนี่เป็นภาวะที่ไม่มีผู้ชายคนใดสามารถแบกรับไหว เขายืนอยู่ในความสัมพันธ์กับลูกซึ่งเป็นสิ่งที่ใหม่เอี่ยมและไม่เหมือนใครโดยสิ้นเชิงและมันจะต้องอาศัยความเป็นผู้ใหญ่สำหรับลูกทั้งคู่ที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์นั้น (หากลูกยอมแพ้ต่อการล่อลวงให้คาดหวังว่าสามีของลูกจะปฏิบัติตามบทบาททุกอย่างของความสัมพันธ์ทั้งหมดที่ลูกเคยมีก่อนแต่งงาน ลูกก็จะได้เรียนรู้ว่านี่เป็นการขอที่มากเกินไป) เขาต้องการเพื่อนผู้ชายของเขา, ลูกต้องการเพื่อนผู้หญิงของลูก ถึงแม้ว่าการแต่งงานและบ้านของลูกจะมีความสำคัญสูงสุดในความสนใจของลูกก็ตาม จงพยายามอย่าทำให้สามีที่น่าสงสารของลูกอยู่ในตำแหน่งที่ไม่สามารถระบุได้ของการต้องฟังความเดือดร้อนทั้งหมดของลูก ไม่ว่าจะน้อยหรือใหญ่ (และการจัดประเภทความเดือดร้อนเหล่านั้นของลูกน่าจะแตกต่างจากของเขามากๆ), ต้องถกเกี่ยวกับทรงผมและสูตรอาหารและเมนูและสีของผ้าปูที่นอนในห้องนั่งเล่นตลอดจนหัวข้อต่างๆที่ลูกทั้งคู่อาจสนใจมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม แม่รู้จักผู้ชายหลายคนที่ทำให้ความสนใจอย่างมีชีวิตชีวาเกี่ยวกับทรงผมและสูตรอาหารของภรรยาตน คือผู้ชายทั้งหลายที่ไปหาซื้อเสื้อผ้าให้ภรรยาของตนจริง ๆ และแม่ก็รู้จักสามีคนหนึ่งที่ยับเสื้อผ้าของภรรยาของตนด้วยซ้ำ ผู้ชายบางคนอยากรู้ว่าลูกวางแผนจะทำอะไรเป็นมือเย็นและอยากจัดเรียงเฟอร์นิเจอร์ใหม่ ถ้าเขาสนใจ นั่นจะเปลี่ยนภาพรวมทั้งหมด ถ้าเขาไม่สนใจ จงปรึกษากับใครสักคนที่สนใจถ้าลูกเกิดอยากคุยเรื่องนี้ขึ้นมา

แม่รู้ว่าแม่เสียงที่พูดถึงเรื่องอาหารและเสื้อผ้าและเฟอร์นิเจอร์ ภรรยาแบบ "ดั้งเดิม" ที่เป็นแบบฉบับเฉพาะไม่สนใจเรื่องอื่นเลย นั่นเป็นเรื่องไร้สาระแน่นอน เราสามารถกล่าวโทษพวกผู้ชายได้อย่างง่ายดายที่คุยกันแต่เรื่องรถยนต์, กีฬา, หรือตลาดหุ้น ใครก็ตาม ไม่ว่าจะผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีจิตใจที่อยากรู้อยากเห็นอยู่แล้ว อาจสนใจเรื่องอาหาร, เฟอร์นิเจอร์, กีฬาและตลาดหุ้นได้เหมือนกันเพราะว่าถึงอย่างไรแล้ว พวกเราทุกคนก็ต้องกิน, เราต้องการเฟอร์นิเจอร์, การพักผ่อนหย่อนใจ, และเงินทอง ทำไมเราถึงไม่ควรพูดถึงเรื่องพวกนี้เป็นครั้งคราวล่ะ? แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีอะไรอย่างอื่นที่น่าสนใจแล้ว แม่ชอบทำอาหารและการทำอาหารให้อร่อยก็ต้องใช้เวลามาก, พรสวรรค์, และจินตนาการ แม่พูดถึงเรื่องนี้เป็นบางครั้ง แต่เมื่อแม่กำลังปอกหัวหอม แม่ก็ไม่ได้กำลังคิดถึงหัวหอม ความคิดของแม่ไปไกลจากอ่างล้างจานมากๆ ผู้ชายคนหนึ่งต้องขับรถ, เขาน่าจะชอบขับรถ, และเขาอยากได้รถดีๆสักคัน เขาพูดคุยเกี่ยวกับรถยนต์บางครั้ง แต่เมื่อเขากำลังขับรถ ความคิดของเขาก็อาจวนเวียนอยู่กับเรื่องศาสนาหรือเกมล่าสัตว์ขนาดใหญ่หรือแม้แต่คิดถึงครอบครัวของเขา ทั้งหมดที่แม่อยากแนะนำก็คือลูกอย่าเป็นคนน่าเบื่อ บางหัวข้อจะเป็นเรื่องที่แม่สนใจมากกว่าที่สามีของลูกจะสนใจ จงจำไว้ว่าเขาเป็นสามีคนหนึ่ง!

พ่อของลูกเคยบอกว่าผู้หญิงทุกคนต้องการสามีสามคน: คนหนึ่งเพื่อนำอาหารกลับบ้าน, คนหนึ่งเพื่อรักเธอ, และคนหนึ่งเพื่อซ่อมแซมสิ่งต่าง ๆ รอบบ้าน มันเป็นเรื่องเยาะที่จะคาดหวังจากชายคนหนึ่ง และผู้หญิงไม่ควรตัดสินสามีของเธอเพียงเพราะการตัดสินว่าเขาใช้ค้อนเก่งขนาดไหน หากผู้หญิงคนใดบังเอิญมีคุณพ่อที่ซ่อม

ก๊อมน้ำและลูกบิดประตูและกระเบื้องหลุ่ดร้อน ที่ไปทั่วบ้านคอยหยอดน้ำมันบานพับต่างๆและแก้ไขลิ้นชักที่ติดขัดโดยไม่ต้องให้ใครมาขอร้งด้วยซ้ำ เธอก็คาดหวังว่าสามีของเธอจะทำแบบเดียวกัน เธอถามว่า นี่เป็นผู้ชายแบบไหนกันที่ไม่เก่งเรื่องประแจและไขควง?

มีผู้หญิงหลายคนที่ไม่มาในครอบครัวนักกีฬาที่เด็กผู้ชายทุกคนเล่นฟุตบอลหรือเบสบอลและทั้งครอบครัวนอน, กิน, และดื่มกีฬาตลอดทั้งปี มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับผู้หญิงทั้งหลายที่เป็นแบบนี้หากพวกเขาแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่ได้ชอบเล่นกีฬาประเภททีม แต่อยากจะทำปลาหรือปิ่นเขามากกว่า ภรรยาสาวคนหนึ่งที่ไม่รู้จักต้องตกตะลึงกับอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อที่สามีของเธอจะ “รักษาหุ่น” ไว้ได้ เขาเล่นกีฬาที่ละสองหรือสามชนิดและบางวันต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าสองหรือสามครั้งเพื่อที่จะทำได้ตามข้อกำหนด เธอพบว่าตัวเองต้องเที่ยวเก็บ “ชุดทั้งหมดเหล่านี้” ตามที่เธอก้าว และต้องซักรีดเสื้อผ้าให้ทัน เธอแค่ไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับเรื่องนั้นตอนที่เธอได้สามีมาคนหนึ่ง

แม่เชื่อว่าผู้หญิงคนหนึ่ง, เพื่อที่จะเป็นภรรยาที่ดี, จะต้อง (เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด) เข้ายวนทางเพศและเป็นแม่ที่ดีได้ การแต่งงานย่อมมีเรื่องทางเพศตามมาอยู่แล้ว - การชื่นชมในส่วนองร่างกายและสำนึกรับรู้ต่างๆซึ่งแตกต่างจากความเฉลียวฉลาด - แต่ผู้หญิงต้องมีความรู้สึกบางอย่างแบบมารดาต่อสามีของเธอเช่นกัน ไม่ใช่เธอต้องประคบประหงมเขาเหมือนเป็นทารก บางครั้งผู้หญิงหลายคนแสดงความขุ่นเคืองใจสุดๆเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าสามีของพวกเขาอยากได้รับการประคบประหงม แต่ภรรยาจะต้องอยากดูแลสามีของเธอและปรนนิบัติเขาด้วยความยินดีเหมือนกับแม่ทำหน้าที่ดูแลลูกของตน

สามีมีงานที่ตอบสนองตรงกัน คำว่าสามีมีความหมายสื่อถึงการอนุรักษ์, การดูแล, การจัดการ, หรือการปกป้อง ภรรยาต้องยอมให้ตัวเองได้รับการทะนุถนอม จงยอมให้เขา "เป็นสามี" ลูก นี่เป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้หญิงบางคนบางที่มันอาจจะง่ายเกินไป และพวกเขาอาจไม่เพียงยอมให้ตัวเองได้รับการทะนุถนอมเท่านั้น แต่พวกเขายังต้องการการปฏิบัติอย่างอ่อนโยนด้วย ลูกรู้จักแม่ดีพอที่จะรู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่แม่หมายถึง ลูกไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างอ่อนโยน การเติบโตมากับชาวอินเดียนแดงได้สอนให้ลูกยอมรับอย่างเป็นข้อเท็จจริงมากๆ คือสิ่งที่พวกเรา "ผู้มีอารยธรรม" ส่วนใหญ่จะเรียกว่า "ความยากลำบาก" ลูกได้รู้ตั้งแต่แรกว่าลูกไม่ถูกคาดหวังให้เป็นคน จริงจังและลูกได้เรียนรู้บทเรียนของลูกอย่างดี ลูกพึ่งตัวเองมาโดยตลอดนับตั้งแต่วันที่ลูกชอบออกไปข้างนอกกับพวกอินเดียนแดงตลอดทั้งวันเพื่อตกปลาหรือเก็บพืชผัก โดยทิ้งแม่ไว้ข้างหลัง ในวันแรกที่ลูกไปโรงเรียนในอเมริกา รถโรงเรียนวิ่งผ่านลูกไปและแม่ต้องขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียน เด็ก ๆ ทุกคนเข้าเรียนไปก่อนแล้วตอนเราไปถึง แต่ลูกก็เดินหน้าอย่างกล้าหาญเข้าไปในสถานที่แห่งใหม่โดยสิ้นเชิง โดยถือกล่องอาหารกลางวันของลูกและเดินไปอย่างสง่าผ่าเผย

ดังนั้นแม่จึงไม่กลัวที่ลูกจะเป็นเถาองุ่นที่เกาะติด แต่จงให้เขาทะนุถนอมลูกเถอะนะ เขาเป็นสามีของลูก

26 ลูกแต่งงานกับบุคคลๆหนึ่ง

ประการที่สี่ ลูกต้องจำไว้ว่าลูกแต่งงานกับบุคคลๆหนึ่ง แม้ใส่เรื่องนี้เป็นอันดับที่สี่ในรายการ ไม่ใช่อันดับแรก ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาแม่ได้ปฏิบัติต่อคำว่าบุคคลๆอย่างระมัดระวังพอสมควรเพราะว่าคำๆนี้ถูกใช้เยอะเกินไป เหลือเกิน แม่ได้ยินคนพูดถึงความอยากที่จะได้รับการปฏิบัติ “ไม่ใช่ในฐานะผู้หญิง แต่ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง” หรือ “ในฐานะบุคคลๆหนึ่ง” แม่ได้ยินคำต่างๆอย่างประหลาดและโหมก มีบางอย่างที่ถูกบิดเบือนอย่างร้ายแรง เกี่ยวกับทัศนคติของความเป็นมนุษย์ แม่ไม่ยอมให้ใครปฏิบัติต่อแม่ในฐานะ “บุคคล” มากกว่าในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง ความแตกต่างทางเพศของเราเป็นเงื่อนไขของชีวิตของเราและการทำให้ความแตกต่างเหล่านั้น คลุมเครือในทางใดทางหนึ่งคือการทำให้โครงสร้างของชีวิตอ่อนแอลง เมื่อพวกมันหายไปเราก็หลงทาง ผู้หญิงบางคนชอบจินตนาการถึงการเริ่มต้นใหม่ของเสรีภาพ แต่ในความเป็นจริงแล้วมันคือการถูกพันธนาการแบบใหม่ที่ขมขื่นยิ่งกว่าสิ่งใดที่พวกเธอเสาะแสวงหาที่จะได้รับการปลดปล่อยให้หลุดพ้น

แม่อยากรู้จักไม่ใช่ “ผู้คน” แต่เป็นผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลาย แม่สนใจผู้ชายในฐานะเป็นผู้ชายและสนใจผู้หญิงในฐานะเป็นผู้หญิง และเมื่อลูกแต่งงาน ลูกก็แต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่งเพราะว่าเขาเป็นผู้ชายคนหนึ่ง และเมื่อเป็นผู้ชายคนหนึ่ง เขาก็กลายเป็นสามีของลูก นี่คือการสร้างชีวิตของการแต่งงาน - สิ่งมีชีวิตสองชนิดที่แยกจากกัน และแตกต่างกันถูกลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

แต่เมื่อลูกยอมรับเขาในฐานะคนบาป, ในฐานะผู้ชาย, และในฐานะสามี ลูกก็ต้องจำไว้เหมือนเดิมว่าเขาเป็นบุคคลๆหนึ่ง ในฐานะที่เป็นบุคคลๆหนึ่ง เขามีชื่อๆหนึ่ง (ไม่มีสิ่งใดที่เปิดเผยทัศนคติของลูกต่อบุคคลอื่นอย่างไม่มีทางผิดพลาดได้มากไปกว่าชื่อที่ลูกใช้เรียกเขา)

มีคนเหล่านั้นที่ไม่เคยเรียกกันและกันด้วยชื่อเรียกอะไรเลย แม่เคยได้ยินสามีคนหนึ่งตะโกนคำถามหรือแสดงความคิดเห็นกับภรรยาของเขาจากอีกห้องหนึ่งโดยไม่ใช่ชื่อเรียกอะไรทั้งนั้น แม่เคยได้ยินภรรยาหลายคนทำแบบเดียวกันและแม่เคยได้ยินทั้งสองฝ่ายอ้างอิงถึงคู่สมรสของพวกเขาโดยคำสรรพนามบุคคลที่สามเท่านั้น สำหรับแม่แล้วดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นที่ทำแบบนี้ไม่เคยตระหนักหรือลืมคนที่พวกเขาได้แต่งงานด้วยไปแล้ว เขากลายเป็นของใช้ในบ้านที่ตั้งอยู่กับที่ไปเสียแล้ว

จากนั้นก็ยังมีคนเหล่านั้นที่เรียกกันและกันว่า “หม่าม้า” และ “ปะป๊า” นี่เป็นเรื่องปกติเมื่อพูดถึงอีกฝ่ายให้ลูกๆฟัง แต่สำหรับผู้ชายที่จะเรียกภรรยาของตนว่า “หม่าม้า” นั่นก็เป็นของแจกที่ตายแล้ว เวทย์มนตร์ได้เลือนหายไปจากชีวิตคู่นั้นแล้ว เขายังเป็นคนรักของเธออยู่หรือเขากลายเป็นเด็กน้อยของเธอแล้ว? นี่คือการสัมพันธ์ที่ยังคงเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ไหมหรือว่ามันกำลังถดถอย?

แม่คงเป็นคนสุดท้ายที่จะบ่นเกี่ยวกับชื่อเรียกต่างๆที่เรียกด้วยความรัก แม่ชอบชื่อเรียกเหล่านั้น มันดีต่อใจของแม่ที่ได้ยินผู้ชายคนใดเรียกผู้หญิงคนหนึ่งว่า “ที่รัก” หรือแม้แต่ “แม่ยอดชมของอิม” ถ้าเขาอยากเรียกแบบนี้ มันแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนพิเศษสำหรับเขา แคทเธอริน แมนส์ฟิลด์ ซึ่งจดหมายรักที่อ่อนโยนและน่ารักทุกฉบับของเธอล้วนถูกตีพิมพ์แบบไม่ตัดทอนเรียกสามีของเธอว่า “โบกี้” และเขาเรียกเธอว่า “วิก” ทั้งหมดที่แม่ขอก็คือให้คู่รักเรียกกันและกันด้วยชื่อเรียกอะไรบางอย่าง ให้พวกเขาแสดงออกโดยวิธีที่พวกเขาเรียกกันและกันไม่ว่าจะในที่สาธารณะหรือบนเตียงว่าพวกเขาตระหนักถึงความเป็นบุคคล

หนึ่งในการค้นพบที่สนุกสนานที่สุดของชีวิตก็คือว่า ในการยอมรับ, การยืนยัน, และการปลอบโยนบุคคลอีกผู้หนึ่ง เราก็พบว่าตัวเราเองได้รับการยอมรับ, ยืนยันและปลอบโยน มันเป็นถนนทางตันที่จะออกค้นหาเพื่อที่จะรู้จักตัวลูกเองหรือ เพื่อที่จะ “ค้นพบ” ตัวลูกเองหรือเพื่อที่จะนิยามว่า “ฉันเป็นใคร?”

“มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่มีใครสามารถมาถึงความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับตัวเองได้โดยไม่ได้ตรึงตรองถึงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูก่อน และในความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ นี้เองที่ตัวเราเองกลายเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ “ไม่มีใครเป็นเกาะๆหนึ่ง” เราถูกเรียกให้มาสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและเราถูกเรียกให้สามัคคีธรรมกับกันและกัน การแต่งงานเป็นความสัมพันธ์ที่สนิทสนมและต่อเนื่องมากที่สุดซึ่งคนสองคนอาจเข้ามาได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นมันจึงให้โอกาสที่ไม่ถูกขัดจังหวะมากที่สุดสำหรับการทำให้ความเป็นบุคคลสำเร็จครบถ้วน แน่หนอนว่านั่นไม่ได้เป็นการกล่าวหาเฉพาะคนที่แต่งงานแล้วเท่านั้นที่สามารถรู้จักการทำให้สำเร็จครบถ้วนนั้นได้ ขนาดของการเสียสละตนเองคือขนาดของการทำให้สำเร็จครบถ้วน มีหลายคนแต่งงานแล้วที่ยังไม่ได้เรียนรู้บทเรียนแรกในการเสียสละตนเอง มีคนโศกหลายคนที่ได้ไปไกลหลายๆบนถนนเส้นนั้น สำหรับแม่แล้วมันค่อนข้างง่ายที่จะเสียสละตัวเองเพื่อสามีของแม่ก่อนเพราะแม่รักเขาด้วยหัวใจทั้งหมดของแม่ และจากนั้นเพราะรางวัลต่างๆมักจะชัดเจนมากกว่าและเกิดขึ้นทันทีมากกว่าที่พวกมันอาจจะเป็นในความสัมพันธ์อื่นๆ การรักภรรยาคนหนึ่ง ก็เหมือนที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ (และแน่นอนว่ามันใช้กับการรักสามีคนหนึ่งเช่นกัน) ก็เหมือนกับการรักร่างกายของลูกเอง

แต่ถ้าสามีของลูกเป็นบุคคลๆหนึ่ง นี่ก็หมายความว่าลูกต้องยอมรับความลึกซึ้งของความเป็นบุคคลของเขา เราได้พูดไปแล้วว่าชายและหญิงทั้งหลายไม่เข้าใจและไม่สามารถเข้าใจกันและกันได้อย่างสมบูรณ์แบบ และนี่ไม่ใช่เป็นเพียงเพราะอุปสรรคทางเพศ บุคคลทั้งหลายที่มีเพศเดียวกันก็พบประตูที่ปิดอยู่เช่นกัน สามีของลูกเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่เฉพาะกับพระเจ้าเท่านั้น และในความหมายโดยนัยเขาก็ยืนอยู่เพียงลำพังต่อพระพักตร์พระองค์พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมว่า "จงดำเนินต่อหน้าเราและเจ้าจ

เป็นคนดีพร้อม" พระองค์ไม่ได้ทรงบอกเป็นนัยว่าอับราฮัมสามารถดำเนินอยู่ต่อหน้าซาราห์และเป็นคนดีพร้อมสุดท้ายแล้วเขาก็เป็นผู้ชายของพระเจ้า เขาเป็นอิสระและลูกต้องเคารพยำเกรงอิสรภาพนี้เสมอ มีคำถามหลายข้อที่ลูกไม่มีสิทธิ์ที่จะถาม คือเรื่องต่างๆที่ลูกต้องไม่สอบสวนและความลับต่างๆที่ลูกต้องพอใจที่จะไม่มีวันได้รู้เลย

“ภรรยา มีสิทธิ์ที่จะรู้ทุกเรื่องไม่ใช่หรือ?”

ไม่ใช่ เธอไม่สามารถเอาไปหรือแม้แต่ร้องขอสิ่งที่ไม่ได้ถูกให้ และมีหลายสิ่งที่คุณชายไม่สามารถและไม่ควรให้ สิ่งต่างๆในที่ลี้ก้องทูลต่อพระเจ้าเท่านั้น

27 การละทิ้งสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมด

ในที่สุดลูกก็แต่งงานกับคนบาปคนนี้, ผู้ชายคนนี้, สามีนคนนี้, และบุคคลผู้นี้ การแต่งงานเป็นทางเลือกหนึ่งที่อยู่เหนือทางเลือกอื่นๆ ทั้งปวง แต่ละฝ่ายสัญญาว่าจะละทิ้งคนอื่นๆ ทุกคน และพระคัมภีร์กล่าวว่าผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขาและ “ผูกพัน” อยู่กับภรรยาของเขา ทางเลือกใด ๆ ที่เราเคยเลือกในชีวิตนั้นก็จำกัดเราในทันที การเลือกที่จะรับผู้ชายคนนี้เป็นสามีของลูกคือการเลือกที่จะไม่รับชายอื่นทุกคนบนโลก เมื่อลูกตัดสินใจที่จะแต่งงานกับคนบาปคนนี้ ลูกก็ได้สัญญากับตัวเองที่จะยอมทนกับบาปต่างๆ อันเฉพาะเจาะจงของเขา แม้ว่าลูกไม่มีความคิดที่ชัดเจนเลยว่าบาปเหล่านั้นจะเป็นอะไรบ้าง ลูกจะเริ่มค้นพบบาปเหล่านั้นทันที และเมื่อลูกพบ จงเตือนใจตัวเองว่าลูกได้แต่งงานกับคนบาปผู้นี้ ลูกสามารถมองไปยังคนบาปคนอื่น ๆ ได้เสมอและขอบคุณพระเจ้าที่ลูกไม่ต้องใช้ชีวิตกับความล้มเหลวต่าง ๆ นานาของพวกเขา แต่เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจะเลือกบาปแบบไหนถ้าลูกเลือกได้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่กับบาปไหนบ้าง? มันเป็นเรื่องดีที่ลูกไม่ได้ถูกขอให้ทำแบบนั้น ลูกรักผู้ชายคนนี้ที่บังเอิญเป็นคนบาปแบบนี้และลูกพยายามอย่างดีที่สุดที่จะยอมรับ, ให้อภัย, มองข้าม, อดทน, และบางทีในความเมตตาของพระเจ้าที่จะช่วยเขาให้อาชนะได้

เมื่อลูกตัดสินใจที่จะแต่งงานกับผู้ชายคนนี้โดยเฉพาะ ลูกก็ได้ตัดสินใจที่จะไม่แต่งงานกับผู้ชายคนอื่นทุกคน และผู้ชายคนนี้โดยเฉพาะก็มีข้อจำกัดต่างๆ ลูกไม่ได้เริ่มต้นที่ข้อจำกัดต่างๆ ของเขาทันทีเหมือนกับสุภาพสตรีในภาพยนตร์เรื่อง My Fair Lady ที่จะ

ประดับบ้านของคุณใหม่
จากห้องใต้ดินไปจนถึงหลังคาทรงสูง
และจากนั้นไปสู่ความสนุกอันติดตริงใจ
ของการได้ยกเครื่องคุณใหม่!

ลูกไม่ได้แต่งงานกับเขาด้วยความคิดในการปรับปรุงใหม่ทั้งหมด เมื่อลูกขอคำแนะนำสำหรับผู้หญิงทั้งหลายที่ใคร่ครวญเรื่องการแต่งงาน นางบิลลีเกรแฮม กล่าวว่า “จงแต่งงานกับคนที่**คุณ**เต็มใจที่จะปรับตัว” หากลูกเป็นภรรยาที่ใจกว้างมาก ลูกก็อาจยอมให้สามีของลูกทำได้ตามความคาดหวังของลูกถึงร้อยละ 80 อีกร้อยละ 20 นั้นลูกอาจอยากที่จะเปลี่ยนแปลง ลูกอาจเลือกตัดทิ้งร้อยละ 20 นั้นไปตลอดช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตแต่งงานของลูกและลูกไม่น่าจะลดมันลงมากนัก หรือลูกอาจเลือกที่จะข้ามมันไปและสนุกไปกับร้อยละ 80 นั้นที่เป็นสิ่งที่ลูกได้หวังไว้

ลูกแต่งงานกับบุคคลผู้นี้ เขาอาจเป็นคนที่เมื่อสิบปีที่แล้วเป็น “ชายร่างใหญ่ในมหาวิทยาลัย” ลูกรู้สึกชอบเขาเพราะเขาเป็นนักกีฬาที่เก่งหรือเป็นประธานนักศึกษาหรือเป็นผู้นำที่พูดจาฉะฉานมากที่สุดในการประท้วงต่างๆ ในมหาวิทยาลัย แต่ชีวิตก็ลงหลักปักฐานกลายเป็นความเบื่อหน่าย การแต่งงานไม่ใช่งานเลี้ยงในบ้านเลยสักนิด มันไม่ใช่วิทยาเขตของมหาวิทยาลัยหรือบทสนทนาที่น่าตื่นเต้นหรือการแข่งขันด้านกีฬาและสิ่งที่เคยดึงดูดลูกในตอนแรกนั้นอาจดูเหมือนไม่สำคัญอย่างมหาศาลอีกต่อไป

แต่ลูกควรจดจำไว้เป็นครั้งคราวว่าเขาเคยเป็นอะไร ที่จะถามตัวเองว่ามันคือสิ่งใดที่ได้ดึงดูดสายตาของลูก
ยอมรับมาเถอะ ลูกจะพูดกับตัวเองว่า ลูกไม่ได้แต่งงานกับเขาเพราะเขาเป็นนักกีฬาที่ยอดเยี่ยมใช่ไหม? ไม่ใช่
ลูกได้แต่งงานกับบุคคลผู้นี้ ไม่ว่าคุณสมบัติภายในเหล่านั้นจะเป็นอะไรก็ตามที่ได้ทำให้เขาสามารถทำสิ่งที่เขาได้
กระทำในตอนนั้นก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของบุคคลผู้นี้ที่ลูกเข้านอนและกินอาหารเข้าด้วยและโต้เถียงกันเกี่ยวกับ
งบประมาณรายเดือนด้วย เขาเป็นบุคคลคนหนึ่งที่มีศักยภาพเหล่านั้นแบบเดียวกับที่เขาเคยมีตอนที่ลูกได้
แต่งงานกับเขา ตอนนี้ความรับผิดชอบของลูกไม่เพียงเป็นการปิดขนาตาของลูกและบอกเขาว่าเขายอดเยี่ยม
เพียงใดเท่านั้น แต่เป็นการซาบซึ้งอย่างแท้จริงและอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่เขาเป็น เป็นการสนับสนุนและให้กำลังใจ
และดึงคุณสมบัติเหล่านั้นที่ลูกเคยเห็นและชื่นชมในตอนแรกนั้น

แม่เคยเป็นมายมาสิบสามปีก่อนที่ชายคนนั้นผู้ซึ่งจะกลายเป็นพ่อเลี้ยงของลูกมาขอแม่แต่งงาน แม่เห็นว่ามัน
เป็นปาฏิหาริย์ที่ดูเหมือนจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย ที่ว่าชายคนใดปรารถนาแม่ในครั้งแรกนั้นก็เป็นเรื่องน่าพิศวง
แม่เรียนจบมัธยมและวิทยาลัยมาได้โดยเคยออกเดทน้อยครั้งจริงๆ แต่การเป็นคนที่ถูกปรารถนาอีกครั้งก็เกือบ
เป็นเรื่องที่เหนือจินตนาการ แม่บอกชายคนนั้นว่าแม่รู้ว่าผู้หญิงหลายคนที่รอคอยเขาที่สามารถเสนอสิ่งต่างๆ
มากมายแก่เขาที่แม่ไม่สามารถเสนอให้ได้ - สิ่งต่างๆเช่นความงามและเงิน แต่แม่ได้กล่าวว่า “มีสิ่งหนึ่งที่ฉัน
สามารถให้คุณได้ที่ไม่มีผู้หญิงคนใดบนโลกที่สามารถเอาชนะฉันได้และสิ่งนั้นคือการซาบซึ้งชื่นชม” มุมมองของ
หญิงม่ายได้สอนเรื่องนั้นแก่แม่

เมื่อหลายปีก่อนมีจดหมายที่เขียนมาเป็นชุดถึงคอลัมน์นิสต์ แอน แลนเดอร์ส ในหัวข้อผู้ชายที่นอนกรน ภรรยา
หลายคนเขียนบ่นเกี่ยวกับหลายชั่วโมงของการไม่ได้หลับได้นอนและความน่ารำคาญของเสียงรบกวนอันน่า
กลัวนั้นข้างตัวพวกเธอคนเดียว คนอื่นๆเขียนเสนอวิธีแก้ปัญหามา แต่การอภิปรายนี้ก็สิ้นสุดลงด้วย
จดหมายฉบับหนึ่ง “เสียงกรนเป็นดนตรีที่ไพเราะที่สุดในโลก ลองถามหญิงม่ายคนไหนก็ได้”

บ่อยแค่ไหนที่แม่ได้นั่งอยู่ในห้องที่เต็มไปด้วยผู้คนและได้ยินภรรยาคนหนึ่งโต้แย้ง, วิจารณ์, ดูกถูกเหยียดหยาม,
หรือเย้ยหยันสามีของตนต่อหน้าคนอื่นในกลุ่ม และแม่ต้องพยายามอย่างหนักในการควบคุมตัวเองไม่ให้
กระโจนจากเก้าอี้ของแม่, เดินเข้าไปหาและเขย่าตัวผู้หญิงคนนั้นที่หัวไหล่และพูดว่า “นี่คุณรู้ตัวบ้างไหมว่าคุณ
มีอะไรอยู่?” เธอไม่รู้ แน่แน่นอนว่าเธอไม่มีมุมมองของแม่ หากเพียงมีวิธีการใดบ้างที่ภรรยาทุกคนจะมี

ประสบการณ์ของการสูญเสียสามีของตนเพียงชั่วครู่แม่แต่จะคิดว่าเขาตายไปแล้ว-เพื่อที่จะได้มุมมองที่เธอ
ต้องการนั้นกลับคืนมาสำหรับการซาบซึ้งอย่างแท้จริง

การเติบโตของลูกไปสู่วุฒิภาวะจะทำให้ลูกมีมุมมองที่กว้างกว่าเดิม อัครสาวกเปาโลซึ่งปรารถนาอยู่เสมอที่ผู้
กลับใจเชื่อของเขาควรก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ ได้อธิษฐานเมื่อคริสเตียนชาวเมืองโคโลสีเหล่านั้น
นั้นเพื่อพวกเขาจะได้เห็นสิ่งต่างๆจากทัศนะของพระเจ้าโดยได้รับมุมมองเชิงลึกและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ
(อะไรจะช่วยให้ภรรยาได้ดีไปกว่าการได้เห็นสามีของเธอในแบบที่พระเจ้าทรงเห็นเขา) พระเจ้าได้ทรงสร้างเขา,
ก่อร่างเขาขึ้นมา, ทรงโล่เขา, เขาเป็นของพระองค์ พระเจ้ากำลังนำเขาไปสู่ความสมบูรณ์แบบและยังไม่ได้หมด
ธรรมาภิบาลเขาเลยแม้แต่นิดเดียว เราทุกคนยังถูกสร้างไม่เสร็จ, หนทางอีกยาวไกลจากสิ่งที่เราควรจะเป็น แต่ถ้าเรา

สามารถมองไปที่ตัวเราเองและกันและกันได้จากมุมมองของพระเจ้า เราก็จะรู้ว่าเราควรไปที่ไหนและความสัมพันธ์ของเราควรเคลื่อนที่ไปในทิศทางใด

ไม่นานหลังจากการแต่งงานครั้งที่สองของแม่ เราได้รับเชิญให้พูดเป็นทีมในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ศิษยาภิบาลเองเพิ่งแต่งงานใหม่ได้ไม่นาน เขาและภรรยาคนแรกของเขาซึ่งได้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเคยเรียนที่วิทยาลัยกับแม่ แม่อยากรู้ว่าเขาได้เรียนรู้อะไรในช่วงหนึ่งปีของการแต่งงานครั้งที่สอง เขาบอกแม่โดยไม่ลังเลว่า “ผมได้เรียนรู้ว่ามาร์ซีสามารถให้สิ่งต่างๆแก่ผมที่ซูไม่เคยให้ได้ ซูได้ให้สิ่งต่างๆแก่ผมที่มาร์ซีไม่สามารถให้ได้ ดังนั้นผมจึงได้เรียนรู้การซาบซึ้งชื่นชมต่อพวกเธอทั้งคู่ ผมซาบซึ้งมาร์ซีสำหรับสิ่งที่เธอเป็นจริงๆ ในแบบที่ผมไม่ได้มีความสามารถที่จะซาบซึ้งซูได้”

แม่รู้ว่าลูกจะไม่ซื่อคกับการที่แม่ถามคำถามนี้ และจะไม่ซื่อคกับการที่ชายผู้นี้เปรียบเทียบระหว่างภรรยาคนที่หนึ่งกับคนที่สองด้วย ทำไมเขาถึงไม่ควรเปรียบเทียบล่ะ? มันเป็นเรื่องธรรมชาติและการเปรียบเทียบระหว่างมาร์ซีกับซูนั้นไม่ใช่เพื่อที่จะดูหมิ่นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด แต่เพื่อชื่นชมแต่ละคนอย่างเต็มที่สำหรับสิ่งที่เธอเป็น สำหรับคริสเตียนที่ได้อธิษฐานมานานหลายปีเพื่อที่จะได้รับการทรงนำไปสู่คู่ชีวิตที่ใช่และที่เชื่อว่าคนที่เขาแต่งงานด้วยนั้นเป็นตัวเลือกของพระเจ้าสำหรับเขาอย่างแท้จริง มันก็มีเหตุผลที่จะสรุปได้ว่าบุคลิกภาพที่ประทานให้ นั่นคือบุคลิกภาพที่ส่งเสริมบุคลิกภาพของเขาเองมากที่สุด, บุคลิกภาพที่ตรงกับความต้องการต่างๆของเขาในแบบที่ตัวเขาไม่สามารถคาดการณ์หรือเลือกได้เอง มันคือความแตกต่างเหล่านั้นนั่นเองที่เปิดตาของเราให้มองเห็นสิ่งที่เราเป็น และถ้าเราอธิษฐานขอมุมมองเชิงลึกและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณแบบที่เปาโลได้อธิษฐานขอ เราก็เห็นพวกมันในแบบที่พระเจ้าทรงเห็นพวกมันและซาบซึ้งกับจินตนาการอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าผู้สร้างผู้ได้ทรงสร้างพวกมัน

28 เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ไม่อยู่นิ่ง

เราได้พูดคุยเกี่ยวกับคนที่ลูกกำลังจะแต่งงานด้วยแล้ว คราวนี้การแต่งงานคืออะไร? ลูกมีคำจำกัดความของบาริส * แล้ว แม่ไม่สามารถเสริมให้มันดีกว่านี้ได้ แต่มีอยู่สิ่งซึ่งเมื่อลูกใช้ชีวิตหลายวันและหลายสัปดาห์และหลายปีกับสามีของลูก การแต่งงานก็กลายเป็น

มันเป็นความสัมพันธ์ที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ไม่อยู่นิ่ง มันจะดีขึ้นหรือไม่ก็แย่ลง (มันไม่ยืนอยู่เฉยๆ) เมื่อผู้คนเติบโตหรือไม่ก็เสื่อมถอย ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาที่ต้องเติบโตหรือเสื่อมถอย คำอธิบายทั่วไปที่ถูกเสนอเพื่ออธิบายความไม่ลงรอยกันในชีวิตสมรสคือ “เราเติบโตมากกว่าอีกฝ่ายไปแล้ว” คนสองคนพบกันในโรงเรียนมัธยมหรือวิทยาลัย, มีความสนใจในวัยหนุ่มสาวที่คล้ายกัน, แต่งงานกัน, เริ่มพบว่า “การประสบความสำเร็จ” ในโลกอาจไม่ง่ายเหมือนการหาเพื่อน, การทำคะแนน, หรือการเล่นดนตรีเคยเป็นสมัยเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย ความรับผิดชอบเริ่มรุมล้อมเข้ามาและมีใบแจ้งหนี้ต่างๆที่ต้องจ่าย, ต้องมีการตัดสินใจ, ต้องทำงานหนักซึ่งไม่มีการตอบแทนในที่แจ้ง (และบ่อยครั้งเกินไปที่ไม่มีการตอบแทนในที่ลับเช่นกัน) มีคนกล่าวไว้ว่าถ้าคนสองคนไม่เติบโตไปด้วยกัน พวกเขาจะเริ่มแยกจากกันมากขึ้นเรื่อยๆ แต่สำหรับคู่สามีภรรยาหลายคู่ที่ได้กล่าวคำสาบานอย่างจริงจังต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าพยานหลายคน ความเป็นไปได้ที่จะเริ่มแยกจากกันมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ไม่จำเป็นต้องถูกยอมให้เกิดขึ้น มันไม่ควรเป็นบางสิ่ง “เกิดขึ้นกับ” พวกเขาเราคิดว่าพวกเขาเป็นคนที่ไม่รู้อิโคโนมิคที่ได้รับความเจ็บปวดจากพลังบางอย่างซึ่งพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะปกป้องตนเองให้พ้นจากมัน พวกเขาได้ยินยอมพร้อมใจที่จะรักกันและมีชีวิตอยู่ด้วยกันแล้ว พวกเขาเย็นอยู่, ไม่ใช่แบบคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, แต่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า, แต่ละฝ่ายมีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามคำสาบานของตนที่ให้แก่กัน แต่ละฝ่ายตั้งใจที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะมุ่งหน้าไปสู่ “เต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” และถ้า (พระเจ้าทรงถูกมองว่าเป็นจุดยอดสุดของรูปสามเหลี่ยม) ซึ่งพวกเขาเป็นจุดฐานสองจุด การเคลื่อนที่เข้าหาพระองค์ก็จำเป็นต้องลดระยะห่างระหว่างพวกเขา การเข้าใกล้พระเจ้าหมายถึงการเข้าใกล้กันมากขึ้นและนี่หมายถึงการเติบโตและการเปลี่ยนแปลง พวกเขา กำลังถูกเปลี่ยนให้เข้าสู่พระฉายเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการชะงักงัน หรือคำที่ฟังดูไร้เดียงสาเมื่อเทียบกันแล้วอย่าง ความเข้ากันไม่ได้

มีความตึงเครียดต่างๆ ความแข็งแกร่งของมหาวิหารอันยิ่งใหญ่ตั้งอยู่บนแรงผลักดันและแรงต้านของคานและขุมประตูดของมัน แต่ละส่วนมีหน้าที่ของมันเองและมีความแข็งแกร่งเฉพาะตัวของมันเอง นี่คือวิธีที่แม่เห็นพลวัตของการแต่งงานที่ดี มันไม่ใช่ความแข็งแกร่งที่ถูกจับมาปะทะกับความอ่อนแอ มันคือความแข็งแกร่งสองชนิด ซึ่งแต่ละชนิดมีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างอีกชนิดในรูปแบบต่างๆที่พิเศษ เราได้พูดคุยกันแล้วเกี่ยวกับการเปรียบเทียบเรือใบโดยอ้างอิงถึงความหมายของวินัย มันไม่ได้เป็นจุดอ่อนสำหรับเรือใบที่จะยอมอยู่ใต้บังคับต่อกฎต่างๆของการเดินเรือ การยอมอยู่ใต้บังคับนั้นคือความแข็งแกร่งของเธอ (คำสรรพนามเพศหญิง “เธอ” ใช้เรียกเรือใบ) มันคือกฎต่างๆที่ทำให้เรือใบนั้นสามารถใช้พลังของเธอได้อย่างเต็มที่, ควบคุมลมและรับพลังกำลังของลมมาเป็นของตัวเอง มันไม่ใช่ความอ่อนแอในพระบุตรของพระเจ้าที่ได้ทำให้พระองค์เชื่อฟังพระ

ประสงค์ของพระบิดา มันคือฤทธิ์เดช – ฤทธิ์เดชแห่งพระประสงค์ของพระองค์เองที่จะทำตามพระประสงค์
ของพระบิดา

ในชีวิตคู่ที่ดีมีทั้งการพึ่งพากันและความเป็นอิสระในทั้งสองฝ่าย สามียองลูกต้องการให้ลูกแตกต่างจากเขา, ที่จะเป็นสิ่งที่ลูกเป็นเวลาอยู่ตามลำพัง, ที่จะเป็นสิ่งที่เขาไม่มีวันเป็นได้และเป็นสิ่งที่เขาต้องการและอยากได้ ด้วยวิธีนี้เท่านั้นลูกก็จะได้เป็นสิ่งที่ลูกเป็นในความสัมพันธ์กับเขา ด้วยวิธีนี้เท่านั้นลูกก็จะเติมเต็มเขาได้ เขาพึ่งพาลูกให้เป็นส่วนเติมเต็มของเขา, ลูกพึ่งพาเขาให้เป็นส่วนเติมเต็มของลูก เขาเป็นอิสระจากลูกในความแตกต่างทั้งหลายของเขา, ลูกเป็นผู้หญิง, แตกต่าง, เป็นอีกคนโดยสมบูรณ์, ตรงข้ามกัน “ถึงกระนั้นก็ดี” อัครสาวกเปาโลกล่าว “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า” ผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายไม่สามารถและต้องไม่พยายามใช้ชีวิตโดยปราศจากการอ้างอิงถึงเพศตรงข้าม พวกเขาพึ่งพาซึ่งกันและกันและถูกสร้างมาเพื่อที่จะรับรู้และเผชิญหน้ากัน การเผชิญหน้ากันนี้เอง-ซึ่งถูกทำให้เป็นจริงอย่างประจักษ์ชัดที่สุดในชีวิตแต่งงาน – ที่ทำให้มันมีความสำคัญอย่างมหาศาลจนทั้งสองเพศต้องไม่ถูกสับสน, ถูกเพิกเฉย, ถูกลดความสำคัญ, หรือถูกจับให้มาประชันขันแข่งกัน เราต้องการกันและกัน สามียและภรรยาต้องเป็นสามียและภรรยา ไม่ใช่เพื่อนซี้ พลวัตต้องถูกรักษาไว้ตามที่องค์สถาปนิกทรงตั้งพระทัยไว้

ลูกมีประสบการณ์บ้างแล้วเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้ ลูกพบวอลท์ก่อนเพราะเขาเป็นเพื่อนของเอ็ด เมื่อลูกเห็นเขาในครั้งถัดมา, เมื่อลูกกลับมาบ้านจากวิทยาลัยในช่วงวันหยุด เขาก็ทำให้ลูกสนใจและลูกเริ่มคิดถึงเขาไม่ใช่ในฐานะเพื่อนของเพื่อนคนหนึ่งอีกต่อไป แต่ในฐานะเพื่อนของลูก จำเ็นวันนั้นได้ไหมตอนที่ลูกกำลังทำกิจธุระอะไรของลูกไปตามเรื่อง, ทำความสะอาดห้องครัว, รีดเสื้อผ้าของลูก, และเขาก็อยู่ต่อและไม่ยอมกลับบ้านซะที? ลูกเห็นว่าเขากำลังหาข้ออ้างที่จะอยู่ต่อและการรู้ว่าลูกทำให้เขาสนใจได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่ง เขาไม่ได้เป็นเพียงแค่เพื่อนคนหนึ่งอีกต่อไป สองเดือนต่อมาลูกได้รับดอกไม้วาเลนไทน์จากเขาและหลังจากนั้นไม่นานลูกก็ได้การ์ดวันเกิด ในวันอีสเตอร์ลูกเห็นเขาอีกครั้งและเริ่มสงสัยว่าลูกรักเขาหรือไม่ ลูกได้รับจดหมายหนึ่งหรือสองฉบับในช่วงฤดูร้อน และในฤดูใบไม้ร่วงลูกก็รู้โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขารักลูก จากนั้นเมื่อวันคริสต์มาสที่ผ่านมา เขาก็เป็นคู่หมั้นของลูกและอีกไม่นานจะเป็นสามียของลูก เพื่อน, คนรัก, สามีย ในชีวิตของลูกที่อยู่ด้วยกัน เขาจะเป็นหลายสิ่งแก่ลูก คนสนิท, เพื่อนคู่คิด, ผู้หาเลี้ยง, พละกำลัง, เพื่อนเล่น, ผู้ฟัง, ครู, นักเรียน, ผู้นำ, ผู้ปลอบประโลม, และเหมือนกับที่นางซาราห์เห็นอับราฮัม, “นาย” แต่ละบทบาทมีความงดงามต่างๆของมันและข้อจำกัดต่างๆของมัน, แต่ละบทบาทต้องการการตอบสนองที่แตกต่างจากลูกและนี่ต้องอาศัยการยืดหยุ่น, การปรับตัวได้, และวุฒิภาวะ ชีวิตถูกทำให้หน้าตื่นเต้นและความสนใจถูกรักษาไว้โดยพลวัตเหล่านี้ตราบไคที่ทุกสิ่งถูกค้ำจุนโดยความรัก

สักวันผู้หาเลี้ยงของลูกอาจตกงาน ความแข็งแกร่งของลูกอาจแสดงให้เห็นความอ่อนแอที่ไม่ถูกคาดคิด อัครวินซีม้าขาวของลูกอาจประสบกับความพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอื่น ครูของลูกอาจทำเรื่องที่ผิดพลาดร้ายแรงที่ลูกได้พยายามเตือนเขาให้ระวังแล้ว คนรักของลูกอาจกลายเป็นคนใช้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, ป่วย, เจ็บ, และซึมเศร้า, ที่ต้องการให้ลูกอยู่ด้วยและดูแลทุกนาที่ทั้งกลางวันและกลางคืน “นี่ไม่ใช่ผู้ชายที่ฉันได้แต่งงานด้วย” ลูก

จะพูด และมันจะเป็นความจริง แต่ลูกได้แต่งงานกับเขาแล้วในยามสุขหรือทุกข์, ในความเจ็บป่วยและสุขภาพดี, และคำสัญญาอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นได้คำนึงถึงความเป็นไปได้ของการเปลี่ยนแปลงแบบรุนแรง นั่นเป็นเหตุว่าทำไมคำสัญญาต่างๆจึงจำเป็น

มีหลายสิ่งในชีวิตที่สามารถทำให้สิ่งที่ดูเหมือนเป็นการเยาะเย้ยออกมาจากคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ “ที่จะรัก, ให้เกียรติและเชื่อฟัง” สามี่ของลูกอาจดูเหมือนเป็นคำเหินแสมสุดท้ายเมื่อเผชิญกับความอัปยศอดสูที่ไม่อาจบรรยายได้และความน่าอดสูของความเจ็บป่วย รัก, ให้เกียรติและเชื่อฟังผู้ชายคนหนึ่งที่หมดสภาพ, เจ็บปวด, และโกรธเคืองที่ไม่ยอมทานยาเนี่ยนะ? คำสาบานเหล่านั้นเป็นเรื่องจริงจัง จริงจังอย่างสุดๆ แต่ลูกไม่ได้ให้คำสาบานเหล่านั้นโดยวางใจในความแข็งแกร่งของตัวเองที่จะปฏิบัติตามคำสาบานเหล่านั้น พระคุณที่ได้ทำให้ลูกสามารถให้คำสาบานเหล่านั้นจะมีพร้อมให้ลูกใช้การยามที่การปฏิบัติตามคำสาบานเหล่านั้นดูเหมือนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

* บาร์ธ อธิบายว่าการแต่งงานคือความเป็นหุ้นส่วนชั่วชีวิตระหว่างคนสองคนที่ “คงอยู่ยาวนานตราบเท่าชีวิตของคนทั้งสอง” และมัน “ไม่เป็นเพียงบางส่วน แต่สมบูรณ์ครบถ้วน” เพราะว่ามัน “ครอบคลุมทั่วพื้นที่ทั้งหมดของการดำรงอยู่แบบมนุษย์ของผู้มีส่วนร่วมทั้งสอง มันเป็นที่รับการรับและการให้ของทั้งสองฝ่าย” กล่าวอีกนัยหนึ่งการแต่งงานไม่ใช่งานพาร์ทไทม์และไม่อนุญาตให้มีการหยุดพักชั่วคราวสำหรับบุคคลฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้อง มันต้องการหมดทั้ง 100% จากแต่ละฝ่าย ตั้งแต่ต้นไปจนถึงจุดสิ้นสุดของความเป็นหุ้นส่วนชั่วชีวิต เหมือนกับที่คำปฏิญาณดั้งเดิมกล่าวว่า “ตราบใดที่ลูกทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่” ยิ่งไปกว่านั้นบาร์ธกล่าวว่าการแต่งงานไม่รวมถึงการมีคู่สมรสหลายคนในทุกรูปแบบ เพราะว่ามันเป็นความเป็นหุ้นส่วนชั่วชีวิตที่ไม่มีที่ว่างสำหรับหุ้นส่วนคนที่สาม บาร์ธอธิบายว่าการแต่งงานนั้นถูกจำกัดอยู่แค่คนสองคนเพราะว่ามัน “ไม่ครอบคลุม แต่มีเอกสิทธิ์เฉพาะ บุคคลที่สามไม่สามารถมีส่วนร่วมในมันได้ มันไม่ใช่ชั่วคราวแต่ถาวร มันคงอยู่ยาวนานตราบเท่าชีวิตของทั้งคู่ที่เกี่ยวข้อง”

29 การรวมกันเป็นหนึ่ง

การแต่งงานคือการรวมกันเป็นหนึ่ง มันต้องอาศัยคนสองคนถึงจะทำให้เกิดการรวมกันเป็นหนึ่งได้ คนๆเดียวไม่สามารถทำได้ เมื่อพระเจ้าทรงสร้างผู้ชาย พระองค์ทรงเห็นว่ามันไม่ดีสำหรับเขาที่จะอยู่ตัวคนเดียว และพระองค์ทรงสร้างผู้หญิงจากเขาและสำหรับเขา ซึ่งถูกออกแบบมาโดยเฉพาะเพื่อช่วยเหลือเขา, เพื่อที่จะเหมาะสมสำหรับเขา, เพื่อที่จะเป็นเพื่อนคู่คิดของเขา ผู้หญิงนั้นเป็นอีกคนที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง, เป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์, และแต่ละฝ่ายมีความสัมพันธ์กับอีกฝ่าย, รับผิดชอบต่อกันในการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า, รับผิดชอบที่จะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงและในการแต่งงาน รับผิดชอบที่จะรวมเป็นเนื้อหนึ่งเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เอง ผู้ชายจึงจากพ่อแม่ของเขาไป เขาละทิ้งความผูกพันอื่นๆทั้งหมดในเนื้อหนังเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่สนิทสนมใกล้ชิดมากที่สุด, คือความสัมพันธ์เดียวซึ่งเป็นการรวมกันที่สมบูรณ์แบบของเนื้อหนังเดียว

ไม่มีการแข่งขันในความเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีการชิงแชมป์ของฝ่ายหนึ่งที่อยู่คู่กับอีกฝ่าย ไม่มีการเก็บคะแนน, ไม่มีการเปรียบเทียบหรือการยื่นกรานที่จะแบ่งส่วนหัวสับหัวสับของอะไรทั้งนั้น แต่ละฝ่ายอยู่เพื่ออีกฝ่าย โดยดึงไปด้วยกันและไม่ได้ต่อต้านอีกฝ่าย

แต่เราเป็นมนุษย์ ลูกซึ่งเป็นลูกสาวของแม่รู้ว่าแม่เป็นมนุษย์และเต็มไปด้วยข้อบกพร่องและไม่กล่าวอ้างว่าสิ่งต่างๆทำงานอย่างไม่มีที่ติเสมอ ครั้งหนึ่งก่อนที่พ่อของลูกกับแม่จะแต่งงานกัน แม่ได้เรียนรู้ว่าเขารู้สึกว่าเรากำลังแข่งขันกันอยู่และนี่เป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะรับได้ เราทั้งคู่กำลังเรียนภาษาสเปนภายใต้สตรีชาวเอกวาดอร์คนหนึ่งและเธอต้องแก้ไขการออกเสียงของเขาบ่อยกว่าที่เธอต้องแก้ไขการออกเสียงของแม่ให้ถูกต้อง เขาไม่ได้อารมณ์เสียเพราะเขาคิดว่าเธอเป็นคนลำเอียง เขาอารมณ์เสียเพราะเขาคิดว่าเธอพูดถูก แม่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยจนกระทั่งครั้งหนึ่งขณะที่เรากำลังเดินไปด้วยกันและเขาพูดถึงมัน ไม่ใช่ว่าเขากำลังขอร้องแม่ให้ช้าลงหน่อย, ให้ “ทำตัวโง่”, ให้เป็นนักเรียนที่ด้อยกว่า ไม่มีอะไรอยู่ไกลจากความคิดของเขา เขาแค่อยากจะสารภาพความลำบากของเขาเกี่ยวกับการแข่งขันครั้งนี้ แม่รู้ว่าแม่สนุกกับมันและอาจเรียนหนักกว่าที่แม่อยากจะเรียนก็ได้ถ้าแม่ไม่สนุกกับมัน เขาตระหนักดีว่าความแตกต่างในเรื่องของประทานต่างๆเป็นหนึ่งในข้อเท็จจริงของชีวิตและในที่สุดเขาก็สามารถยอมรับสิ่งนี้ได้ มันเป็นคำถามเรื่องความรู้สึกต่างๆ, ไม่ใช่เหตุผล, และเขาก็เห็นมันเป็นเช่นนั้น เราทั้งคู่ได้เริ่มเรียนรู้ - และนี่เป็นบทเรียนอย่างหนึ่งซึ่งเราไม่เคยหยุดเรียนรู้ว่าของประทานใดก็ตามที่เราแต่ละฝ่ายมีนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อที่เราจะได้โอ้อวด แต่เพื่อที่เราจะได้ใช้มันเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น หลังจากเราแต่งงานกัน เราได้ค้นพบว่าของประทานต่างๆอันหลากหลายของเราเข้ากันได้เป็นอย่างดี อัครจรรยา และด้วยเหตุนี้เราจึงเริ่มเรียนรู้บทเรียน 1 โครินธ์ 12: 17-18

มีการรวมกันเป็นหนึ่งในร่างกาย - อวัยวะทุกส่วนถูกเชื่อมติดกันอย่างกลมกลืนและเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมทั้งหมด, ทุกอวัยวะอยู่ใต้บังคับของศีรษะ ดังนั้นจึงมีการรวมกันเป็นหนึ่งในการแต่งงาน, บุคคลสองคนที่แยกจากกันถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวในเนื้อหนัง, และถ้าพวกเขาเป็นคริสเตียน, หนึ่งเดียวในพระคริสต์, อยู่ใต้บังคับความเป็นผู้นำของพระองค์ หากพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ พวกเขาไม่เพียงมีการรวมกันเป็นหนึ่งเท่านั้น แต่มีการติดสนิทด้วยและนี่คือสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้

30 กระเจ๊กเงา

การแต่งงานกลายเป็นกระเจ๊กเงาบานหนึ่ง แต่แต่ละฝ่ายสะท้อนเงาของอีกฝ่าย ซึ่งแน่นอนว่าจะทำให้รู้สึกเจ็บปวดในระดับหนึ่ง เพราะไม่มีใครในพวกเราเลยที่สามารถแบกรับความจริงมากเกินไปในทันทีได้ นกแก้วขนาดเล็กตัวหนึ่งในออสเตรเลียเห็นตัวเองในกระเจ๊กที่แขวนอยู่ใกล้กับกรงของมัน และต้องได้รับยาแก้ลมประสาทเพราะภาพสะท้อนที่มันเห็นทำให้มันกรี๊ดร้องเสียงแหลมตอนกลางคืน, ต่อสู้กับเหล่าศัตรูในจินตนาการ, และขดตัวในมุมหนึ่งของกรง

การแต่งงานสำหรับคนส่วนใหญ่ก็เป็นประสบการณ์ครั้งแรกในวัยผู้ใหญ่ของชีวิตประจำวันที่ธรรมดาสามัญ ต่ำต้อยของการทำหน้าที่ต่างๆในการติดต่ออย่างใกล้ชิดกับและการพึ่งพาซึ่งกันและกันกับอีกบุคคลหนึ่ง น้อยคนนักที่เคยต้องรับผิดชอบเป็นประจำทุกวันจนกว่าพวกเขาจะแต่งงาน เพื่อนร่วมห้องในวิทยาลัยอาจให้ออกาสในการฝึกฝนนิดหน่อย แต่การดูแลทำความสะอาดเล็กๆน้อยๆอันมีค่า และอาจไม่รวมการทำอาหารหรือการจัดการเรื่องเงินเข้าไว้ด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นความเป็นจริงที่ยากลำบากและหากการแต่งงานเป็นโอกาสแรกที่ลูกต้องเผชิญหน้ากับพวกมัน ลูกก็อาจทำผิดพลาดในการดำเนินการแต่งงานเองหรือตำหนิคู่สมรสของลูก, ความยากลำบากต่างๆซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตผู้ใหญ่ ชีวิตมีความน่าเบื่อมากมายอยู่ในนั้น ลูกไม่เคยเผชิญหน้ากับมันตัวคนเดียวมากนัก และเมื่อลูกเริ่มเผชิญหน้ากับมันด้วยกัน มันก็ไม่น่าแปลกใจที่ความอ่อนแอและความบาปหนาจะถูกเปิดเผย มิหนำซ้ำมีความประหลาดใจต่างๆ ลูกจะเห็นเงาสะท้อนแวบหนึ่งของตัวเองใน

กระเจ๊กเงา

ลูกมีการฝึกฝนอยู่บ้างในกิจวัตรต่างๆของการดำเนินชีวิต ลูกได้วางแผน, จัดจ่ายซื้อของ, และปรุงอาหารหลายมือในช่วงสองสามปีที่ผ่านมาและลูกก็ทำได้ดี แต่มันเป็นอีกเรื่องเลยที่จะวางแผน, ซื้อของ, และปรุงอาหารยี่สิบเอ็ดมือต่อสัปดาห์เป็นเวลาห้าสิบสองสัปดาห์ ลูกได้หาเลี้ยงตัวเองและจัดการการใช้จ่ายเงินของลูกเองเป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่การต้องจัดทำงบประมาณและใช้จ่ายเงินอย่างระมัดระวังซึ่งเป็นเงินที่คนอื่นหามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง และทำให้มันพอสำหรับลูกสองคนเป็นเวลาหนึ่งเดือนและต่อเนื่องเป็นเวลาสิบสองเดือนนั้นก็เป็นคนละเรื่องเลย

และในเรื่องทางโลกต่างๆเช่นนั้นลูกจะถูกทดสอบ ลูกจะเห็นตัวเองในบริบทนี้อย่างที่ลูกไม่เคยเห็นตัวเองมาก่อน ลูกจะเห็นตัวเองผ่านสายตาสามีของลูกและนั่นจะเป็นการเปิดเผย บางครั้งลูกจะเห็นข้อบกพร่องต่างๆในตัวเขา มีโอกาสอย่างมากที่ลูกจะเห็นข้อบกพร่องต่างๆในตัวเขาที่ลูกต้องแก้ไขปรับปรุงในตัวลูกเอง

หากลูกชิมเซร่า ลูกก็อาจสังเกตเห็นว่าเขาชิมเซร่า หากลูกทำให้มันเป็นประเด็นที่จะร่าเริง มันก็อาจทำให้ลูกประหลาดใจว่ามันสร้างความแตกต่างในสามีของลูกได้ขนาดไหนเมื่อเขามีเหตุผลที่ดีที่จะไม่ร่าเริง ลูกสามารถสร้างบรรยากาศให้เขาตามทัศนคติของลูกและนี่เป็นส่วนหนึ่งของงานของลูกในฐานะภรรยา บ้านที่ลูกสร้างและบรรยากาศของบ้านนั้นคือโลกที่เขากลับมาหาจากโลกแห่งการทำงานของเขา ขอให้มันเป็นสถานที่แห่งความงามและความสงบสุขเถิด

31 อาชีพอย่างหนึ่ง

ในที่สุดและแม่คิดว่าสำคัญที่สุดคือ การแต่งงานเป็นอาชีพ มันเป็นงานที่ถูกเรียกให้ทำ ถ้ามันเป็นงาน มันก็หมายความว่าลูกทำงานอยู่ที่มัน มันไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น ลูกได้ยินเสียงเรียกนั้น, ลูกตอบรับ, ลูกยอมรับภาระงานนั้น, ลูกเข้าทำงานนั้นด้วยความเต็มใจและกระตือรือร้น, ลูกให้คำมั่นว่าจะอยู่ภายใต้ระเบียบวินัยต่างๆและความรับผิดชอบต่างๆและข้อจำกัดต่างๆ และสิทธิพิเศษต่างๆและความชื่นบานต่างๆของมัน ลูกมีใจจดจ่ออยู่กับมัน โดยถวายตัวให้กับมันวันแล้ววันเล่าในการตอบตกลงไปตลอดชั่วชีวิต หลังจากตอบตกลงกับผู้ชายที่ขอให้ลูกแต่งงานกับเขาแล้ว ลูกก็ตอบตกลงกับการแต่งงาน

แม่คิดว่านี่เป็นเรื่องที่ผู้หญิงทำได้ง่ายกว่า พุดจากประสบการณ์ของแม่เอง แม้แต่ผู้หญิงที่มีอาชีพเมื่อเธอแต่งงานก็พบว่ามันง่ายที่จะทำให้การแต่งงานเป็นงานหลักของเธอ, ที่จะปล่อยวางอาชีพนั้น “พร้อมกับร้องสรรเสริญพระเจ้า” เพื่อที่จะให้สามีของเธอเป็นที่หนึ่ง บางทีในแผนงานของพระเจ้า เธอไม่ได้ปล่อยวางอาชีพนี้จริงๆ หรือ เธอหยิบอาชีพของเธอขึ้นมาต่างหาก

เธอต้องทำงานนั้นต่อไปซึ่งเป็นงานที่เธอถูกเรียกครั้งแรกให้ทำ แม่เคยเป็นมิชชันนารีก่อนที่พ่อของลูกขอให้แม่แต่งงานกับเขา และเมื่อแม่แต่งงานกับเขาแล้ว แม่ก็ยังเป็นมิชชันนารีอยู่ ไม่ใช่แค่ภรรยาของมิชชันนารี ครั้งที่สองที่แม่แต่งงานแม่ได้เข้าสู่การทำงานอีกสาขาหนึ่งแล้ว คือการเขียนหนังสือ และแม่ไม่ได้ถูกปลดปล่อยตัวจากงานนั้นเพื่อที่จะได้กลายเป็นภรรยา ถึงแม้ว่าในทั้งสองกรณีมันชัดเจนสำหรับแม่ว่าอาชีพหลักของแม่คือการแต่งงาน ถ้าแม่ไม่เต็มใจและกระตือรือร้นที่จะเข้าสู่อาชีพนี้ซึ่งมาพร้อมกับระเบียบวินัย, ความรับผิดชอบ, ข้อจำกัด, และสิทธิพิเศษต่างๆของมัน แม่ก็ไม่ควรได้แต่งงาน นั่นดูเหมือนจะเห็นได้ชัดในตัวมันเองแล้วสำหรับแม่ อาจมีผู้หญิงที่โดดเด่นไม่กี่คนที่รวมการประกอบอาชีพและการแต่งงานเข้าด้วยกันได้อย่างประสบความสำเร็จ แต่การให้ความสนใจอย่างเต็มที่กับทั้งคู่ในเวลาเดียวกันนั้นก็เป็นไปได้ ถ้าผู้หญิงคนใดอยากให้อาชีพของเธอเป็นสิ่งที่สำคัญอันดับหนึ่ง เธอก็ควรอยู่เป็นโสดต่อไปดีกว่า ด้วยเหตุผลทางพระคัมภีร์อันเรียบง่ายที่ว่าเธอได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อปรับให้เข้ากับผู้ชาย (ถูกสร้างขึ้น "เพื่อเขา") ถ้าเธอมีผู้ชายสักคน

บางทีแม่อาจทำให้มันฟังดูง่ายเกินไป สำหรับแม่ก่อนที่แม่ได้แต่งงานเป็นครั้งแรกเคยมีระยะเวลายาวนานในการคิดและอธิษฐานว่าในความเป็นจริงแล้ว การถูกเรียกให้เป็นมิชชันนารีอาจไม่ขัดขวางความเป็นไปได้จริงๆของการแต่งงานหรือไม่ในกรณีของแม่ สำหรับบางคนมันขัดขวางอย่างแน่นอน สำหรับเอมี คาร์ไมเคิล มันขัดขวางอย่างชัดเจน เธอรู้ว่าการทรงเรียกของพระเจ้าให้เข้าสู่งานมิชชันนารีขัดแย้งกับความปรารถนาของเธอเองที่จะแต่งงาน และเธอไม่เลือกทางของเธอเอง แต่เลือกทางของพระองค์ แม่สงสัยในตอนนั้นว่าแม่กำลังถูกขอให้เลือกแบบเดียวกันหรือไม่ ลูกรู้ว่าภาวะอารมณ์ของแม่เป็นยังไง คือเชื่อได้อย่างง่ายดายว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคือสิ่งที่ได้ก็ตามที่แม่ไม่ยอมทำ

แต่สุดท้ายแล้ว ในวิธีต่างๆที่คาดเดาไม่ได้ แต่สำหรับเราก็เป็นวิธีต่างๆที่ไม่มีวันผิดพลาดได้ (ซึ่งบางวิธีนั้นแม่เคยเล่าให้ลูกฟังแล้วในทีอื่น) เราว่าการแต่งงานเป็นอาชีพของเรา และเพราะเป็นเช่นนั้นมันจึงต้องอาศัย (ช่างเป็นข้อกำหนดที่น่าพอใจจริงๆ!) คำมั่นสัญญาของเรา

อย่างไรก็ตาม ต่อมาเมื่อความต้องการต่างๆของการเป็นมิชชันนารีหรือการเป็นนักเขียนบางครั้งก็เข้ามาขวางทางของการเป็นภรรยาที่ดี แม่ก็ต้องต่อสู้กับข้อสันนิษฐานอันผิดพลาดที่ว่า ยิ่งงานนั้นง่ายหรือน่าพอใจมากเท่าไร งานของภรรยาก็ยิ่งไม่ใช่อะไรมากไปกว่าการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเท่านั้น “แต่มันก็เป็นความรับผิดชอบของฉันด้วยนะที่จะเป็นภรรยา” แม่บอกตัวเอง แล้วตอบกลับทันทีว่า “แต่เธอต้องลงไปที่นี่และสอนให้ผู้หญิงอินเดียเหล่านี้อ่านหนังสือนะ” หรือ “เมื่อไหร่เธอจะตรวจสอบงานแปลของหนังสือลูกาละ?” เมื่อแม่เป็นทั้งนักเขียนและภรรยา แม่ก็ถูกล่อลวงอย่างหนักที่จะไม่ทำอะไรเลยนอกจากงานบ้านเพราะแม่รักงานบ้านและแม่ชอบทำงานบ้านเป็นพิเศษเพื่อสร้างบ้านแสนสุขให้แก่สามี แต่ก็มีบางครั้งที่แม่ต้องฉีกตัวเองออกจากครัวและเริ่มศึกษาค้นคว้าเพื่อที่จะทำงานที่ยากกว่าก่อน, เพื่อ “กินผักขมของแม่ก่อนที่แม่จะได้กินของหวานของแม่”

นี่คือความขัดแย้งที่ชายใด ๆ ที่แต่งงานแล้วที่จริงจังกับทั้งการแต่งงานและการทำงานของเขาจะต้องเผชิญ แม่บอกว่าแม่คิดวามันง่ายกว่าสำหรับผู้หญิงที่จะยอมรับการแต่งงานของเธอว่าเป็นอาชีพหนึ่งเนื่องจากภาระความรับผิดชอบทางการเงินตกอยู่กับสามีของเธอ แม่ในกรณีต่างๆที่ว่ารายได้ของภรรยาเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งไม่ใช่ในกรณีของแม่ สามีก็เป็นผู้หาเลี้ยง ตามพระคัมภีร์เขาเป็นผู้รับผิดชอบครอบครัวของเขา ผู้หญิงคนหนึ่งแม่รู้จักพูดกับสามีของเธอว่า “ฉันเป็นภรรยาของคุณ แต่คุณคือชีวิตของฉัน” ผู้หญิงไม่เคยเป็นชีวิตของผู้ชายในแง่เดียวกับที่ผู้ชายเป็นชีวิตของผู้หญิง และนี่คือแบบที่มันควรจะเป็น - “ผู้หญิงถูกสร้างขึ้นมาเพื่อผู้ชาย ไม่ใช่ผู้ชายถูกสร้างมาเพื่อผู้หญิง” แต่นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมจึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผู้ชายจะมองว่าการแต่งงานเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง และถ้าเขาไม่เห็นมันเป็นเช่นนั้น เขาก็จะไม่เอาจริงเอาจังกับความหมายโดยนัยต่างๆของมัน

ลูกอยากได้สูตรง่าย ๆ ใช่มั้ยจ๊ะ สำหรับการจัดลำดับความสำคัญต่างๆ? เราทุกคนก็อยากได้ และไม่มีใครจะให้สักสูตรแก่เรา พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ทรงเรียกลูกให้มาทำงานของลูก จะทรงช่วยให้ลูกรู้ว่าสมดุลอยู่ตรงไหน เมื่อลูกซึ้งน้ำหนักรับผิดชอบต่างๆของลูกต่อพระพักตร์พระองค์และอธิษฐานและไว้วางใจ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” เป็นกฎของการแต่งงานเช่นเดียวกับในด้านอื่น ๆ ทั้งหมดของชีวิต และไม่มีกฎอื่นใดที่ครอบคลุมความผันแปรทั้งหมดเหล่านั้น

การแต่งงานไม่ใช่งานเดียวที่เราทุกคนถูกเรียกให้ทำ ผู้หญิงทั้งหลายที่ไม่มีอาชีพเช่นนี้แน่นอนว่าถูกเรียกให้ทำงานต่างๆที่หลากหลายนอกเหนือจากการแต่งงาน ความเป็นพ่อแม่เป็นงานอย่างหนึ่งและเป็นงานที่เหมือนกับอาชีพหนึ่ง ซึ่งบ่อยครั้งเหลือเกินมักบดบังอาชีพของการแต่งงานจนคู่สามีภรรยาลืมไปว่าพวกเขาถูกเรียกให้เข้าหากันและกันและคิดถึงแต่ครอบครัวเท่านั้น ในฐานะภรรยาของผู้รับใช้คนหนึ่ง ลูกจะมีงานต่างๆในคริสตจักรซึ่งต้องการเวลาและการให้ความสนใจ งานทุกอย่างต้องอาศัยความเชื่อ ทุกงานจะต้องถูกตระหนักและยอมรับหรือปฏิเสธโดยความเชื่อ โดยเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงสั่งการทุกสิ่งสามารถสั่งและควบคุมชีวิตของลูกได้เพื่อที่มันจะไม่เป็นชีวิตที่เห็นแก่ตัวที่อาศัยอยู่ในเตียงดอกไม้แห่งความสะดวกสบาย และไม่เป็นชีวิตที่ไร้ระเบียบและวุ่นวายเหลือเกินจนสันติสุขของพระเจ้าไม่สามารถปกครองได้เช่นกัน

และคำว่าเห็นแก่ตัวนำเราไปสู่หลักการของการเสียสละ เรามาตกลงกันทีเดียวจบเลยดีกว่าว่าหากชีวิตคริสเตียนต้องการการการเสียสละ การแต่งงานของคริสเตียนก็ต้องการการการเสียสละ, การวางชีวิตของลูกเพื่ออีก

ฝ่าย ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของความเชื่อแบบคริสเตียน แต่แม่มองว่าการสละวางชีวิตของลูกทุกวันเพื่อสามีของลูกก็ไม่ใช่การเสียสละแบบที่ยากที่สุด ปกติแล้วมันไม่รู้สึกละเหมือนกับการเสียสละเลย มันมักไม่ทำให้เจ็บ แต่เมื่อลูกสองคนต้องเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่น มันก็จะรู้สึกเหมือนกับการเสียสละมากขึ้นหน่อย หลังจากทั้งหมดที่แม่ได้พูดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของลูกที่มีต่อกันและกัน, เกี่ยวกับความจริงจังของอาชีพการแต่งงานนี้, เกี่ยวกับความจำเป็นของรับงานของลูกมาทำ, แม่ก็ยังต้องเตือนใจลูกว่าหลักการแห่งกางเขนนั่นเข้าสู่หัวใจของการแต่งงาน เปาโลเขียนถึงชาวโครินธ์ว่าเพราะเวลานั้นสั้น “คนที่มีภรรยาควรดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีเลย” ผู้ชายที่แต่งงานแล้วจำนวนมากสามารถใช้ชีวิตแบบนี้ได้ - โดยใช้ชีวิตแบบสำราญใจและไร้ความคิดโดยไม่ใส่ใจต่อภรรยาและครอบครัวของพวกเขา นี่ไม่ใช่สิ่งที่เปาโลหมายถึง เขากำลังเขียนเกี่ยวกับความจำเป็นในการใช้ชีวิตภายใต้พระเจ้า เขาพูดถึงความตึงเครียดต่างๆที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ “หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวนในกิจการขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวนในกิจการของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี” เปาโลไม่เห็นดีด้วยกับความกระวนกระวาย - “อย่ากระวนกระวายในสิ่งใดๆเลย” เขาบอกชาวเมืองฟิลิปปี แต่เหตุผลของเขาในการกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้คือ “เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย” บางครั้งการอุทิศตัวนั้นอาจกำหนดให้พวกเขาต้องเสียสละการใช้ชีวิตร่วมกันเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น บางครั้งการอุทิศตนของลูกให้แก่สามีของลูกจะได้รับการยอมรับว่าเป็นการอุทิศตนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย” - ถ้อยคำของพระเยซูเป็นข้อพิสูจน์ว่าวิธีที่เราปฏิบัติต่อคนอื่น (ซึ่งรวมถึง, อย่าลืมเด็ดขาด, สามีของลูกด้วย) คือวิธีที่เราปฏิบัติต่อพระองค์และถูกยอมรับให้เป็นเช่นนั้น

ดังนั้นการแต่งงานจึงเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ลูกถูกเรียกให้ประกอบอาชีพนี้แล้ว เหตุฉะนั้นจึงยอมรับการแต่งงานในฐานะเป็นงานที่พระเจ้าทรงมอบหมาย จงทุ่มเทตัวเองให้กับมันด้วยความชื่นชมยินดี จงทำมันอย่างเต็มใจ, ด้วยความเชื่อ, การอธิษฐาน, และการขอบพระคุณ

32 สิ่งที่ทำให้การแต่งงานได้ผล

ก่อนที่แม่จะแนะนำสิ่งซึ่งแม่เชื่อว่าทำให้การแต่งงานได้ผล แม่ต้องยอมรับว่ามีการแต่งงานที่ได้ผลมากมายนับไม่ถ้วนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งในการแต่งงานเหล่านี้สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญน้อยมากหรือไม่สำคัญเลย

แม่คิดถึงยูจีเนีย และกวยาควิล ยูจีเนียเด็กหญิงชาวอินเดียนเผ่าควิชาวาในช่วงกลางวัยรุ่นของเธอ ได้มาทำงานเป็นแม่บ้านของเราในซานเดย์ ด้วยความประหลาดใจของเรา เธอได้พาเด็กชายอายุประมาณสิบเอ็ดปีมาด้วย ซึ่งเธอแนะนำให้รู้จักในฐานะสามีของเธอ พวกเขาย้ายเข้ามาอยู่, ไม่ใช่กระเป่าและสัมภาระจริงๆหรอกนะ, เพราะแม่คิดว่ามันเป็นแค่ถุงตาข่ายของชาวอินเดียนเท่านั้นเอง ถ้าจะพูดให้ถูกเป็ๆนะ ยูจีเนียทำงานบ้าน กวยาควิลไปโรงเรียน เขาหวังว่าจะเรียนจนจบประถมหก ซึ่งเป็นชั้นเรียนสูงสุดที่โรงเรียนมิชชั่นรับเด็กผู้ชายในสมัยนั้น เมื่อเขากลับบ้านจากโรงเรียน เขาก็ทำทุกสิ่งที่ยูจีเนียบอกให้เขาทำ-หั่นพื้หรือก่อกองไฟในเตาหรือต้กน้ำมา และบางครั้งก็สับหัวหอมหรือคนสิ่งต่างๆหรือล้างจาน และมันเป็นการจัดแจงที่สะดวกมากสำหรับเราทุกคน .

เกอร์วาซิโอ พี่ชายของยูจีเนียแต่งงานกับคาร์เมล่า น้องสาวของกวยาควิล สาวน้อยน่ารักที่มีดวงตาสีเข้มกลมโตและหัวเราะคิกคักขี้อาย แม่ของกวยาควิลและคาร์เมล่าได้เสียชีวิตลงตอนที่พวกเขายังเล็กและพ่อของพวกเขาได้ตัดสินใจว่าวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะเห็นว่าพวกเขาได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมคือ ยกพวกเขาให้แก่คู่สมรสตามสัญญาของพวกเขาแต่ละคน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกยกให้แก่คู่สมรสตั้งแต่อายุยังน้อยกว่าปกติ แต่การแต่งงานทั้งคู่ดูเหมือนจะประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ แม่ได้ถามผู้หญิงอินเดียนคนหนึ่งว่าคู่สามีภรรยาเหล่านี้นอนด้วยกันจริงหรือเปล่า เธอหัวเราะแล้วพูดว่า “ไม่มีเมียคนไหนที่นอนชิดกับตัวของเธอมากกว่าคาร์เมล่าแล้วค่า!”

เราเฝ้าดูว่าการมีผิวเมียหลายคนใช้ได้ผลดีแค่ไหนในเผ่าออก้า บ้านของเราอยู่ติดกับบ้านของดาบู ผู้มีภรรยาสามคน ในช่วงกลางวัน เราเฝ้าดูพวกเขาอยู่ด้วยกันในขณะที่สามีของพวกเขาออกไปล่าสัตว์ บ้านของพวกเขาไม่มีกำแพงเหมือนกับบ้านของเรา เราไม่เคยได้ยินการโต้เถียงหรือเห็นร่องรอยของความขัดแย้งกันระหว่างผู้หญิงเหล่านั้นแม่สักครั้งเลย ดาบูเชื้อสตัยต่อพวกเขาเท่าที่ทุกคนรู้ (และทุกคนก็รู้แทบทุกอย่างเกี่ยวกับทุกคน) และใจกว้างมากในการรับพวกเขาเพราะทุกคนเป็นแม่มาที่มีลูกๆของตัวเองที่คงจะไม่มีใครล่าเนื้อสัตว์มาให้พวกเขาถ้าดาบูไม่ใจกว้างมากขนาดนั้น

เราได้รู้จักการแต่งงานแบบ “ผสม” ระหว่างผู้คนที่มีความวัฒนธรรมหรือเชื้อชาติที่แตกต่างกันมากซึ่งดูเหมือนว่าจะได้ผลอย่างมีความสุขเช่นกัน

33 การยอมรับระเบียบของพระเจ้า

สิ่งหนึ่งที่ทำให้การแต่งงานได้ผลคือการยอมรับระเบียบของพระเจ้า ไม่ว่าจะระเบียบหรือไม่มี และหากมีระเบียบซึ่งถูกละเมิด ความไม่เป็นระเบียบก็คือผลลัพธ์-ความไม่เป็นระเบียบในระดับที่ลึกที่สุดของบุคลิกภาพ แม้เชื่อว่ามีระเบียบซึ่งได้ถูกจัดตั้งขึ้นในการเนรมิตสร้างโลก และแม้เชื่อว่าการสับสนมากมายที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของสังคมของเราเป็นผลมาจากการละเมิดการออกแบบของพระเจ้า พิมพ์เขียนนั้นได้หายไปแล้ว ทุกคนกำลังคาดเดาว่าอาคารหลังนั้นควรจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

ช่างเป็นการโล่งใจที่ได้รู้ว่าการออกแบบของพระเจ้า ความรู้นี้เป็นความลับของความนิ่งสงบ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างที่ดีสมบูรณ์แบบของชีวิตมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในความนิ่งสงบและความเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ทรงดำเนินชีวิตผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของพระองค์โดยปราศจากการบ่นหรือการรีบเร่ง พระองค์ทรงพบกับชายหญิงทั้งหลายด้วยพระองค์ พระองค์สามารถตรัสได้ว่า “เราทำสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้พระบิดาพอพระทัยเสมอ” -และมันคงไม่มีการผันแปรต่าง ๆ อย่างแน่นอน

ในช่วงท้ายๆที่พระองค์ทรงใช้เวลากับเหล่าสาวกขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่กับพวกเขาต้อนรับประทานอาหารมื้อเย็น โดยทรงรู้ว่าจวนจะเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงแสดงให้พวกเขาเห็นว่าความรู้เกี่ยวกับต้นกำเนิดของพระองค์และชะตาทำให้พระองค์มีอำนาจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาคงคิดไม่ถึง “พระเยซูซึ่งทรงทราบว่าพระองค์เสด็จมาจากพระเจ้าและกำลังไปหาพระเจ้า ทรงลุกขึ้นจากอาหารมื้อเย็นและหยิบผ้าเช็ดตัว . . .” เมื่อเผชิญกับการทรยศที่พระองค์ทรงทราบว่ากำลังมาถึง, ในการเผชิญหน้ากับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เอง, พระองค์ทรงรับตำแหน่งผู้รับใช้และทรงล้างเท้าของเหล่าสาวก พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นได้เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ไต่และพระองค์ทรงเป็นของผู้ไต่ พระองค์ทรงสามารถเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในคืนและวันถัดมานั้นได้ มันไม่ใช่ความอ่อนแอที่ทำให้พระองค์สามารถกลายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งได้ มันไม่ใช่การยอมรับสภาพที่ได้พาพระองค์ไปที่กลโกธา พระองค์ได้ทรงยอมรับและประสงค์ตามพระประสงค์ของพระบิดา

ลูกและแม่สามารถถูกทำให้มั่นคง, ถูกชี้ทาง, และถูกค้ำจุนโดยความรู้เกี่ยวกับว่าเรามาจากไหนและเรากำลังจะไปไหน การรู้ว่าโลกทั้งโลกเคลื่อนไหวอย่างกลมกลืนตามคำสั่งของพระเจ้านั้นมีเสถียรภาพอย่างน่าอัศจรรย์ ความเชื่อเรื่องลำดับชั้นมาจากพระคัมภีร์ คำว่าเหนือกว่าและด้อยกว่านั้นเดิมทีหมายถึงตำแหน่ง ไม่ใช่หมายถึงคุณค่าที่แท้จริง คนๆหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านบนสุดของสนามกีฬาจะอยู่เหนือกว่า, สูงกว่าคนๆหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าสุด เหล่าครูบและเหล่าเสราฟิมอยู่เหนือกว่าพวกอัครทูต, พวกอัครทูตอยู่เหนือกว่าพวกทูตสวรรค์และมนุษย์ได้ถูก “ทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์เล็กน้อย” แผ่นดินโลกและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายของมันได้ถูกก่อตั้งขึ้นก่อนมนุษย์ ดังนั้นตำแหน่งของมนุษย์ในตาซังของพระเจ้าจึงไม่จำเป็นต้องถูกกำหนดตามลำดับเหตุการณ์ของการเนรมิตสร้าง เพราะนั่นก็จะทำให้สัตว์มีตำแหน่งที่เหนือกว่า ตำแหน่งของเขาได้ถูกกำหนดให้แก่เขาเมื่อเขาได้รับคำบัญชาให้ครอบครองแผ่นดินโลกและมีอำนาจเหนือฝูงปลาในทะเลและเหนือฝูงนกในอากาศและสิ่งมีชีวิต

ทุกอย่างที่เคลื่อนที่ไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก “พระองค์ได้ทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้ฝ่าเท้าของข้า” ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้

เพลงสดุดีบทต่างๆเต็มไปด้วยการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจและการควบคุม, การชั่งตวงวัด, การจำกัด, การขึ้นนำของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น เพลงสดุดี 104 กล่าวว่า: “ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมีไขมันห้วนไหวเป็นนิത്യ...น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น พระองค์ทรงวางขอบเขตมีไขมันข้าม ...พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน...พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน”

หนังสือโยบพรรณนาความสมบูรณ์แบบของแผนการ, การวัดขนาด, ขอบเขตและความกลมกลืน: “เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซี้ หรือใครซึ่งเชื่อกวดบนนั้น รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน?” บทเดียวกันนี้ใช้สำนวนเช่น “เอาประตูปิดทะเลไว้”, “กำหนดเขตให้มัน”, “บัญชาอรุณ”, “เป็นเหตุให้อรุณท้อรู้จักที่ของมัน”, “ประตูความตาย”, “ประตูเงามัจจุราช”, “คลังหิมะ”, “ที่ซึ่งความสว่างแจกจ่ายออกไป”, “ทางให้ฟ้าผ่า” สถานที่สำหรับทุกสิ่งและทุกสิ่งในที่ของมัน โยบชายผู้หนึ่งที่ถูกลาโมโดยความทุกข์ทรมานทางร่างกายและการสูญเสียทางวัตถุ ถูกนำไปสู่ความรู้ใหม่และลึกซึ้งว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและการยอมรับว่าทั้งหมดนั้นล้วนอยู่ภายใต้คำสั่งของพระองค์

ดวงดาวยังคงอยู่ในเส้นทางของพวกมัน, ทะเลอยู่ในขอบเขตของพวกมัน ดวงจันทร์ตกดิน, ดวงอาทิตย์ขึ้น กระแสน้ำขึ้นและลง สัตว์ต่างๆตอบสนองต่อธรรมชาติที่เหมาะสมของพวกมันและสิ่งต่างๆที่เป็นสีเขียวเจริญเติบโตและผลิดอกออกผลตามฤดูกาลที่กำหนดของพวกมัน

ในภาพที่ตรงข้ามกันอย่างน่าตกใจ จดหมายของยูดาสะระบุว่าทูตสวรรค์บางคนได้ปฏิเสธตำแหน่งของตน หรือคำสั่งอันศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้า

เหล่าทูตสวรรค์และมนุษย์เท่าที่เรารู้เป็นสิ่งมีชีวิตพวกเดียวที่มีความผิดในการปฏิเสธที่จะรักษาสถานที่ที่ตนถูกกำหนดไว้ “แม้ว่านกระสาดำบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน” เยเรมีย์เขียนไว้ “และนงเขา นกนางแอ่น และนกรอด ได้รักษาเวลามาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์”

34 ความเสมอภาคไม่ใช่อุดมคติของคริสเตียน

ถ้าเรายอมรับความคิดเรื่องลำดับชั้น เราก็กจำเป็นต้องรู้ว่าเส้นแบ่งถูกลากไว้ตรงไหน

“ไม่ว่าลูกจะลากเส้นตรงไหน” “นั่นคือที่ๆจะเกิดการต่อสู้”

ในช่วงสิบเดือนสั้นๆนั้นของชีวิตลูกก่อนที่พ่อของลูกเสียชีวิต เขาต้องลากเส้นเดียวเท่านั้นให้ลูกซึ่งแม่จำได้ เขาประกาศชัดเจนมากว่าลูกต้องไม่แตะต้องหนังสือต่างๆของเขา ลูกได้ดึงออกมาเล่มหนึ่งจากชั้นล่างสุดและฉีกขาดไปหน้าหนึ่งและโดนพ่อตี และจากนั้นลูกก็เข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ (ความเข้าใจของทารกปกติแล้วจะนำหน้าการประเมินค่าของพ่อแม่ของเขาไปไกลโข) ว่าลูกจะต้องไม่เข้าไปใกล้หนังสือเหล่านั้น แต่แม้อย่างงั้นก็ยังสามารถมองเห็นใบหน้าเล็กๆ นั้นที่ตั้งคำถาม, อวดดีในตัวเอง, ซุกซนและทำท่ายอย่างเห็นได้ชัดขณะที่ลูกคลานไปที่ตู้หนังสือนั้นอย่างช้า ๆ แอบมองข้ามไหล่มาที่เรา, ทดสอบเส้นแบ่งนั้น เราเฝ้าดูอยู่เงียบ ๆ และทดสอบเช่นกัน ลูกยังคลานไปต่อ นิ้วเล็กๆถูกยกขึ้นจากพื้นและเคลื่อนเข้าไปใกล้หนังสือเหล่านั้น “วาเลอรี” หยุดนิ่ง นิ้วนั้นทรงตัวอยู่กลางอากาศ, สายตายังคงทำท่าย ความเงียบ จากนั้นนิ้วนั้นก็ขยับแม่เพียงเล็กน้อย “ไม่นะจ๊ะ” นิ้วนั้นหยุด, สีหน้าอ่อนคลายลง, เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันไปสู่ความมุ่งมั่น, และลูกคลานจากไปราวกับว่าลูกมีธุระด่วนที่อื่น

เส้นแบ่งต่างๆต้องถูกลาก จักรวาลถูกควบคุมโดยกฎต่างๆที่สามารถพึ่งพาได้ เหล่าคนบตีในวิทยาลัยและผู้ปกครองไม่เพียงแต่ลากเส้นแบ่งต่างๆเพื่อควบคุมนักเรียนและเด็กๆ ธุรกิจใดๆจะต้องถูกดำเนินการตามหลักการต่างๆที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน รายละเอียดของงานจะถูกมอบให้กับผู้สมัครและถ้าเขามีคุณสมบัติสำหรับงานนั้นและยอมรับงานนั้น เขาก็ยอมรับขอบเขตต่างๆที่กำหนดไว้สำหรับเขาและความรับผิดชอบต่างๆที่มาพร้อมกับงานนั้นเช่นกัน

แต่คำถามที่ยิ่งใหญ่สำหรับเราผู้หญิงทั้งหลายก็คือว่า เส้นเหล่านั้นถูกลากที่ไหน? ผู้หญิงต้องถูกกำหนดให้อยู่ได้บ้างกับสามีของเธอหรือ? ผู้หญิงถูกแต่งตั้งให้เป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรได้หรือไม่? เธอเป็นรองผู้ชายในทุกด้านของชีวิตหรือ? ผู้หญิงหลายคนยอมรับความคิดเรื่องระเบียบที่ถูกสร้างขึ้น แต่ถือว่าผู้ชายกับผู้หญิงนั้นถูกสร้างมาให้ “เท่าเทียมกัน”

จริงๆแล้วความเท่าเทียมกันไม่ใช่อุดมคติของคริสเตียน ในตอนแรกมันยากมากที่จะเข้าใจว่าผู้คนหมายถึงอะไรเมื่อพวกเขาพูดถึงความเท่าเทียมกัน แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่มีทางหมายความว่าชายและหญิงทั้งหลายเป็นเหมือนครึ่งทั้งสองของนาฬิกาทรายอันหนึ่งหรือสัมพันธ์หนึ่ง Jacques Barzun ใน House of Intellect กล่าวว่า “ความเหนือกว่าและความด้อยกว่าสามารถถูกตัดสินชี้ขาดได้เฉพาะในเรื่องคุณสมบัติหนึ่งเดียวสำหรับวัตถุประสงค์หนึ่งเดียว ... ผู้ชายจะเอามาเทียบกันไม่ได้และต้องถือว่าเท่าเทียมกัน... ความเท่าเทียมกันเป็นเพียงคุณสมบัติอย่างหนึ่งของมนุษย์และอยู่ในจำพวกสิ่งที่ตัดทิ้งได้มากที่สุด ”

เราอาจกล่าวได้ว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน ในการถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ทั้งชายและหญิงถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ พวกเขามีตราประทับอันศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาถูกเรียกอย่างเท่าเทียมกันให้มาสู่ความเชื่อฟังและความรับผิดชอบ แต่มีความรับผิดชอบที่แตกต่างกัน แต่อาดัมและเอวาได้ทำบาปและมีความผิดพอกๆกัน ดังนั้นทั้งสองจึงเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกัน

คำกล่าวที่ว่า “มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นอย่างเท่าเทียมกัน” เป็นคำกล่าวทางการเมืองซึ่งอ้างอิงถึงคุณสมบัติหนึ่งเดียวสำหรับจุดประสงค์หนึ่งเดียว C. S. Lewis เรียกสิ่งนี้ว่า “เรื่องแต่งทางกฎหมาย” มีประโยชน์, จำเป็น, แต่ไม่พึงประสงค์เสมอแต่อย่างใด การแต่งงานเป็นที่ๆความเท่าเทียมกันไม่ควรอยู่เลยแม้แต่นิดเดียว การแต่งงานไม่ใช่เวทีทางการเมือง มันคือการรวมกันเป็นหนึ่งในคู่ตรงข้าม มันเป็นความลับสนที่จับคู่ถึง “แยกจากกันแต่เท่าเทียมกัน” หรือ “ตรงกันข้ามแต่เท่าเทียมกัน” ในการอ้างอิงถึงการรวมเป็นหนึ่งเดียวอันมีเอกลักษณ์นี้ของคนสองคนที่กลายเป็นแล้ว เพราะว่าพวกเขาได้ถูกสร้างมาให้แตกต่างกันเพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นเนื้อหนังเดียวกันได้

35 ทายาทแห่งพระคุณ

มีกระต่ายตัวหนึ่งแหะไม้จำพวกกล้วยไม้ได้หน้าต่างที่แม่น้ำที่เครื่องพิมพ์ดีด ชายสองคนกำลังยืนอยู่ในเรือยนต์ขนาดเล็กที่เคลื่อนที่ผ่านท่าเรือ และนกพิราบที่ขึ้นอยู่สองตัวนั่งอยู่เคียงข้างกันอยู่บนสายโทรศัพท์ ตอนนี้กุหลาบป่ากำลังเบ่งบานเกือบจะปกคลุมรั้วรางรถไฟที่อยู่อีกฟากของถนนแล้ว มันยากที่จะอยู่ที่เครื่องพิมพ์ดีดในเช้าแบบนั้นได้ แม้อยากจะเดินไปกับลูกตามชายหาดและเจอโพรงในเนินทรายที่เราสามารถนั่งคุยกันได้ จดหมายทางอากาศของลูกมาถึงเช้านี้ ซึ่งถูกเขียนหลังจากที่ลูกไปถึงในอัมสเตอร์ดัมแล้ว ลูกเขียนเกี่ยวกับกระท่อมเล็ก ๆ ที่ปกคลุมด้วยเถาวัลย์และบรรดาบ้านหินสูงตระหง่านที่มีหน้าต่างพร้อมผ้าม่านที่มีลูกไม้ล้อมรอบและพืชพรรณและดอกไม้มากมาย เกี่ยวกับไร่หญ้าพร้อมกับคลองหลายสายที่อยู่ริมไร่แต่ละแปลง ลูกสังเกตเห็นความเป็นระเบียบและความสะอาด Cape Cod มีเมืองที่มีเสน่ห์บางแห่งซึ่ง Chatham เป็นเมืองหนึ่งซึ่งเรียบง่ายและเป็นระเบียบเช่นกัน พวกผู้ชายออกมาตัดวัชพืชจากขอบถนนเมื่อวานนี้ กระท่อมกวอดที่ตากแดดตากฝนมีผ้าม่านสีขาว มีสวนผักที่เรียบง่ายมากมายล้อมรอบด้วยรั้วลวดเพื่อป้องกันพวกกระต่าย (นับเมื่อวานตอนที่แม่ไปทำการไปรษณีย์บนจักรยานได้สี่สิบสี่)

ความสุขนี้ที่เรา รู้สึกในความเป็นระเบียบและการออกแบบคืออะไร? มันเป็นความสุขแบบเดียวกันกับที่เราเจอในจังหวัดดนตรีหรือไม่ (ซึ่งเป็นความคาดเดาได้) ของดนตรี, รูปแบบของพรหมชาวตะวันออก, การเคลื่อนไหวต่างๆแบบเป๊ะๆของการเต้นรำ, รูปแบบที่ไม่อาจปรับปรุงให้ดีกว่าเดิมได้อีกแล้วของงานศิลปะที่แท้จริง? ความสุขของเราอยู่ในระเบียบวินัยของสิ่งนั้น ระเบียบวินัยไม่ยั้ง, มันให้พลัง, มันทำให้ความงามเป็นไปได้ ทำไมมันไม่ควรเป็นอย่างนั้นเล่าเมื่อเราพิจารณาลำดับขั้นที่เปี่ยมสง่าราศีด้วย? สิ่งมีชีวิตแต่ละอย่างมีส่วนร่วมของมัน ในดนตรี, ในรูปแบบ, ในการเต้นรำ, และในการบรรเลงมันให้สอดคล้องประสานกับคำสั่งของพระเจ้าผู้สร้างก็พบความสุขอย่างเต็มที่ของมัน

นี่คือพระคุณ และไม่มีวิถีใดในพระคัมภีร์ที่ดังมากไปกว่าการพรรณนาคุณสมรสว่าเป็น “คู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน” ของเปโตรอีกแล้ว บริบทของวลีนี้น่าสนใจ เปโตรกำลังเขียนถึงพวกที่กระจัดกระจายไปเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาควรปฏิบัติตนในประเทศต่างๆที่พวกเขากระจัดกระจายไปนั้น ท้ายที่สุดความเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจอาจนำผู้คนรอบข้างมาถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ ผู้รับใช้ต้องยอมอยู่ใต้บังคับนายของพวกเขาไม่ว่านายนั้นจะดีหรือไม่ดี เพราะพระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์อย่างไม่ยุติธรรมและพวกเขาถูกเตือนสติให้ทำตามแบบอย่างของพระองค์ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสามีของตน โดยปฏิบัติตามแบบอย่างของนางซาราห์ซึ่งได้เชื่อฟังอับราฮัม สามีทั้งหลายต้อง “พยายามเข้าใจ” ภรรยาของพวกเขา โดยให้เกียรติพวกเขาในฐานะที่อ่อนแอกว่าในทางร่างกาย แต่ก็เป็น “คู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน”

ผู้รับใช้, เจ้านาย, ภรรยา, และสามีมีพระคุณต่างๆที่พิเศษและข้อควรปฏิบัติต่างๆที่พิเศษของตน ทุกอย่างประกอบกันเป็นแบบแผนนั้น – แบบแผนของพระเจ้า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนนั้นมากพอ ๆ กับอีกคน แต่เมื่อเราคิดถึงภาพรวมทั้งหมดในแง่ของการวาดภาพ, การเต้นรำ, หรือการบรรเลงซิมโฟนีความคิดเรื่องความเท่าเทียมกันก็ดูเหมือนไม่เข้ากันโดยสิ้นเชิง ถึงกระนั้นสามีและภรรยาก็เป็น “ทายาทอย่างเท่าเทียมกัน” ในแบบที่ซับซ้อนและใกล้ชิด และมรดกร่วมกันของพวกเขาคือพระคุณ

36 ความเท่าเทียมกันตามสัดส่วน

การแต่งงานไม่ใช่ข้อเสนอแบบห้าสิบห้าสิบ ทันทีที่มีการคิดเช่นนี้มันก็จะกลายเป็นการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจ โดยมีการเก็บคะแนนเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครเอาชนะกันได้ “ถ้าฉันทำสิ่งนี้ คุณก็ต้องทำสิ่งนั้น” แม่ได้อ่านเกี่ยวกับสัญญาสมรสต่างๆที่ในสัญญาเหล่านั้นงานบ้านทุกอย่างถูกมอบหมายให้แก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง – ยกตัวอย่างเช่น ภรรยาทำอาหารเช้า, ทำให้แน่ใจว่าเด็กๆแต่งตัว, ได้รับประทานอาหาร, และได้รับหนังสือต่างๆ, เงินค่าอาหารกลางวัน, บัตรรถบัส, เสื้อผ้าออกกำลังกายและอื่น ๆ ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี สามิทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในวันจันทร์, วันพุธ, และวันศุกร์, ภรรยาทำอาหารเย็นในวันจันทร์, วันพุธ, และวันศุกร์สามิทำในวันอังคารและวันพฤหัสบดี ส่วนวันหยุดสุดสัปดาห์ต้องดูอีกทีว่ามีงานนอกต้องทำมากขนาดไหนใครได้ทำ “งานพิเศษ” มากที่สุดในช่วงระหว่างสัปดาห์และอื่น ๆ ลูกนิกภาพอกใหม่กับการนั่งลงวันเสาร์เพื่อรวมคะแนน? ลูกลองนึกภาพการเรียกการจัดแจงแบบนี้ว่าการแต่งงานดูสิ? แบบนี้จะป็นอะไรได้นอกจากการเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจ? แต่บางคนก็เรียกมันว่าอิสรภาพหรือวุฒิภาวะ

จันเปอร์เซ็นต์ที่ควรจะเป็นคือเท่าไรกันล่ะ? นี่เป็นคำถามที่ผิด หากลูกสองคนเป็นทายาทด้วยกันที่ได้รับมรดกของป่าใหญ่ ลูกก็อาจถามคำถามนี้ได้ แต่มันเป็นพระคุณที่เรากำลังพูดถึงอยู่ คือพระคุณแห่งชีวิต ความเท่าเทียมกันของลูกสองคนได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนแล้ว: คนบาปอย่างเท่าเทียมกัน, มีความรับผิดชอบอย่างเท่าเทียมกัน, มีความต้องการพระคุณอย่างเท่าเทียมกัน, และเป็นผู้รับพระคุณนั้นอย่างเท่าเทียมกัน นั่นคือจุดที่เรื่องห้าสิบห้าสิบนั้นสิ้นสุดลง ลูกสองคนใช้ชีวิตในฐานะสามิและภรรยาและเริ่มสละวางชีวิตของพวกเขา – ไม่ใช่ในฐานะผู้พลีชีพ, ไม่ใช่ในฐานะพรหมเช็ดเท้าหรือนักพรตที่ให้คำสัญญาพิเศษสำหรับความเป็นนักบุญ แต่ในฐานะเป็นคู่รักสองคนที่ต้องการและได้รับพระคุณแล้ว และที่รู้ดีว่าพวกเขาจะยังคงต้องการและรับมันต่อไปทุกวันที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน

มันเป็นเรื่องน่าโล่งใจอย่างมากในการไม่ต้องเท่าเทียมกัน บ้านเป็นสถานที่ที่เราควรได้รับอนุญาตให้มีความไม่เท่าเทียมกัน โดยที่ทุกคนรู้ถึงความไม่เท่าเทียมกันของคนอื่นๆที่เหลือและนอกจากนี้ความไม่เท่าเทียมกันเหล่านั้นนั้นแหละที่ทำให้บ้านได้ผล

แต่ความไม่เท่าเทียมกันเป็นคำที่ผิดจริงๆ บางทีความคิดเรื่องความยุติธรรมของอริสโตเติลก็อธิบายว่าแม่หมายถึงอะไร เขาเรียกว่าความยุติธรรมว่า “ความเท่าเทียมกันตามสัดส่วน” นั่นคือ ความยุติธรรมคือ “ศิลปะของการจัดสรรส่วนแบ่งที่ถูกจัดเกรดอย่างระมัดระวังของเกียรติยศ, อำนาจ, เสรีภาพ, และสิ่งที่คล้ายกันให้แก่อันดับต่างๆของลำดับชั้นทางสังคมที่แน่นอน และเมื่อความยุติธรรมประสบความสำเร็จ เธอก็ก่อให้เกิดความแตกต่างที่กลมกลืนกัน”

แม่จะไม่ได้แย้งความถูกต้องทางการเมืองของคำนิยามของอริสโตเติล มันคงใช้ได้ผลในสมัยของเขาและสมัยอื่นๆตั้งแต่นั้นมา แต่นั่นคืออีกโลกหนึ่ง, ซึ่งเป็นโลกที่คริสเตียนทั้งหลายต้องอยู่ด้วยและมีส่วนร่วม, แต่ไม่จำเป็นต้องถูกบริหารจัดการตามแบบของคริสเตียน อย่างไรก็ตาม บ้านของคริสเตียนก็เป็นโลกในตัวของมันเอง ซึ่งเป็นพิภพเล็ก ๆ โดยเป็นตัวแทนเหมือนกับที่คริสตจักรก็เป็นตัวแทน - ลำดับชั้นของจักรวาลเอง มันสามารถถูกบริหารจัดการตามแบบของคริสเตียนได้

วลี “ส่วนแบ่งที่ถูกจัดเกรตอย่างระมัดระวัง” นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนที่ไต่ยินหัวเสีย ใครมีสิทธิ์จัดเกรต และจัดสรรส่วนแบ่งเหล่านั้น? เห็นได้ชัดว่าใครบางคนต้องทำ ต้องมีสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนี้

มีเด็กๆหกคนในบ้านที่แม่เติบโตขึ้นมา โดยครอบคลุมช่วงเวลาสิบหกปี ห้องนอนที่ดีที่สุดซึ่งเป็นห้องเดียวที่มีห้องน้ำในตัวเป็นของคุณยายเลี้ยงที่อาศัยอยู่กับเราเป็นเวลาแปดปี เมื่อเธอเสียชีวิตห้องนอนนั้นก็กลายเป็นของพ่อแม่ของแม่ แก้วอี้ที่ดีที่สุดในห้องนั่งเล่น, ตัวที่มีคอมพิวเตอร์และที่วางเท้า, เป็นของคุณพ่อของแม่ ท่านนั่งที่ปลายด้านหนึ่งของโต๊ะอาหาร ส่วนคุณแม่ที่นั่งที่ปลายอีกด้านหนึ่ง เด็กๆอายุสี่ขวบมีงานต้องทำเหมือนกับที่เด็กๆอายุสี่ปีมีงานต้องทำ แต่มันก็ถูก “จัดเกรตอย่างระมัดระวัง” เด็กเล็ก ๆ ทำหน้าที่เอาตะกร้าขยะไปเททิ้ง, พวกเด็กโตทำอาหาร, ตัดหญ้า, ริดผ้า, ทาสีบ้าน พวกเด็กผู้หญิงรู้ว่ารายการใดที่เป็นงานของพวกเขา พวกเด็กผู้ชายก็รู้ว่างานใดเป็นของพวกเขา พวกเด็กผู้หญิงล้างจานเป็นหลัก แต่เด็กผู้ชายทั้งสี่คนผลัดกันเช็ดจานให้แห้งและเอาไปเก็บเข้าที่ คุณแม่ของแม่ปรุงอาหารธรรมดาและอร่อยปริมาณมหาศาล ปกติแล้วมักมีงานที่สองสำหรับเด็กเหล่านั้นที่อยากรับประทานงานที่สอง แต่คุณแม่ของแม่ดูเหมือนไม่เคย “สน” งานที่สองเลย มีเสียงบ่นเป็นครั้งคราวเรื่องความไม่ยุติธรรมเกี่ยวกับว่า “ทำไมเขาถึงไม่ต้องทำ” โน่นนี่นั่นอันหลากหลายหลาย ความคิดของพี่สาวของแม่เกี่ยวกับความยุติธรรม หากมีคุกกี้เหลืออยู่ชิ้นเดียวบนจาน นั่นคือ “มีใครอยากได้คุกกี้ชิ้นนี้มากกว่าฉันหรือเปล่า?”

หากมีสิ่งที่คุณพ่อของแม่เรียกว่า “การทะเลาะกัน” ในพวกเด็ก ๆ พวกเขาก็ถูกเรียกตัวไปที่ละคนเพื่อให้การนาที่ที่ผู้ร้องทุกข์เริ่มต้นด้วย “ก็เค้า...” เขาก็ถูกหยุด “ลูกทำอะไรลงไป?” คือคำถาม: “แม่แค่อยากไต่ยินสิ่งที่ลูกทำลงไป” บางครั้งนี่ก็ส่งผลเป็นการค่อยๆหายไปหมดของคำพยานและข้อกล่าวหาต่างๆถูกเพิกถอน

ความยุติธรรมในครัวเรือนนี้มีพื้นฐานอยู่บนสิทธิอำนาจในครัวเรือน ในการแต่งงาน ถ้าคนสองคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วรักซึ่งกันและกัน เรื่องของสิทธิอำนาจทั้งหมดนี้เกือบจะเป็นความเข้าใจโดยปริยาย แม่อาจใช้มือข้างหนึ่งคอยนับ, บางทีก็ใช้นิ้วเดียว, จำนวนครั้งในชีวิตสมรสเหล่านั้นของแม่เองเมื่อมันกลายเป็นประเด็นเรื่องสติแนนอนเมื่อมันกลายเป็นเช่นนั้น แม่ต้องจำไว้ว่าเส้นเหล่านั้นได้ถูกลากไว้แล้ว - ไม่ใช่โดยสามีของแม่ แต่โดยพระเจ้า แม่เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นในตอนแรกนั้นเพื่อที่จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ไม่ใช่เป็นปฎิปักษ์

37 ความถ่อมใจของพิธีการ

พระคัมภีร์ถือว่าผู้คนทราบคืออยู่แล้วเกี่ยวกับบิดาธิปไตยและราชาธิปไตย มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ความคิดเหล่านี้ดึงดูดอย่างมากต่อจินตนาการของผู้คนเหล่านี้ที่เติบโตมาพร้อมกับพระคัมภีร์ มันเป็นเรื่องธรรมดาเช่นกันที่บางคนควรตั้งคำถามว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมและการเมืองล้วนๆหรือไม่และด้วยเหตุนี้จึงเป็นความคิดทางโลกล้วน ๆ หรือไม่ หรือว่ามีอะไรบางอย่างในพวกมันที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงนิรันดร์หรือไม่ ความเอิกเกริกและพิธีการปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง โดยเป็นเพียงอัฐิที่หายาก แต่น่าสนใจของยุคสมัยที่ไม่มี ความสำคัญอย่างยิ่งหรือไม่? (เพลงสดุดี 49: 16-20)

Kipling เขียนไว้ว่า:

*ความโกลาหลและเสียงตะโกนจางหายไป
เหล่านายทหารและกษัตริย์ต่างก็จากไป
เครื่องบูชาสมบัติโบราณของพระองค์ยังคงยืนหยัด
คือหัวใจที่อ่อนนุ่มถ่อมตนและสำนึกผิด*

ในอีกไม่กี่สัปดาห์ลูกจะกลับถึงบ้านอีกครั้งและเราจะมีเวลาสองสามสัปดาห์ในการพูดคุยเกี่ยวกับแผนการ แต่งงานของลูกเพื่อที่จะตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ เช่น รายชื่อแขก, งานเลี้ยงต้อนรับจะจัดที่ไหน, และลูกอยากได้ เมานูอะไร, และต้องซื้อชุดแต่งงาน

ลูกอยากได้ชุดยิวสีขาวที่สวยงามและผ้าคลุมหน้าแบบดั้งเดิม ลูกอยากได้ดนตรีและดอกไม้และผู้ช่วยเป็น ขบวน ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์ว่าลูกเป็น “คนชอบบวการแสดงอารมณ์” สำหรับเรา สัญญาณและเสียงและ สัญลักษณ์และการเคลื่อนไหวล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการและการเฉลิมฉลอง และลูกอยากให้งาน แต่งงานของลูกเต็มไปด้วยสัญญาณต่างๆที่มองเห็นได้, จับต้องได้, และสามารถได้ยินได้ของ ความหมายที่ไม่ปรากฏแก่ตาและเหนือธรรมชาติ

ความเอิกเกริกเข้ากันไม่ได้กับความอ่อนนุ่มถ่อมตนหรือไม่? ลูกเคยได้ยินสิ่งที่ C. S. Lewis พูดในบทนำของ เขาสู่ Paradise Lost:

“เหนือสิ่งอื่นใดท่านต้องกำจัดความคิดที่น่าเกลียด, ผลของปมด้อยที่แพร่กระจายไปทั่ว, ความเอิกเกริกนั้น, ใน โอกาสที่เหมาะสมต่างๆ, มีความเกี่ยวข้องกับกับความหยิ่งยะโสหรือการหลงตัวเอง ผู้เฉลิมฉลองคนหนึ่งที่เขา มาใกล้แทนบูชา, เจ้าหญิงคนหนึ่งที่ถูกนำออกมาโดยกษัตริย์องค์หนึ่งเพื่อเดินรำในราชสำนัก, เจ้าหน้าที่ทั่วไป นายหนึ่งในขบวนพาเหรดพระราชพิธี -- ทั้งหมดนี้สวมใส่เสื้อผ้าที่ผิดปกติธรรมดาและเคลื่อนไหวอย่างสง่างาม เทียงตรง นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไร้สาระ แต่พวกเขาเชื่อฟัง, พวกเขา กำลังเชื่อฟังยุคสมัยซึ่งควบคุมความ ขลังทุกอย่าง นิสมัยใหม่ในการทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นพิธีการอย่างเป็นทางการเป็นกันเองไม่ใช่ข้อพิสูจน์เรื่องความถ่อมใจ ตรงกันข้ามมันพิสูจน์ว่าผู้กระทำความผิดไม่สามารถลืมนิ้วตัวเองในพิธีกรรมนั้นๆได้ และพิสูจน์ความพร้อมของเขา ที่จะทำลายความเพืดเพลินอันเหมาะสมของพิธีกรรมเพื่อคนอื่นๆทุกคน”

แม่เห็นว่าการยอมรับความเป็นระเบียบสากลเป็นตัวกำหนดจินตนาการและเตรียมพื้นดินสำหรับการซาบซึ้งกับพิธีการ เราเห็นภาพสะท้อนของสวรรค์ในความเป็นระเบียบฝ่ายโลก เราพบในพิธีการต่างๆแบบดั้งเดิมโอกาสที่จะนบถต่อความจริงเหล่านั้นที่มีขนาดใหญ่กว่าซึ่งพิธีการเหล่านั้นเป็นตัวแทน

งานแต่งงานของลูกจะไม่ใช่แค่ข้ออ้างที่จะพาเพื่อน ๆ และญาติ ๆ ทุกคนของเรารวมตัวกันเพื่อแบ่งปันความชื่นบานของเรา” (เหมือนกับที่บัตรเชิญงานแต่งงานที่เป็นกันเองบางอันในทุกวันนี้เขียนไว้) โดยเฉพาะในการผูกพันเป็นหนึ่งเดียวของลูกกับวอลท์ แต่เป็นการเฉลิมฉลองของการสมรส, ของสถาบันหนึ่งที่ถูกระงับขึ้นโดยพระเจ้าตอนที่ทรงสร้างมนุษย์, ซึ่งจะต้องประกอบพิธีนั้นด้วยความเคร่งขรึมเช่นเดียวกับความชื่นบาน พิธีการนั้นมอรูปแบบนั้น, พิธีกรรมนั้นซึ่ง (ยกคำพูดลูอิสอีกครั้ง) “ทำให้ความเปลือยเปลือยหลบหนี้อยลง, . . . ซึ่งส่งมอบให้แก่อำนาจของธรรมเนียมอันมีสติปัญญาคืองานนั้น (ซึ่งบุคคลและอารมณ์ต่างๆของเขาไม่เพียงพอเหลือเกินต่องานนั้น) ของการมีลักษณะรื่นเริงหรือเงียบขรึม, ร่าเริงหรือเคารพยำเกรง, เมื่อเราเลือกที่จะเป็น, และไม่ใช่ตามคำสั่งของความบังเอิญ”

38 สิทธิอำนาจ

ลึกๆลงไปในตัวพวกเราทุกคนมีการต้านทานอย่างรุนแรงต่อ, ซึ่งสุดท้ายแล้วก็เท่ากับเป็นความเกลียดชังที่มีต่อ, สิทธิอำนาจ เราดิ้นรนอยู่ภายใต้มัน “ไม่มีใครจะมาสั่งฉันให้ทำอะไรได้ ฉันจะทำตามขอใจ” “เขาคิดว่าเขาเป็นใครกัน?”

แต่โลกไม่ได้หมุนไปโดยปราศจากสิทธิอำนาจ บางคนต้องบอกเราว่าเราจะต้องทำอะไร คำถามนั้นไม่ใช่ว่าเขาคิดว่าตัวเองเป็นใคร แต่เขาเป็นตัวแทนของใครต่างหาก ทหารนายหนึ่งแสดงความเคารพต่อเครื่องแบบนั้น ไม่ใช่ชายคนนั้น เพราะไม่ว่าชายคนนั้นจะเป็นผู้บังคับบัญชาของเขาในด้านอื่นๆหรือไม่, ในกองทัพนั้นเขาก็เป็นตัวแทนของสิทธิอำนาจในระดับหนึ่ง เขาได้รับยศแล้ว ยศของเขาไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาตัวสูงกว่าหรือนิสัยดีกว่า หรือแข็งแกร่งกว่าหรือฉลาดกว่าคนที่แสดงความเคารพต่อเขา อย่างไรก็ตาม เขาก็คู่ควรกับตำแหน่งของเขาแล้วในทางใดทางหนึ่ง

คนเหล่านั้นที่เรียกตัวเองว่าคริสเตียนคือผู้คนที่ยอมรับสิทธิอำนาจแล้ว พวกเขาเชื่อการประเมินค่าของพระเจ้าสำหรับพวกเขาและได้รับการเยียวยาของพระองค์บนพื้นฐานของสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” และเมื่อพระองค์ทรงเรียกเหล่าสาวก พระองค์ก็ทรงเรียกพวกเขาให้ทำสามสิ่ง ได้แก่ ปฏิเสธตนเอง, รับกางเขนของตน, และติดตามไป มันเป็นไปได้ที่จะทำสิ่งเหล่านี้โดยไม่ยอมรับสิทธิอำนาจ มีเรื่องราวอยู่เรื่องหนึ่งในข่าวประเสริฐของมัทธิวเกี่ยวกับนายร้อยคนหนึ่งทีคนรับใช้ของเขาอนอยู่เป็นอัมพาตที่บ้าน โดยทุกขใจยิ่งนัก พระเยซูทรงเสนอที่จะไปและรักษาเขา แต่นายร้อยคนนั้นทูลขอพระองค์ให้เพียงตรัสคำนั้นและเขาแน่ใจว่าคนรับใช้ของเขาจะหาย (มัทธิว 8: 9-11) มันเป็นเรื่องประสพการณ์ของเขาเองเรื่องสิทธิอำนาจที่ทำให้เขาสามารถที่จะเข้าใจสิทธิอำนาจนั้นได้ - นั่นคืออำนาจแห่งคำตรัสของพระเยซูและพระเยซูตรัสว่าพระองค์ไม่เคยพบความเชื่อเช่นนั้นแม้ในอิสราเอล เพื่อตอบสนองต่อความเชื่อของชายผู้นี้ พระเยซูตรัสคำนั้นและคนรับใช้ผู้นั้นก็ได้รับการรักษาให้หาย

เพื่อที่จะใช้สิทธิอำนาจ มันจำเป็นต้องเชื่อฟังสิทธิอำนาจ นายร้อยผู้นั้นได้ประกาศว่าตนเป็นผู้ชายคนหนึ่ง “ที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ” โดยมีทหารหลายนายอยู่ภายใต้เขา เขาเคารพสิทธิอำนาจของพระเยซูและนบนอบเชื่อฟังสิทธิอำนาจนั้นในความเชื่อ

เพื่อที่จะเป็นสาวก เราต้องปฏิเสธตนเอง - นี่คือการใช้สิทธิอำนาจเหนือจิตวิญญาณของเราเอง เราต้องแบกกางเขน - นี่คือการนบนอบเชื่อฟังสิทธิอำนาจของพระคริสต์ และเราต้องทำตาม -- นี่คือการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง นี่คือหนทางที่ไม่ได้นำไปสู่การถูกจำจอง, สู่การตกเป็นทาส, สู่การพัฒนาที่ถูกฉุดรั้งหรือถูกขัดขวาง, แต่สู่อิสราภาพส่วนบุคคลอย่างเต็มที่ มันไม่ได้หมายถึงความตาย แต่หมายถึงชีวิต ไม่ใช่ชีวิตที่ถูกตีกรอบรอบด้านอย่างแคบๆ แต่เป็นชีวิตที่ “บริบูรณ์” ประตูนั้นแคบ แต่ชีวิตนั้นไม่แคบ ประตูนั้นเปิดออกสู่ความยิ่งใหญ่ของชีวิต เรารู้ว่ามันกว้างเช่นกัน เรารู้ว่ามันนำไปสู่ความพินาศ

การยอมรับลำดับชั้นที่ถูกจัดระเบียบโดยพระเจ้าหมายถึงการยอมรับสิทธิอำนาจ - ประการแรกคือ สิทธิอำนาจของพระเจ้าและจากนั้นคือสิทธิอำนาจต่างๆที่รองลงมาซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้แล้ว สามิและภรรยาต่างก็อยู่ภายใต้พระเจ้า แต่ตำแหน่งต่างๆของพวกเขาไม่เหมือนกัน ภรรยาจะต้องนบนอบเชื่อฟังต่อสามี “ยศ

ตำแหน่ง” ของสามีได้ถูกมอบให้แก่เขาโดยพระเจ้า เหมือนกับที่ตำแหน่งของเหล่าทูตสวรรค์และของสัตว์ทั้งหลายถูกกำหนดไว้ ไม่ใช่ถูกเลือกหรือหามาได้ ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วยอมยอมรับว่าเขาไม่ได้รับหรือสมควรได้รับตำแหน่งของเขาเพราะเขาวนปัญญาที่เหนือกว่า, คุณธรรม, ความแข็งแกร่ง, หรือความมีเสน่ห์ ผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ยอมยอมรับว่าการนบถเชื่อฟังนั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเธอ และการเชื่อฟังต่อพระประสงค์นี้ไม่ใช่สัญญาณของความอ่อนแอในตัวเธอมากไปกว่าในบุตรีมนุษย์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์”

39 การตกเป็นรอง

“ฉันแค่ทนไม่ได้กับความคิดในการเป็นพรหมเช็ดเท้า” โจฟูดเมื่อแม่พยายามพูดคุยกับเธอเกี่ยวกับหลักการตามพระคัมภีร์ของการปกครองและการยอมจำนน เธอกำลังจะหยาเพราะเธอตั้งใจจะหาอิสระ และเธอบอกว่าการแต่งงานของเธอไม่ใช่แบบห้าสิบห้าสิบเหมือนกับเธอคิดว่ามันควรจะเป็น เธอถูกหลอกให้เชื่อโดยคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าการยอมจำนนใดๆคือการตกเป็นทาส ใช่ มีความเชื่อผิดๆอยู่มากมายในสังคม ใช่ แม่เห็นด้วยที่พวกผู้ชายไม่ได้ตั้งใจที่จะกดขี่ซึ่งกันและกัน ใช่ มันเป็นเรื่องจริงที่ผู้ชายบางคนได้ปฏิบัติต่อผู้หญิงเหมือนพรหมเช็ดเท้า ไม่ใช่ สามีไม่ได้รับคำบัญชาให้กดขี่และภรรยาไม่ได้รับคำบัญชาให้เป็นทาสรับใช้ มีการทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสอยู่ทุกประเภทที่คริสเตียนควรเป็นคนแรกที่รู้สึกเสียใจและแก้ไขให้ถูกต้อง พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยพวกเชลย

แต่การยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทานให้ไม่ใช่การตกเป็นเชลย ถ้าเพียงแต่แม่สามารถช่วยให้ใจเห็นสิ่งนี้ได้ แต่เมื่อแม่ถามเธอว่าเธอคิดว่าสิ่งใดควรแยกแยะการแต่งงานแบบคริสเตียนจากการแต่งงานแบบอื่นๆทั้งหมด เธอก็กล่าวว่า “ความเท่าเทียม” จะว่าไปความเท่าเทียมคือสิ่งที่เป็นไปได้แบบมนุษย์ในการแต่งงาน ใครอยู่ในฐานะที่จะจำแนกสัดส่วนทุกอย่างตามความชอบหรือความสามารถ? “ถ้าฉันชอบมัน ฉันก็ทำมัน” โจฟูด “และฉันควรเป็นคนที่ทำมัน ถ้าฉันไม่ชอบมัน บิลก็ทำมัน ถ้าเขาไม่ชอบมันเหมือนกัน เราก็แบ่งกันทำมันคนละครึ่ง” ฟังดูดีในตอนแรก แน่ใจว่ามันเป็นวิธีที่สิ่งต่างๆมากมายถูกกระทำจนเสร็จในครัวเรือนใดๆ แม่คิดนะ และแม่จะไม่พูดว่ามันเป็นสิ่งที่ผิด แต่มีครัวเรือนที่มีความสุขอย่างแท้จริงไหมที่เหล่าสมาชิกกำลังทำแต่สิ่งทีพวกเขาชอบและไม่เคยทำสิ่งทีพวกเขาไม่ชอบด้วยความยินดีเลย? มันเป็นเรื่องที่ไร้เดียงสาของธรรมชาติของมนุษย์ที่จะคิดว่าคนที่เท่าเทียมกันสองคนสามารถผลักดันกันนำและตามได้ และเพราะพวกเขาเป็น “ผู้ใหญ่” แล้ว พวกเขาจึงสามารถทำได้โดยไม่ต้องมีการจัดอันดับ สามัญสำนึกได้บอกผู้หญิงทั้งหลายในทุกสังคมในทุกยุคสมัยว่าการดูแลบ้านนั้นขึ้นอยู่กับพวกเขา พวกเขาผู้ชายเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว แน่ใจว่ามีสถานการณ์ต่างๆในสังคมสมัยใหม่ที่ซับซ้อนของเราซึ่งเรียกร้องให้มีการปรับเปลี่ยน แม้รู้จักภรรยาของนักศึกษาพระคริสตธรรมหลายคนที่ต้องทำงานเพื่อจ่ายค่าเล่าเรียนของสามีของพวกเขาและจ่ายค่ากับข้าว เห็นได้ชัดว่าสามีเหล่านั้นต้องทำงานบ้านบางอย่างและดูแลลูก นี่เป็นวิธีที่สะดวกชั่วคราวและพวกเขาส่วนใหญ่ ทั้งสามีและภรรยา, ก็ตั้งตาคอยวันที่สิ่งต่างๆจะกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

หากเรากลายเป็นผู้ใหญ่และเปิดกว้างและปรับตัวได้และเป็นอิสระเหลือเกินจนคำบัญชาต่างๆของพระคัมภีร์ที่ส่งมาถึงภรรยาทั้งหลาย – “ปรับตัว”, “นบนอบเชื่อฟัง”, “อยู่ใต้บังคับ” – สูญเสียความหมายของพวกมัน หากคำว่า “หัว” ไม่ได้มีความหมายแฝงที่บ่งบอกถึงสิทธิอำนาจอีกต่อไป และลำดับชั้นได้กลายเป็นหมายถึงการปกครองแบบเผด็จการ พวกเราก็จมน้ำตายในอุทกภัยแห่งอุดมการณ์การปลดปล่อยแล้ว

แม่พูดกับใจในตอนนั้นและแม่พูดกับลูกในตอนนั้นถึงสิ่งที่เปาโลกล่าวแก่คริสเตียนชาวกรุงโรมทั้งหลายว่า ปล่อยให้โลกรอบตัวลูกบิบบัวลูกให้อยู่ในแม่พิมพ์ของมันเอง แต่จงยอมให้พระเจ้าปรับเปลี่ยนจิตใจของลูกใหม่จากภายใน (โรม 12: 2) พระเจ้าทรงอยากให้เราครบบริบูรณ์และมีความมั่นคงปลอดภัยและเข้มแข็งและวิธีหนึ่งในการค้นพบความครบบริบูรณ์และความมั่นคงและความเข้มแข็งก็คือ การยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจเหล่า

นั่นที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้เหนือเรา (คำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจทางการเมือง ซึ่งพระคัมภีร์กล่าวเช่นกันว่าเราจะต้องยอมจำนนนั้น กลายเป็นสิทธิอำนาจที่ซับซ้อนและแสนเจ็บปวดอย่างมากสำหรับบางคน ในยุคปัจจุบัน Dietrich Bonhoeffer, Corrie ten Boom และครอบครัวของเธอ และ Richard Wurmbrand ต้องต่อสู้กับสิทธิอำนาจนี้ มันไม่ได้อยู่ในขอบเขตของบันทึกเหล่านี้ที่จะอภิปรายเกี่ยวกับคำถามนั้น แต่แม่พูดถึงมันเพื่อมีใครคิดว่าแม่มีแนวโน้มที่จะพูดเกินจริงและจะใช้ข้อโต้แย้งเดียวกันเหล่านั้นเพื่อแก้ต่างให้การคำทาส เป็นต้น) การนบอบเชื่อฟังเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้มีค่าเท่ากับการเป็นทาส มันไม่ได้นำไปสู่การทำลายตนเอง, การยับยั้งของประธานต่างๆ, ความเป็นบุคคล, ความเฉลียวฉลาดและจิตวิญญาณ หากการเชื่อฟังนั้นเรียกร้องให้มีการฆ่าตัวตายของบุคคลิกภาพ (ดังที่นักเขียนคนหนึ่งกล่าวอ้าง) เราก็ต้องสรุปว่าการเชื่อฟังพระคริสต์เรียกร้องสิ่งนี้ แต่พระสัญญาเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่เราแทบจะไม่ชี้ไปที่การทำลายตนเอง: “เราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” “สันติสุขของเราเราให้แก่ท่านทั้งหลาย” “เรามาเพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิต และเพื่อที่พวกเขาจะได้มีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์มากยิ่งขึ้น” “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเราจะมีชีวิตนิรันดร์” “ผู้ที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย” “ผู้ใดก็ตามที่เสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราจะรักษาชีวิตนั้นไว้” “เป็นความยินดีของพระบิดาของท่านทั้งหลายที่จะมอบอาณาจักรนั้นให้แก่ท่านทั้งหลาย”

พระเจ้าไม่ได้กำลังขอให้ใครกลายเป็นศูนย์ การออกแบบของพระเจ้าสร้างในทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างคืออะไร? พระองค์ทรงอยากให้เห็นเป็นสิ่งที่ดี นั่นคือ สมบูรณ์แบบและเป็นไปตามที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้จริงๆ โดยมีอิสระในการเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้มันเป็น เมื่อพระองค์ทรงบัญชาอาดัมให้ “ก่ารบ” และ “มีอำนาจเหนือ” แผ่นดินโลก พระองค์ก็ไม่ได้กำลังสั่งเขาให้ทำลายความหมายหรือการดำรงอยู่ของมัน เราอาจกล่าวได้ว่าพระองค์กำลัง “จัดการการบรรเลง” โดยทรงให้ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้นำ ให้อีกฝ่ายหนึ่งอยู่ใต้บังคับ เพื่อทำให้เกิดความสมัคสมานสามัคคีเต็มรูปแบบเพื่อสง่าราศีของพระองค์

มันคงเป็นเรื่องที่ยากมากๆสำหรับผู้คนที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูในบ้านที่มีระเบียบวินัยที่จะเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิอำนาจกับความรัก เพราะว่าสิทธิอำนาจในความคิดของพวกเขาจะถูกเชื่อมโยงกับองค์ประกอบต่างๆภายนอกบ้าน เช่น กฎหมายแพ่ง เป็นต้น แต่เรามีพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักที่ได้ทรงจัดเรียงสิ่งต่าง ๆ ไม่เพียงเพื่อ “ผลประโยชน์ที่ดีที่สุด” ของเราเท่านั้น (เราไม่กระตือรือร้นเสมอไปที่จะได้รับสิ่งที่เป็นไปได้ “เพื่อประโยชน์สุขของเราเอง”) แต่เพื่ออิสรภาพและเพื่อความชื่นชมยินดีด้วย เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างเอวา มันก็เป็นเพราะว่าสวอนเเดนคงจะกลายเป็นคุกแห่งความเปลี่ยวเหงาสำหรับอาดัมเมื่อไม่มีเธอ มันไม่ดีสำหรับเขาที่จะอยู่คนเดียว และเพื่อปลดปล่อยเขาจากคุกนี้และนำอิสรภาพและความชื่นชมยินดีมาสู่เขา พระองค์จึงได้ประทานผู้หญิงคนหนึ่งให้แก่เขา อิสรภาพและความชื่นชมยินดีของเอวาจะต้องอยู่ในการเป็นส่วนเติมเต็มของอาดัม

เมื่อเปาโลพูดถึงการอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้หญิงทั้งหลาย เขาก็ให้ข้อสนับสนุนตามลำดับแห่งการทรงสร้าง ผู้หญิงได้ถูกสร้างขึ้นจากผู้ชายและสำหรับผู้ชาย มันจึงเป็นธรรมดาที่เธอจะต้องถูกสร้างขึ้นหลังจากผู้ชาย ตำแหน่งที่เป็นรองตามลำดับเวลาของผู้หญิงไม่ได้พิสูจน์เรื่องความเฉลียวฉลาดที่ด้อยกว่า แต่คนเหล่านั้นที่ตัดทิ้งความเป็นไปได้ของความแตกต่างทางเพศในของประธานต่างๆที่เป็นความเฉลียวฉลาดก็ไม่ได้กำลังคำนึงถึง

ข้อมูลทั้งหมด มีสถิติที่น่าสนใจบางอย่างที่ชี้ไปที่เหตุผลทางชีววิทยาสำหรับความแตกต่างดังกล่าว พวกผู้ชายดูเหมือนพร้อมที่จะรับมือกับความเปราะบางในนามธรรมต่างๆในระดับสูง การสาธิตอย่างหนึ่งของเรื่องนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่าในขณะที่มีเขียนหมากรุกอยู่แปดสิบสองคนในปัจจุบัน ไม่มีสักคนเลยที่เป็นผู้หญิง จากผู้เล่นหมากรุกที่เก่งกาจที่สุดห้าร้อยคนในประวัติศาสตร์ ไม่มีสักคนเลยที่เป็นผู้หญิง แต่ผู้หญิงหลายพันคนโดยเฉพาะในสหภาพโซเวียต เล่นหมากรุก

แม่ได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหนังสือชื่อว่า The Inevitability of Patriarch (ความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของปิตาธิปไตย) โดยสติเวนโกลด์เบิร์ก โกลด์เบิร์กพยายามอย่างหนักที่จะแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยเลยสักนิดว่าโดยรวมแล้วผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง พวกเขาแตกต่างกันและความแตกต่างของพวกเขา นั้นถูกกำหนดโดยฮอว์โมน

“จำเป็นต้องชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าจะมีความแตกต่างทางเพศอยู่ในความเฉลียวฉลาดในทุกด้านอันมากมายของมัน การพิจารณาความสามารถที่จะสร้างทฤษฎีว่าแสดงให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาดมากกว่า การรับรู้หรือความเข้าใจเชิงลึกนั้นคือ การทอดลูกเต๋าไม่น้อยไปกว่าการพิจารณาความแข็งแกร่งทางร่างกายว่าสำคัญกว่าการมีอายุยืนยาวในฐานะเป็นตัวชี้วัดสุขภาพที่ดี”

สำหรับคริสเตียนแล้วสถิติของโกลด์เบิร์กนั้นน่าสนใจ สำหรับคริสเตียนที่เชื่อในลำดับชั้นของความเป็นระเบียบ สถิติเหล่านี้ก็น่าสนใจมากยิ่งขึ้น เพราะเราเชื่อว่าความเป็นระเบียบแบบปิตาธิปไตยแบบดั้งเดิมนั้นไม่เพียงแต่เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมและสังคมวิทยาเท่านั้น แต่มีรากฐานของมันอยู่ในศาสนศาสตร์ด้วย มันก็น่าสนใจที่จะค้นพบว่ามันมีรากฐานทางชีวภาพที่ถูกต้องเช่นกัน

มีหลักการทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องตรงนี้ มันเป็นเรื่องประสงคฺ์ของพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์เราถูกแสดงให้เห็นในเรื่องราวที่นับไม่ถ้วนของการติดต่อสัมพันธ์ของพระเจ้ากับผู้คนที่มันเป็นเรื่องประสงคฺ์ของพระองค์ที่จะทำให้พวกเขาเป็นอิสระ, ที่จะประทานความชื่นชมยินดีแก่พวกเขา บางครั้งกระบวนการของการทำให้พวกเขามีอิสระก็เป็นกระบวนการที่แสนเจ็บปวด มันหมายถึงความตายสำหรับบุตรมนุษย์ - ชีวิตของพระองค์แลกกับชีวิตของเรา พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อปรับโทษ, มิใช่เพื่อจองจำ, มิใช่เพื่อทำให้ตกเป็นทาส พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประทานชีวิต

และมันเป็นพระประสงคฺ์ของพระเจ้าที่ผู้หญิงจะเป็นรองผู้ชายในการแต่งงาน การแต่งงานถูกใช้ในพันธสัญญาเดิมเพื่อแสดงออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระองค์และในพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร ไม่มีความพยายามใดเพื่อที่จะตามทันกาลสมัย, เพื่อที่จะสอดคล้องกับขบวนการทางสังคมต่างๆหรือลัทธิบุคลิกภาพสมัยใหม่ทั้งหลายที่ให้อำนาจเราที่จะพลิกคว่ำลำดับนี้ ความจริงต่างๆฝ่ายสวรรค์อันยิ่งใหญ่ถูกนำเสนอในการยอมอยู่ใต้บังคับของภรรยาต่อสามีของเธอและการใช้ภาพเปรียบเทียบนี้ในพระคัมภีร์ก็ไม่อาจเป็นเรื่องบังเอิญได้

40 การยับยั้งของอำนาจ

หนึ่งในวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในการจัดเรียงสิ่งต่าง ๆ ตามที่พระองค์ทรงจัดเรียงคือการยับยั้งของอำนาจ ทั้งชายและหญิงได้รับอำนาจชนิดพิเศษ และแต่ละชนิดจำเป็นต้องได้รับการควบคุมเป็นพิเศษ สามมีทั้งหลายผู้ซึ่งต้องเป็นฝ่ายริเริ่ม, สั่งการ, และควบคุม, ได้รับบัญชาอย่างเจาะจงให้รักษภรรยาของตน มันไม่ใช่ความรักชนิดที่ธรรมดา ๆ ที่ถูกหมายถึงตรงนี้ พวกเขาจะต้องรักษภรรยาในสองวิธี – วิธีแรก “เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร” ซึ่งหมายถึงการเสียสละตนเอง ไม่มีผู้ช่วยคนใดที่กำหนดสิ่งนี้ไว้เป็นหลักการแรกที่จะริเริ่ม, สั่งการ, และปกครองในวิธีที่ทำให้ตนเองใหญ่โตขึ้น การยอมรับสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาคือการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา การยอมรับวิธีการใช้สิทธิอำนาจของเขาจะพิสูจน์ความรักของเขามีต่อภรรยา

ประการที่สอง เขาจะต้องรักษภรรยาของเขา “ดุจร่างกายของเขาเอง” ซึ่งหมายความว่าเขาต้องบำรุงเลี้ยงดูแลและทะนุถนอมเธอ นี่ต้องเป็นเหมือนพระคริสต์เช่นกัน คริสตจักรคือพระกายของพระองค์ ความรักของพระคริสต์ที่มีต่อคริสตจักรคือ ความรักที่บำรุงเลี้ยงและทะนุถนอม, ความรักที่รับผิดชอบต่อการดูแลเธอ

ลูกเคยนึกถึงกฎต่างๆของความสุภาพและความกล้าหาญในสาระสำคัญของพวกมันซึ่งถูกก่อตั้งขึ้นบนหลักการแบบคริสเตียนนี้หรือไม่? คู่หมั้นของลูก, ในจิตสำนึกของเขาเกี่ยวกับความแข็งแกร่งทางร่างกายและหน้าที่ของเขาในการดูแลลูก, ก็เปิดประตูให้ลูก, เดินอยู่ฝั่งด้านนอกของทางเท้า, ช่วยลูกถอดเสื้อคลุมของลูก, ยืนเมื่อลูกเข้ามาในห้อง ลูกซึ่งอนุญาตให้เขาทะนุถนอมลูกก็ยอมรับความมีมารยาทเหล่านี้ด้วยความสง่างาม โดยเห็นในพวกมันมากกว่าท่าทางทางสังคมซึ่งในสมัยของเรามักถูกดูถูกเหยียดหยามในฐานะเป็นการสร้างการแบ่งแยกต่างๆซึ่งไม่ควรกระทำระหว่างผู้คน

เมื่ออำนาจของผู้ชายที่มีเหนือผู้หญิงถูกควบคุมโดยความรักอำนาจของผู้หญิงที่มีเหนือผู้ชายก็ถูกยับยั้งโดยคำบัญชาให้ยอมจำนน ผู้หญิงคนใดก็รู้ว่าเธอมีวิธีต่างๆในการได้ตามใจเธอ มันไม่ใช่ความแข็งแกร่งทางร่างกายที่ทรงพลังที่สุด มันไม่ใช่ความสามารถในการรับมือกับสิ่งที่เป็นามธรรมต่างๆระดับสูง เธออาจจะฉลาดพอกๆกันหรือฉลาดกว่าสามีของเธอ, เธออาจจะมือของประธานมากกว่าเขา ไม่ว่าจะเป็กรณีนี้หรือไม่เธอก็ยังมี

“เล่ห์เหลี่ยมต่างๆ”, พลังทางอารมณ์, และเธอมีพลังทางเพศ สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกยับยั้ง ความยับยั้งแบบที่พระเจ้าทรงขอจากเธอคือการยอมจำนน

John Calvin เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของทั้งสองเพศ และด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงควรถ่อมใจที่จะยอมรับและรักษาสภาพที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายแก่พวกเขา จงให้ผู้ชายใช้สิทธิอำนาจของตนอย่างพอเหมาะ ... จงให้ผู้หญิงพึงพอใจกับสถานะในการยอมอยู่ใต้บังคับของเธอ . . . มิฉะนั้นพวกเขาทั้งคู่ก็โยนทิ้งแอกของพระเจ้าผู้ทรงมีเหตุผลอันสมควรในการกำหนดการแบ่งแยกนี้ของตำแหน่งต่างๆ”

เปาโลเตือนเราด้วยว่าเราต้องยอมจำนนต่อกันและกัน แน่แน่นอนว่ามีบางครั้งเมื่อสามีคริสเตียน ในการรักษภรรยาของเขาเหมือนกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร ก็ยอมจำนนต่อความปรารถนาต่างๆของเธอ มันเป็นไปได้สำหรับความรักที่จะไม่ให้ และการให้มักจะหมายถึงการยอมเสียสละสิ่งที่ตัวเองชอบ ในกรณีเช่นนั้นสามีไม่ได้กำลังรับรู้สิทธิอำนาจของภรรยาของเขา เขากำลังสละวางชีวิตของเขา

41 ความแข็งแกร่งโดยข้อจำกัด

เพราะลูกเคยได้ยินแม่พูดมากมายเกี่ยวกับความจำเป็นของความยับยั้งชั่งใจนี้เพื่อที่จะมีอิสรภาพ ลูกจึงได้ส่งข้อความนี้ที่ยืมมาจาก Poetics of Music ของ Stravinsky มันแปลความจริงที่แม่ได้พูดถึงมาตลอดให้เป็นภาษาของนักดนตรีคนหนึ่ง:

มันคือในท่วงนี้ที่ข้าพเจ้าจะหยั่งรากของข้าพเจ้าลงไป โดยมีใจอย่างเต็มที่ว่าความร่วมมือกันที่มีสิบสองเสียงให้ใช้ได้ตามใจชอบในแต่ละคู่และความหลากหลายของจังหวะที่เป็นไปได้ทั้งหมดนั้นสัญญาว่าข้าพเจ้าจะมีความร่ำรวยที่กิจกรรมทั้งหมดของอัจฉริยภาพแบบมนุษย์จะไม่มีวันใช้หมด ..

ข้าพเจ้าไม่เห็นประโยชน์อันใดของอิสรภาพในทางทฤษฎี ขอให้ข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จำกัด, บางสิ่งที่แน่นอนที่ข้าพเจ้าสามารถใช้การได้ทราบเท่าที่มันสมน้ำสมเนื้อกับความเป็นไปได้ต่างๆของข้าพเจ้า ...

ในศิลปะเช่นเดียวกับในทุกสิ่งที่เหลือ คนเราสามารถสร้างได้เฉพาะบนพื้นฐานที่มีแรงต้านเท่านั้น: สิ่งใดก็ตามที่โอนอ่อนให้แก่ความกดดันอย่างต่อเนื่อง, ที่ทำให้ความเคลื่อนไหวเป็นไปไม่ได้อย่างต่อเนื่อง ...

อิสรภาพของข้าพเจ้าจะยิ่งใหญ่และมีความหมายมากขึ้นไปอีก ยิ่งข้าพเจ้าจำกัดขอบเขตของการกระทำของข้าพเจ้าให้แก่แคบลงและยิ่งข้าพเจ้าล้อมรอบตัวเองมากขึ้นด้วยอุปสรรคต่างๆ สิ่งใดก็ตามที่ลดทอนข้อจำกัดก็ลดทอนความแข็งแกร่ง ยิ่งคนๆหนึ่งบังคับใช้ข้อจำกัดมากเท่าใด เขาก็ยิ่งปลดปล่อยตัวเองจากโชครวนต่างๆที่จำองจิตวิญญาณมากขึ้นเท่านั้น

“เห็นได้ชัดว่าวาทศิลป์และฉันทลักษณ์ไม่ได้เป็นเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกสร้างขึ้นโดยพลการ แต่เป็นชุดของกฎต่างๆที่ถูกเรียกร้องโดยโครงสร้างของสิ่งมีชีวิตที่เป็นจิตวิญญาณนั่นเอง และฉันทลักษณ์และวาทศาสตร์ไม่เคยขัดขวางไม่ให้ความแปลกใหม่สำแดงตัวมันเองให้ประจักษ์อย่างเต็มที่เลย กล่าวคือสิ่งตรงกันข้ามที่ว่าพวกมันได้ช่วยให้ความแปลกใหม่แบ่งบาน ก็คงเป็นความจริงมากกว่าอย่างไม่มีขีดจำกัด”

ความรักของชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งได้รับอำนาจอย่างล้นเหลือเมื่ออยู่ภายใต้การควบคุมอันศักดิ์สิทธิ์ที่เราพูดถึงกันมาโดยตลอด แม่น้ำสายหนึ่งที่ไหลผ่านหุบเขาวนหนึ่งซึ่งถูกปิดกั้นอยู่ข้างในโดยหินสูงก็เคลื่อนตัวด้วยพลังกำลังที่เข้มข้นซึ่งแตกฉานซ่านเซ็นไปทันทีที่มันไปถึงที่ราบเรียบ

และถ้าวาทศิลป์และฉันทลักษณ์ไม่ได้เป็นเหตุการณ์ที่ถูกคิดค้นขึ้นโดยพลการ แต่เป็น “ชุดของกฎต่างๆที่ถูกเรียกร้องโดยโครงสร้างของสิ่งมีชีวิตที่เป็นจิตวิญญาณนั่นเอง” เราก็อาจจะเชื่อได้โดยปราศจากความยุ่งยากใดๆเช่นกันว่าข้อจำกัดต่างๆที่วางไว้ในงานของคริสเตียนจะตอบสนองต่อโครงสร้างของสิ่งมีชีวิตที่เป็นจิตวิญญาณเดียวกันนั้นหรือ? ว่าพวกมันจะไม่มีวันขัดขวางไม่ให้ความแปลกใหม่และบุคลิกภาพสำแดงตัวพวกมันเองหรือ? และว่าอิสรภาพอันเต็มเปี่ยมจะถูกได้มาเพราะสิ่งที่ดูเหมือนเป็นอุปสรรคต่างๆสำหรับความคิดที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณหรือ?

42 เจ้านายของตัวเอง

“จงทำให้พวกเราเป็นนายของตัวเอง” เซอร์อเล็กซานเดอร์ แพตเตอร์สันผู้ปฏิรูปเรือนจำเขียนไว้ “เพื่อเราจะได้เป็นผู้รับใช้ของคนอื่น”

เราต้องพูดถึงเรื่องการมีวินัยในตนเองอีกครั้ง เรายังคงกลับมาสู่สิ่งนั้นและเราจะกลับมาที่มันอยู่เรื่อยๆ トラบโดที่เรายังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าเราต้องสู้ทนการดิ้นรนใดบ้างก็ตาม “ถนนเส้นนี้คดเคี้ยวขึ้นเขาไปตลอดทางหรือเปล่า?” และคำตอบก็คือ “ใช่ ไปจนสุดเส้นทางเลย”

ไม่มีผู้หญิงคนใดที่ไม่เคยเรียนรู้ที่จะเป็นนายตัวเองสามารถได้รับความไว้วางใจที่จะยอมจำนนอย่างเต็มใจต่อสามีของเธอได้ และคำนั้น “อย่างเต็มใจ” ก็หมายความว่าเธอไม่ใช่แค่ยอมรับสภาพบางสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เพียงเท่านั้น มันหมายความว่าเธอยอมจำนนตัวเองโดยการกระทำแห่งความประสงค์ของเธอเอง เธอยอมจำนนด้วยความดีใจเพราะเธอเข้าใจว่าการยอมจำนนโดยสมัครใจเป็นจุดแข็งของเธอ เนื่องจากมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้สร้างของเธอทรงร้องขอจากเธอ มันจึงเป็นสิ่งที่รับประกันความสมหวังของเธอ มันเป็นงานที่มอบหมายแก่เธอซึ่งเมื่อถูกกระทำด้วยความเต็มใจแล้ว จริงๆ แล้วก็ทำให้ผู้เป็นสามีเข้มแข็งขึ้นในความอ่อนแอของเขา สามีเพิ่มความเข้มแข็งให้ภรรยาในความอ่อนแอของเธอโดยการเชื่อฟังคำบัญชาที่ให้อภัย แต่เขาเองก็ต้องเป็นนายตัวเองให้ได้ก่อนเป็นอันดับแรก คนที่มีความมุ่งมั่นไม่ใช่คนที่เอาแต่ใจ เด็กที่เอาแต่ใจก็อยากได้ตามใจอยากของตนเท่านั้น ความประสงค์ของเขาไม่เคยถูกใช้ในทางที่ขัดแย้งกับตัวเองเลย ผู้ที่มีความมุ่งมั่นก็ตั้งใจในทางที่ขัดแย้งกับตัวเอง, เลือกสิ่งที่ปกติแล้วเขาก็ไม่เลือก, ปฏิเสธสิ่งที่ปกติแล้วเขาก็คงจะเลือก ผู้ชายหลายคนประท้วงว่ามันไม่ใช่ธรรมชาติของพวกเขาที่จะใช้อำนาจควบคุม หลายคนเห็นภรรยาของตนว่าเหนือกว่าพวกเขาในด้านสติปัญญา, ความแข็งแกร่งของอุปนิสัย, ความทรหดอดทนฝ่ายร่างกายหรือการรับรู้ฝ่ายวิญญาณ และใช้สิ่งนี้เป็นข้อแก้ตัวเพื่อที่จะให้ภรรยาเป็นผู้นำ แต่บทบาทเหล่านั้นไม่ได้ถูกมอบหมายบนพื้นฐานของความสามารถ พวกมันได้ถูกกำหนดในตอนแรกเริ่มของการเนรมิตสร้างให้เป็นบทบาทของผู้ชายและบทบาทของผู้หญิงและก็เหมือนเดิมนั้นแหละ เราไม่มีอิสระที่จะทดลอง, ยุ่งเกี่ยวกับพวกมันหรือแลกเปลี่ยนพวกมัน

มันต้องใช้ความมีวินัยในตนเองและมันต้องใช้ความถ่อมใจเพื่อที่จะทำหน้าที่ของลูก เราสามารถวางใจในพระเจ้าผู้ได้ทรงออกคำสั่งนั้นว่าจะประทานพละกำลังเพื่อที่จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้นได้ ไม่มีผู้ชายคนใดที่มีพละกำลังเพียงพอในตัวเขาเองที่จะเป็นศิระของภรรยาของตนได้ ไม่มีผู้หญิงคนใดสามารถยอมจำนนต่อความเป็นศิระของเขาได้อย่างถูกต้อง มันต้องอาศัยพระคุณ และพระคุณเป็นของประทานอย่างหนึ่ง แต่เราจะต้องใช้วิธีการแห่งพระคุณ ความมีวินัยในตนเองก็ช่วยได้ การอธิษฐานช่วยได้ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิระของเราทุกคน ทรงยืนอยู่และพร้อมที่จะช่วยเหลือชายหรือหญิงคนใดที่พลจากพระองค์

43 จักรวาลแห่งการประสานเสียง

ในตอนเย็นที่นี้ในกระท่อมของแม่บนเคปคอด แม่ได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับแหลมแห่งนี้ ความงามและความแข็งแกร่งและความน่าสะพรึงกลัวของธรรมชาติถูกพรรณนาด้วยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งพลังหลายอย่างปะปนกันในการโต้คลื่นของพายุ – จังหวะพิภพที่ยิ่งใหญ่ของเกลียวคลื่น, ความรุนแรงของสายลม, การต่อสู้ของน้ำเพื่อที่จะเชื่อฟังกฎที่เป็นองค์ประกอบของตัวเอง จากพายุในทะเลคลื่นยักษ์จะถาโถมเข้ามาและเพราะเป็นยักษ์ใหญ่จึงสะบัดไกลออกไป โดยหกก่อนบนแถบด้านนอก จากนั้นพวกมันก็รูดแรงโดยแตกฉานซ่านเซ็นมาตลอดทาง เมื่อสัมผัสกับชายหาด พวกมันก็กลิ้งในเสียงคำรามซึ่งเลื่อนหายไปนเสียงดังโดยรวมของพายุ เมื่อถูกเหยียบย่ำโดยลมและถูกยกขึ้นและถูกเหวี่ยงลงตลอดกาลโดยน้ำทะเลที่เข้ามา น้ำนอกชายฝั่งก็กลายเป็นฟองคลื่นเกรี้ยวกราดใสแจ๋วดุจลูกแก้ว แผ่นคลื่นเดือดพล่านรูดแรงที่มีขอบกว้างห้าสิบฟุต น้ำเจิ่งนองด้วยทราย แต่ในความรุนแรงทั้งหมดนี้มีความสามัคคีหนึ่งที่ทำงานอยู่ แต่ละส่วนที่เชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นนาย

ลมและคลื่น, กระแสน้ำและพายุ, การอพยพย้ายถิ่นฐานของนกและปลาคือองค์ประกอบต่างๆในการเต้นเป็นจังหวะและเสียงที่ดังขึ้นและจังหวะที่รองรับการประสานเสียงแสนมหัศจรรย์ของจักรวาล

เรากำลังพูดถึงสิ่งแรกที่ทำให้การแต่งงานได้ผล - การยอมรับลำดับชั้นของพระเจ้า - ซึ่งแม่เห็นว่ามันเป็นอีกแง่มุมหนึ่งของการประสานเสียงนี้ ชายและหญิงที่ตระหนักว่าพวกเขาเป็นผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกันก็เคลื่อนย้ายเข้ากับจังหวะ โดยยอมรับขอบเขตต่างๆของตนเหมือนกับคลื่นเหล่านั้น ยอมจำนนชีวิตของตนต่อพระประสงค์ของชีวิตสากล เคลื่อนที่ไปสู่การบรรลุเป้าหมายสุดท้ายและความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ - คนตรีที่สมบูรณ์แบบ - ซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

44 จงเป็นผู้หญิงแท้

สิ่งที่สองที่ทำให้การแต่งงานได้ผล, องค์ประกอบที่อันตรายที่สุดแบบระเบิดในธรรมชาติมนุษยของเรา, แหล่งที่มาของความเพ็ดเพลินทางโลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด – สิ่งที่ถูกสงสัยมาตลอดเมื่อแม่วมาพูดคุยถึงเรื่องนี้คือ เรื่องเพศ

สิ่งที่ผู้หญิงแท้อยากได้คือผู้ชายแท้ สิ่งที่ผู้ชายแท้อยากได้คือผู้หญิงแท้ มันคือความเป็นผู้ชายที่ดึงดูดความสนใจของผู้หญิง มันคือความเป็นผู้หญิงที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ยิ่งลูกแสดงความเป็นผู้หญิงมากเท่าไร สามเษกของลูกก็จะยิ่งอยากแสดงความเป็นผู้ชายมากเท่านั้น Berdyaev นักปรัชญาชาวรัสเซียกล่าวไว้ว่า “ความคิดเรื่องการปลดแอกของผู้หญิงตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นปฏิกิริยาที่ลึกซึ้งซึ่งระหว่างทั้งสองเพศ, ตั้งอยู่บนความอิจฉาและการเลียนแบบ ผู้หญิงกลายเป็นแค่ภาพล้อเลียน, สิ่งมีชีวิตของเทียม”

สำหรับคริสเตียนที่เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า จะไม่มีความเป็นศัตรูกัน, ความอิจฉาริษยา, หรือความปรารถนาในการเลียนแบบเด็ดขาด ทั้งชายและหญิงยอมรับอย่างเต็มที่ว่าตนเป็นสิ่งมีชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์, เป็นเพศชายและเพศหญิง บางคนก็รู้สึกสับสนได้ คัดค้านการใช้คำว่า man เพื่อรวมเพศชายและเพศหญิงเข้าไว้ด้วย แต่การศึกษาแบบผิวเผินมากที่สุดของภาษาจะทำให้พวกเขาหายจากการหวาดระแวงที่ว่านี่เป็นอคติ “ที่เหยียดเพศ” มนุษย์คือทั้งผู้ชายและผู้หญิง, ความเป็นมนุษย์ของเขาถูกแสดงออกภายใต้สองวิถีที่ต่างกัน และแต่ละเพศจะต้องรับรู้และยอมรับความสมบูรณ์ของความเป็นมนุษย์ภายใต้รูปแบบที่ตนได้รับมอบหมาย เราไม่จำเป็นต้อง “เอาชนะ” เพศสภาพของเรา เรายืนยันมัน เรายินดีในมัน เราพยายามที่จะสัตย์ซื่อต่อมันเหมือนกับที่เราแสวงหาที่จะใช้มันเป็นของประทานอย่างหนึ่งของพระเจ้า ความไม่สัตย์ซื่อต่อเพศของตนคือความไม่สัตย์ซื่อต่อทุกคน เพราะผู้หญิงจะต้องเป็นผู้หญิงทั้งในความสัมพันธ์ของเธอต่อผู้ชายทั้งหลายและต่อผู้หญิงคนอื่น ๆ ผู้ชายต้องเป็นผู้ชายเต็มตัวในความสัมพันธ์ของเขาต่อผู้หญิงทั้งหลายและต่อผู้ชายคนอื่น ๆ สามเษกที่ไม่สัตย์ซื่อต่อความเป็นผู้ชายของเขา ก็หลอกลวงภรรยาของเขา และสิ่งที่ตรงกันข้ามก็เป็นจริงเช่นกัน ความสัตย์ซื่อที่แม่พูดถึงนี้เป็นคำตอบของเราต่อการทรงเรียกของพระเจ้า ฝ่ายหนึ่งซึ่งได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้ชาย และอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้หญิง ก็กลายเป็นเนื้อหนังเดียวกัน ซึ่งในฐานะเป็นเนื้อหนังเดียวกันนั้นพวกเขาก็กลายเป็นเนื้อหนังเดียวกันกับพระเจ้า

ในทุกสังคมมีความคาดหวังต่างๆซึ่งถูกเข้าใจกันว่าใช้กับแต่ละเพศ แน่แน่นอนว่าความคาดหวังเหล่านี้อาจแตกต่างกันไปตามยุคสมัยและตามสถานที่ แต่ลักษณะเฉพาะของความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงก็เป็นสิ่งที่คงที่มาตลอดในประวัติศาสตร์ ในสังคมของเราเท่านั้นที่มีความพยายามที่จะลบล้างลักษณะเฉพาะนี้เพื่อส่งเสริมให้พวกผู้หญิงทำสิ่งที่พวกผู้ชายทำ งานของผู้ชายซึ่งไม่ว่าจะน่าเบื่อ, ไม่น่าอภิรมย์, หรือยากเย็นสักเพียงใดก็ถูกถือโดยทั่วไปว่ามีคุณค่ามากกว่างานของผู้หญิง “โอกาสที่เท่าเทียมกัน” บอกเป็นนัยเกือบเสมอไปว่าพวกผู้หญิงอยากทำสิ่งที่พวกผู้ชายทำ, ไม่ใช่ว่าพวกผู้ชายอยากทำสิ่งที่พวกผู้หญิงทำ ซึ่งบ่งบอกว่าอภิสิทธิ์นั้นถูกผูกติดอยู่กับงานของพวกผู้ชาย แต่ไม่ถูกผูกติดอยู่กับงานของพวกผู้หญิง งานของพวกผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานที่ถูกมอบหมายโดยการเนรมิตสร้างให้แก่พวกผู้หญิงพวกเดียวเท่านั้น, งานของการคลอตลูกและเลี้ยงดูลูก, ไม่เพียง

ถูกมองว่ามีค่าน้อยกว่าเท่านั้น แต่ยังตำหนิและ “เป็นเหมือนสัตว์” ด้วยซ้ำ นี่คือการบิดเบือนความจริงอย่างน่าเกลียด และความพยายามที่จะตัดสินพวกผู้หญิงตามหลักเกณฑ์ต่างๆของพวกผู้ชาย, ที่จะยัดพวกเธอเข้าไปในแม่พิมพ์ที่แปลกประหลาด, ที่จะปล้นพวกเธอจากของประทานเหล่านั้นที่ทำให้พวกเธอเป็นอย่างที่พวกเธอถูกตั้งใจไว้ให้เป็น การทำให้ความเป็นผู้หญิงตกอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ต่างๆของความเป็นผู้ชายนั้นโง่เขลาพอๆกับการตัดสินเนื้อสัตว์ตามมาตรฐานของมันฝรั่ง เนื้อสัตว์นั้นก็คงจะไม่ผ่านการทดสอบทุกครั้ง การที่พวกผู้หญิงจะยอมรับความเป็นชายแบบปลอมๆนั้นก็หมายความว่าพวกเธอจะแพ้เสมอ

วาเลอรีจ๊ะ โดยพระคุณของพระเจ้า ลูกเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง นี่หมายความว่าลูกมีหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ลูกเป็นผู้หญิงคนหนึ่งอย่างเต็มเปี่ยม และนี่หมายความว่าลูกมีสิทธิพิเศษต่างๆ ลูกเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าลูกมีข้อจำกัดต่างๆ วอลท์เป็นผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นผู้ชายคนหนึ่งอย่างเต็มเปี่ยม และเขาก็เป็นเพียงผู้ชายคนหนึ่ง จงขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนี้ และจงดำเนินชีวิตตามนั้นให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้!

45 ความกล้าหาญของพระเจ้าผู้สร้าง

ใครในพวกเรา หากได้รับโอกาสที่จะจัดแจงโลกตามความชอบของเรา จะมีพลังแห่งจินตนาการที่พระเจ้ามี? ใครในพวกเราจะมีความกล้าหาญของพระเจ้าผู้สร้างเมื่อพระองค์ทรงให้กำเนิดความคิดเรื่องเพศ? เราไม่สามารถนึกเอาเองได้ว่าพระองค์ทรงมองข้ามศักยภาพต่างๆ, ความผิดพลาดต่างๆ, ความเสี่ยงสูงต่างๆที่จะมาพร้อมกับมัน พระองค์ทรงเห็นสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และพระองค์ได้ทรงสร้างผู้หญิงคนหนึ่งที่เหมาะสม,พอดีในทุกด้านสำหรับผู้ชาย

“ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง”

แม้คิดว่ามันถูกต้องที่จะรวมเรื่องเพศเข้าไว้ด้วยในฐานะเป็นหนึ่งในของประทานที่ดีเหล่านั้นที่เรา มีมันเป็นหนึ่งในเงื่อนไขของชีวิตของเรา, หนึ่งในสิ่งเหล่านั้นที่ประทานให้แก่เรา, ที่เราไม่มีสิทธิ์เลือกและที่เราไม่มีเสรีภาพที่จะเปลี่ยนแปลง มีหลักการพื้นฐานอย่างหนึ่งของเรื่องเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยาดังที่เราได้เห็นมาแล้วเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร อย่างไรก็ตามในครอบครัวของพระเจ้าบางคนเห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่แตกต่างชัดเจนอย่างหนึ่งที่จะต้องถูกลบทิ้งออกไปอย่างระมัดระวัง คำประกาศของเปาโลในหนังสือกาลาเทียได้รับการอ้างถึงในฐานะเป็นข้อพิสูจน์ว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างตำแหน่งที่เกี่ยวข้องของชายและหญิงทั้งหลาย “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

แต่ชายผู้ที่เขียนคำเหล่านั้นเป็นชายคนเดียวที่ที่ใช้ความระมัดระวังที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างบทบาทของผู้หญิงกับผู้ชาย โดยเตือนสติผู้หญิงทั้งหลายให้แต่งกายสุภาพเรียบร้อยและยอมจำนนต่อสามีของพวกเขา นอกจากนี้เขายังใจกว้างด้วยการชมเชยผู้หญิงเหล่านั้นที่ได้ช่วยเหลือเขาในงานรับใช้ในฐานะอัครสาวกของเขา เขาได้ตระหนักว่าของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาณได้ถูกแจกจ่ายให้แก่ชายหญิงทั้งหลายเหมือนกันและได้กำหนดกฎต่างๆเพื่อการใช้งานของประทานเหล่านั้นอย่างเหมาะสม แต่เขารักษาความแตกต่างทางเพศอย่างแข็งขันเหมือนเดิม นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ เปาโลไม่เพียงแต่ไม่เคยปฏิเสธความแตกต่างทางเพศทั้งหลายเท่านั้น เขาเน้นย้ำความแตกต่างเหล่านั้นด้วย ข้อพระคำตอนหนึ่งในกาลาเทียกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนผ่านทาง การรับบัพติศมา คริสเตียนคนนั้นก็กลายเป็นบุตรคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเขาจะเป็นชายหรือหญิง, ทาสหรือไท, ยิวหรือกรีก เขาเพลิดเพลินกับสิทธิพิเศษต่างๆซึ่งบุตรทุกคนของพระเจ้าเพลิดเพลิน แต่ลำดับนี้ของการไถ่” ไม่ได้รวมสองข้อตรงข้ามให้เป็นหนึ่งเดียวหรือเข้าแทนที่ “ลำดับของการทรงสร้าง” ดังที่เปาโลอ้างอิงถึงลำดับนี้ใน 1 ทิโมธี “ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเจียมๆและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆอยู่ ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา”

มันเป็นการอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณที่สุดโตงที่เข้าใจผิดอย่างยิ่งที่จะพยายามลบความแตกต่างทั้งหมดระหว่าง
คริสเตียนทั้งหลาย มันเป็นรูปแบบหนึ่งของแนวคิดหลบหนี, การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ, และการบิดเบือน
ความจริงอย่างร้ายแรง

จงขอบคุณพระองค์ผู้ประทานของประทานอันยิ่งใหญ่นี้ วาเลอรี! อย่าเข้าร่วมกับคนเหล่านั้นที่ขอโทษเพราะมี
ของประทานนี้หรืออยากทำให้ลูกลิ้มของประทานนี้ มันไม่ใช่ความคิดของลูกตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ – มันเป็น
ความคิดของพระเจ้าผู้สร้างของลูก และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างที่กล้าหาญจริงๆ! ความเชื่อฟังของลูกที่มีต่อ
พระองค์จะช่วยผู้หญิงคนอื่นๆให้เป็นผู้หญิงและช่วยผู้ชายคนอื่นๆให้เป็นผู้ชาย

46 อภิสุทธิสถาน

พระเจ้าไม่ได้ทรงจำกัดของประทานเรื่องเพศไว้แค่คนเหล่านั้นผู้ที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่าจะแต่งงาน แต่ของประทานแห่งการมีเพศสัมพันธ์พระองค์ทรงกำหนดไว้เฉพาะสำหรับผู้ที่แต่งงานเท่านั้น นี่เป็นเรื่องที่ชัดเจนแจ่มแจ้งในพระคัมภีร์ ไม่มีข้อยกเว้นใดๆเลย การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีข้อผูกมัดชั่วชีวิตมีลักษณะแบบผีปิศาจ ความสนิทสนมที่ลึกซึ้งที่สุดนี้เป็นสิ่งลึกลับแม้แต่กับเปาโลผู้เขียนไว้ว่า “เช่นนั้นแหละ สามิจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง . . . เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร” (ไม่มีใครที่ “เกลียดผู้หญิง” จะเขียนแบบนี้ได้หรอก)

ไม่พบภาษาที่แข็งแกร่งกว่านี้เพื่อแสดงถึงความสนิทสนมระหว่างพระคริสต์กับเจ้าสาวของพระองค์ แน่แน่นอนว่าเป็นเพราะความลึกลับเหล่านี้ที่การรวมกันเป็นหนึ่งทางกายภาพถูกสงวนไว้สำหรับสามีและภรรยา, คนสองคนที่ได้มอบตนเองโดยไม่มีเงื่อนไขให้แก่กันและกันต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าชาวโลก พวกเขาเข้าสู่ “ความรู้” ซึ่งไม่มีใครอื่นได้รับอนุญาตให้เข้าไป มันคืออภิสุทธิสถานแห่งความรู้ของมนุษย์ “และอัคราษัมรู้จักภรรยาของเขา”

แม่จะไม่บอกลูกว่าจะต้องทำมันที่ไหน, อย่างไรหรือเมื่อไหร่ แม่จะไม่บอกลูกว่าจะต้องสวมใส่อะไร ลูกก็รู้ว่าแม่ชอบหลีกเลี่ยงการลงลึกด้านเทคนิคมากเกินไป มีชายคนหนึ่งในชั้นเรียนภาษากรีกของแม่ตอนที่แม่อยู่ในวิทยาลัยซึ่งเมื่อเราจะพูดคุ้ยยืดยาวเกี่ยวกับอนุภาคหรืออารมณ์บางอย่างในเนื้อหาตอนหนึ่งในภาคพันธสัญญาใหม่ เขาก็จะพูดเพิ่มพ้ำว่า “ถ้าคุณลงลึกเรื่องทางเทคนิคมากเกินไป คุณก็จะพลาดพระพรนั้นไป” กับภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกฉันใด กับเรื่องเพศก็ฉันนั้น จงระวังหนังสือพวกฮาวทูทั้งหลาย มีอันตรายนอยู่ในการวิเคราะห์ ลูกไม่สามารถเรียนรู้ความหมายของดอกกุหลาบได้โดยการดิงมันเป็นชิ้นๆ ลูกไม่สามารถ ตรวจสอบ ถ่านที่ลูกใหม่ได้โดยการแบกมันออกไปจากกองไฟ มันตายในขณะที่ลูกทำแบบนั้น มีบางสิ่งที่ร้ายแรงเกี่ยวกับการสอบสวนทางวิทยาศาสตร์อย่างไม่หยุดยั้งในโลกของกิจกรรมทางเพศ – แสงไฟ, กล้อง, อวัยวะเทียมและอุปกรณ์ต่างๆ, เหล่าผู้สังเกตการณ์ที่จัดบันทึกและรายงานต่างๆซึ่งมีรายละเอียดที่น่าหวาดกลัวซึ่งถูกเผยแพร่เพื่อความเพลิดเพลินของโลก – โดยยังไม่กล่าวถึงเหล่าอาสาสมัครที่มีส่วนร่วมในการทดลองต่างๆโดยเต็มใจที่จะโชว์เนื้อหนังมังสาเพื่ออุดมการณ์แห่งวิทยาศาสตร์และลดทอนของประทานอันมีค่านี้ไม่เพียงไปสู่ความธรรมดาสามัญเท่านั้น แต่ไปสู่การทำหน้าที่ของร่างกายอันขาดซึ่งความหมายสำหรับมนุษย์เหมือนกับที่ขาดความหมายสำหรับสัตว์ตัวหนึ่ง

มันเป็นเรื่องที่ “ปกติอย่างสมบูรณ์แบบ” เราถูกเตือนความจำเช่นนั้น และดังนั้นสิ่งที่ตามมาก็คือว่า ความลึกลับ, ความเงียบ, และความเป็นส่วนตัวจึงเป็นสิ่งที่ผิดปกติอย่างสิ้นเชิง เราเติบโตเกินกว่านั้นแล้ว เราถูกปลดแอกแล้ว แม่กลัวมากกว่าการปลดแอกนี้ไม่ใช่อิสรภาพ แต่เป็นการตกเป็นทาสแบบใหม่และมีลักษณะเช่นปิศาจ โดยการโยนทิ้งสิ่งเหล่านั้นซึ่งเคยรักษาความหมายของมันไว้ เราก็โยนทิ้งสิ่งนั้นไปเสียแล้ว สิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยหาค่ามิได้บัดนี้กลับเป็นสินค้าราคาถูกที่สุดในตลาด

ลูกสามารถซื้อตำราเรียน, แผนภูมิ, และภาพถ่ายสี่เหลี่ยมรูปแบบของเทคนิคทางเพศต่างๆ เราถูกคาดหวังให้เป็นชนชาติหนึ่งของเหล่าผู้เชี่ยวชาญเรื่องบนเตียง

เมื่อวานนี้ใจกับแม่ไปที่โพรวินซ์ทาวน์ เรานั่งที่โต๊ะซึ่งมีริมทางข้างทางเท้าและฝ้าดูขบวนพาเหรดที่เดินผ่านไปของมนุษยชาติที่หุดหู่, กระเซาะกระเซิง, เกือบล่อนจ้อนที่เดินลากเท้าไปบนทางเท้าเพื่อค้นหาความสนุกสนาน ความล่อนจ้อนไม่ควรทำให้เราหวั่นไหว เราถูกขอให้มองดูการเปิดเผยเกือบทั้งหมดของทุกรูปร่างและทุกขนาดที่จะคิดได้ของเรือนร่างโดยปราศจากความสะเทือนใจ, โดยปราศจากความแปลกใจด้วยซ้ำ แต่แม่ไม่ยอมดู ความเปลือยเปล่าโดยปราศจากอารมณ์ แม่อยากให้มีมันถูกสงวนไว้เพื่อที่จะขยาย, ไม่ใช่ถูกโชว์เพื่อที่จะทำลาย, ความลึกซึ้งของประสบการณ์ของแต่ละบุคคล แม่รู้สึกว่แม่กำลังถูกปล้นสมบัติอันล้ำค่าที่ไม่อาจคำนวณได้ของ ความละเอียดอ่อน, ความลึกซึ้ง, และความซับซ้อน ความสุภาพเรียบร้อยเป็นระบบหนึ่งของการป้องกัน แต่ สัญญาณเตือนภัยทั้งหมดถูกตัดการเชื่อมต่อเสียแล้ว บ้านหลังนั้นก็เปิดอ้าซ่าให้คนเข้ามาปล้น

ความแตกต่างระหว่างความใกล้ชิดสนิทสนมและความเปิดกว้างถูกถอดออกไปโดยสิ้นเชิง ความคลั่งไคล้ที่มีต่อ “ความอ่อนไหว” และ “ การแบ่งปัน” ได้ทำงานที่เป็นอันตรายของมันแล้ว ไม่มีนัยสำคัญของวาระหรือความเหมาะสมอีกต่อไป สิ่งที่ควรถูกปิดซ่อนไว้กลับถูกนำมาออก สิ่งที่ควรจะถูกกระซิบกระซาบหรือถูกปิดบังไว้ในความเงียบกลับถูกป่าวประกาศ สิ่งที่ควรถูกเก็บรักษาไว้สำหรับเวลาที่ถูกละเลย, สถานที่ที่ถูกละเลย, และบุคคลที่ถูกละเลยกลับถูกโยนออกไปไว้ในทางสัญจร

เรื่องทางเพศไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้การแต่งงานได้ผล แต่มันเป็นสิ่งสำคัญ มันไม่มีสิทธิอำนาจของมันเอง มันไม่สามารถนำไปสู่อิสรภาพ มันต้องไม่ควบคุม มันไม่สามารถเติมเต็มได้ในท้ายที่สุด ในความหฤหรรษ์สูงสุดของความรัก คนรักย่อมรู้ว่านี่ไม่ใช่ทั้งหมดที่มีอยู่ ความใกล้ชิดที่อยู่ชิดใกล้ที่สุดก็ไม่ใกล้พอ “ฉัน-เธอ” ที่เราเคยคิดว่าเป็นที่สุดแล้วก็นำเราไปสู่ “พระองค์” ผู้นั้นในท้ายที่สุด มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่นำไปสู่ อิสรภาพ มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่เติมเต็มในท้ายที่สุด “และโลกกับสิ่งยั่วชวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติดำเนินพระทัยของพระเจ้ายิ่งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

แต่เรื่องทางเพศเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับสามีและภรรยาทั้งหลาย มันเป็นวิธีหนึ่งที่พวกเขาถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ (ลองคิดดูสิ!) พวกเขาจะต้องไม่ปฏิเสธเรื่องทางเพศต่อกันและกัน จงรักสามีของลูก, จงรักร่างกายของเขา, จงรักที่จะได้อยู่ใกล้ชิด จงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนที่สวยงาม ซึ่งเป็นบทกวีรักที่ถูกรวมไว้อยู่ในพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า (เราจะคิดใหม่ว่าบทกวีรักมีอยู่ในพระคัมภีร์?) ซึ่งพรรณนาถึงความงามต่างๆของคนรักในสายตาของผู้เป็นที่รัก และของผู้เป็นที่รักในสายตาของคนรัก พวกเขาเห็นกันและกัน, ศีรษะของเขา, ผมของเขา, ดวงตาของเขา, แก้มของเขา, ริมฝีปากของเขา, แขนของเขา, ขาของเขา, รูปลักษณ์ภายนอกของเขา, คำพูดของเขาล้วนถูกกล่าวถึงด้วยความปลาบปลื้มใจ “ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน” ผู้หญิงคนนี้มีดวงตาไว้มองเห็น, หัวใจไว้อารัก, และความ สามารถที่จะเอ่ยมันออกมาเป็นคำพูด

บางทีทั้งสามสิ่งเหล่านี้ต้อง (ในผู้หญิงบางคนมากกว่าในคนอื่น) ถูกเรียนรู้ แต่แม่เชื่อว่าพวกมันเป็นสิ่งที่เรียนรู้กันได้ ภรรยาต้องการดวงตาไว้มองเห็นสามีในทุกแง่มุมของเขา ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เธอ เธอต้องการ หัวใจที่ถูกฝึกฝนผ่านการปฏิบัติให้รักเขา เธอต้องสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่เธอเห็นและวิธีที่เธอรัก เราเป็น

มนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นจากเนื้อและเลือดเช่นเดียวกับที่ถูกสร้างขึ้นจากสมองและอารมณ์ต่างๆ พระวาทจะต้องถูกทำให้เป็นเนื้อหนังก่อนที่เราจะสามารถเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไรได้อย่างแท้จริง ชายคนหนึ่งเกริ่นนำ การขอแต่งงานของเขาด้วยคำประกาศแห่งความรัก - “ในเริ่มแรกนั้นพระวาททรงเป็นอยู่แล้ว” เขากล่าวถึงความรักนั้นในหลายวิธีเท่าที่เขาจะนึกออก - ถ้อยคำ, ท่าทาง, สายตา, ของขวัญ, ดอกไม้ต่างๆ แต่มันไม่ใช่จนกว่าเขาจะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นที่ถ้อยคำกลายเป็นเนื้อหนังในที่สุด และความรักของเขาถูกแสดงออกอย่างเต็มที่มากที่สุด แต่จากนั้นเนื้อหนังต้องกลับมาเป็นถ้อยคำอีกครั้ง ทั้งหญิงคนนั้นและชายคนนั้นจำเป็นต้องได้รับการบอกและถูกบอกครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพวกเขาเป็นที่รัก “ที่รักของฉันจำ ดูเถิด เธอช่างสวยงาม ไม่มีตำหนิในตัวเธอเลย” - ถ้อยคำ, จากนั้นก็เนื้อหนัง, จากนั้นก็ถ้อยคำ, และเป็นแบบนี้ไปจนชั่วชีวิต

สาระสำคัญของความเปลือยเปลือยทางเพศสำหรับผู้หญิงคือการเสียสละ จงให้ตัวลูกเองหมดทั้งตัว, อย่างร่าเริง, อย่างสนุกสนาน (เราเคยพูดคุยเกี่ยวกับความเฮฮาของเซ็กซ์บ้างไหม? ไม่มีใครเคยเตรียมแม่ให้พร้อมเลย สำหรับการที่มันรื่นเริงและส่งเสียงเฮฮามากขนาดไหนในบางครั้ง!) ทั้งสามีและภรรยาไม่ควรยับยั้งความเปลือยเปลือยนี้จากอีกฝ่ายยกเว้นมีข้อตกลงร่วมกันในระยะเวลาที่จำกัด ร่างกายของเขาเป็นของลูกแล้วตอนนี้, ส่วนร่างกายของลูกเป็นของเขา แต่ละคนมี “อำนาจ” เหนือร่างกายของอีกฝ่าย, แต่ละฝ่ายโอบอุ้มร่างกายของอีกฝ่ายในความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และเกียรติยศภายใต้พระเจ้า ลูกจะพบว่าเป็นไปได้เลยที่จะลากเส้นแบ่งระหว่างการให้ความเปลือยเปลือยและการได้รับความเปลือยเปลือย หากลูกให้การให้มาก่อน การรับก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

มีหลายครั้งที่ลูกจะพบว่าเป็นไปได้ที่จะให้ และสามีของลูกในความรักที่มีต่อลูก ก็ไม่เรียกร้อง มีหลายครั้งที่ลูกจะหิวโหยมากและเขาจะไม่อยากได้อะไรมากไปกว่าการได้เข้านอนและหลับปุ๋ยทันที เมื่อนั้นความรักของลูกก็จะอยากได้สิ่งที่เขาอยากได้มากกว่าสิ่งที่ลูกเองอยากได้ นี่คือการให้อีกชนิดหนึ่ง

ลูกจะอยากนำสมบัติของลูกเองออกมาสำหรับคนรักของลูก สมบัติเหล่านั้นจะต้องไม่ถูกเปิดเผยแก่เขาก่อนที่จะถึงเวลาและจะต้องไม่ถูกเปิดเผยแก่ใครอื่นด้วยเมื่อมองย้อนกลับไป สมบัติเหล่านี้เป็นของขวัญของลูกเอง, มีเอกลักษณ์และไม่เหมือนใครและไม่ควรถูกส่งมอบให้แก่คนธรรมดา จงถือว่าสมบัติเหล่านี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์

“ช่วงเวลาต่างๆของฉันทันทีซึ่งถูกลงนามโดยพระเจ้าไม่จำเป็นต้องถูกประเมินค่าในตลาด”

มันจะไม่ชัดเจนและเรียบง่ายเสมอไป ในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับในเรื่องอื่นๆทั้งหมดที่ชีวิตของลูกถูกผูกพันอย่างใกล้ชิดอยู่กับชีวิตของสามีของลูก บางครั้งลูกจะตระหนักว่าลูกต้องการความช่วยเหลือ จงจำไว้ก่อนอื่นเลยว่าความรักนั่นเอง - “หัวใจที่มีการศึกษา” _ มีวิธีหนึ่งในการสอนลูกว่าจะต้องทำอะไร ความกังวลเลวร้ายยิ่งกว่าไร้ประโยชน์ มันทำลายล้าง เปาโลสอนว่า “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่คิดเรื่องเพศขึ้นมา “ความปรารถนาของท่านทุกอย่าง” ก็รวมถึงความปรารถนาต่างๆในเรื่องเพศด้วย ลูกสามารถพูดคุยกับพระองค์เกี่ยวกับความปรารถนาเหล่านี้ได้ ลูกไม่สามารถทำให้พระองค์ตกใจหรือขยาดได้ “ถ้าผู้ใดในพวก

ท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรง
ตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น”

47 ความรักดี

สิ่งที่สามที่ทำให้การแต่งงานได้ผล นอกเหนือจากการยอมรับลำดับชั้นและการใช้เพศที่เหมาะสมคือ ความรักดี ความรักดีตั้งอยู่บนพื้นฐานของความภาคภูมิใจ, ความภาคภูมิใจชนิดที่ถูกต้องที่ตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงในประเทศหรือสถาบันหรือสถานที่หรือบุคคลที่เป็นเป้าหมายของความรักดี

เราเคยเห็นผู้หญิงทั้งหลายที่ไม่รักดีต่อสามีของตนอย่างชัดเจน แม้ไม่ได้หมายความว่าพวกเธอนอกใจ แต่พวกเธอไม่ภูมิใจที่ได้เป็นภรรยาของพวกเขา บางครั้งนี่เป็นเพราะพวกเธอถูกพวกเขา บางครั้งมันก็เป็นความหวังแบบหัวโบราณ เพื่อนคนหนึ่งได้บันทึกกับแม่ว่าเธอเบื่อกับการเป็นคนไม่มีค่า เธอเป็นแค่ “ภรรยาของมิก” มิกมีชื่อเสียงในบางแวดวง, เป็นชายคนหนึ่งที่น่าดึงดูดอย่างมาก, ประสบความสำเร็จอย่างมาก ผู้หญิงจำนวนมากคงจะคิดว่ามันค่อนข้างเพียงพอแล้วที่จะดำเนินชีวิตในฐานะภรรยาของมิก แต่ลิลิซายากที่จะเป็นลิลิซ เธอเป็นคนสวย, เธอเป็นคนน่ารัก, เธอถูกคิดว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมสำหรับมิก แต่มันก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้เธอพอใจ แม้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งควรเต็มใจที่จะรับความเสี่ยงนี้ เมื่อเธอใช้ชื่อสามีของเธอ เธอก็ยินยอมที่จะเป็นที่รู้จักในฐานะภรรยาของเขา ไม่มีอะไรทำให้แม่ตื่นเต้นเกินกว่าที่จะถูกระบุตัวตนกับผู้ชายคนหนึ่ง แม่ไม่รังเกียจถ้ามีคนคิดว่าแม่เป็นภรรยาของเขา แม่ชอบมัน แม่ไม่เคยรู้สึกว่าคุณลักษณะของตัวเอง “จมอยู่ใต้น้ำ” แม่ภูมิใจในสิ่งนี้ และรู้ว่าบุคลิกใหม่, คุณลักษณะของการแต่งงานนั้นเอง, ถูกสร้างขึ้นเมื่อคนสองคนแต่งงานกัน

ความภาคภูมิใจเกี่ยวข้องกับตัวตน ลูกต้องระบุตัวเองกับใครบางคนเพื่อที่จะภูมิใจในตัวเขา เราภูมิใจในความสำเร็จต่างๆของชาวอเมริกันเพียงเพราะว่าเราเป็นคนอเมริกัน เราภูมิใจในทีมฟุตบอลท้องถิ่นและพูดว่า “เรา” ชนะแล้ว

ในสมมุติฐานที่แม่พบบนโต๊ะทำงานของลูกและบนแผ่นจดเบอร์โทรศัพท์แม่เห็นชื่อใหม่ของลูกซึ่งถูกเขียนหลายครั้งและมีลวดลายมากมาย ลูกแทบรอไม่ไหวที่จะได้รับตัวตนใหม่นี้ ลูกเริ่มคิดว่าตัวเองเป็นของเขาแล้วและลูกอยาก让世界รู้สิ่งนี้

ความรักดีนี้จะทำให้ลูกทุกข์ทรมาน ลูกได้ขอข้อมูลเฉพาะเมื่อแม่ได้พูดคุยกับลูกเกี่ยวกับความทุกข์ที่ความรักอาจนำติดตัวมาด้วย นี่เป็นหนึ่งในนั้น หากลูกภูมิใจในตัวสามีของลูกและรักดีต่อเขาลูกก็จะทนทุกข์เมื่อเขาถูกวิพากษ์วิจารณ์ ไม่มีใครในตำแหน่งสาธารณะหนีคำวิจารณ์พ้น และลูกต้องยืนเคียงข้างเขาเมื่อคำวิจารณ์มา ลูกจะรู้ว่าบางครั้งคำวิจารณ์นั้นเป็นคำวิจารณ์ที่ถูกต้องแล้วและเพราะว่าลูกมีความรักดีลูกจึงจะเป็นทุกข์มากขึ้นไปอีก โดยการถูกระบุตัวว่าเป็นพวกเดียวกับชายคนนั้นลูกก็จะถูกรวมอยู่ในคำวิจารณ์นั้นด้วย

เมื่อเขาล้มเหลวลูกก็ไม่สามารถภูมิใจในความล้มเหลวของเขาได้ แต่ลูกสามารถรักดีได้ ลูกสามารถรักษาความเชื่อมั่นไว้ได้ในความคิดที่พระเจ้าทรงมีตอนที่พระองค์ทรงสร้างเขา และลูกสามารถลอบโยนและสนับสนุนเขาได้โดยมอบความเข้มแข็งแห่งความรักของลูกให้แก่เขาและแรงจูงใจที่ความภาคภูมิใจของลูกในตัวเขาจะปลุกฝังอยู่เสมอ

“เพราะเมื่อสิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้น ก็ไม่มีสิ่งใดถูกสร้างขึ้นดีไปกว่านี้แล้ว นั่นคือ การเป็นเพื่อนร่วมทางของชายที่เดียวดายคนหนึ่ง, เป็นยาบำรุงหัวใจของชายที่เศกเศร้าคนหนึ่ง, เป็นกองไฟของชายที่เหน็บหนาวคนหนึ่ง ... ไม่มีสมุนไพรมิเหมือนความรักดีภายใต้ผืนนภลัยแล้ว”

48 ความรักคือการกระทำ

ช่วงฤดูร้อนที่ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากเส้นศูนย์สูตรมากที่สุดเพ็่งผ่านพ้นไปและกลางวันก็ยาวนานและแดดจัด และฟ้าใส มันเป็นตอนเย็นและแทบจะไม่มีคลื่นกระเพื่อมที่ท่าเรือเลย ท้องฟ้าที่มีดมดสีน้ำเงินถูกสะท้อนเงาในผิวน้ำสีน้ำเงิน เรือเหล่านั้นที่จอดทอดสมออยู่สะท้อนแสงสีทองพร้อมกับดวงอาทิตย์ที่ตกดิน และเกาะมอร์ริสที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็เป็นสีทอง-เขียวก้ำมะหยี่ในแสงยามเย็น โดยมีฟ้ายามสนธยาเป็นฉากหลัง นกนางนวลสีขาวตัวหนึ่งลอยอยู่อย่างเจิบ ๆ บนพื้นผิวของน้ำที่เริ่มมืดใกล้กับชายฝั่ง ต้นสายน้ำผึ้งทำให้อากาศสดชื่นด้วยของขวัญแห่งน้ำหอมของมัน เรือเล็กลำหนึ่งแล่นเข้าสู่ฝั่งจากทะเล “ตัดเล็มผ่านผิวน้ำดุจกรรไกรคู่หนึ่ง” แม่เหลือเวลาอยู่อีกไม่กี่วันในสถานที่ที่น่ารักแห่งนี้ ตอนนี้อยู่ในอ็อกซ์ฟอร์ด, อ็อกซ์ฟอร์ดอันเก่าแก่ที่สวยงามพร้อมกับถนนสายแคบ ๆ ของมัน, ระเบียงต่างๆของมัน, ที่ดินทั้งหลายที่มีรั้วรอบขอบชิดที่เขียวขจีและมีดอกไม้ของมัน, ห้องสมุดและโรงสวดและห้องโถงต่างๆของมัน แต่แม่นึกภาพลูกอยู่ที่นี่กับแม่โดยนั่งอยู่ในกระท่อมข้างเตาผิงและพูดคุยกัน บนที่นั่งเหนือเตาผิงมีนกต่อทำด้วยไม้สีดำอันหนึ่ง, เข็ยอกเครื่องปั้นดินเผาสีน้ำตาลของหญ้าฤดูหนาวลูกหนึ่ง, ขามทองแดงลูกหนึ่ง, และหนังสือแถวหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งล่อใจอันยิ่งใหญ่ของแม่ ตอนที่แม่กำลังพยายามที่จะเขียน

เราคงจะพูดถึงสิ่งที่สี่ – ความรัก มันไม่ใช่ลำดับที่สี่ในลำดับความสำคัญ แม่ไม่ได้จัดเรียงสิ่งเหล่านี้ตามลำดับความสำคัญเพราะว่าพูดจริงๆก็คือแม่ไม่รู้วิธี แม่คิดว่าภาระแต่งงานในอุดมคติไม่สามารถขาดสิ่งใดในสิ่งเหล่านี้ได้เลย จะต้องมีการยอมรับลำดับขั้น: จะต้องมีการเรื่องทางเพศ, จะต้องมีความรักดีและความภาคภูมิใจและจะต้องมีความรักในและทั่วทั้งหมด

ลูกเคยตกหลุมรักแล้ว ลูกเคยมีประสบการณ์ที่เกือบทุกคนไฝฝืนถึง, ที่พวกกวีได้เขียนเกี่ยวกับ, ที่เกิดขึ้นกับบางคน “ตั้งแต่แรกพบ”, กับคนอื่น ๆ อย่างช้า ๆ, และกับลูก, แม่คิดว่า, หลังจากรู้จักกันเพียงไม่นาน แม่จำครั้งแรกนั้นได้ที่มันเกิดขึ้นกับแม่ แม่รู้ในตอนนั้นว่ามันเกิดขึ้นแล้วเมื่อแม่มองเข้าไปในกระจกเพราะว่าแม่เห็นคนๆหนึ่งที่แตกต่างไปจากเดิมที่นั่น “เธอรักเขา” แม่พูดกับใบหน้านั้น และใบหน้านั้นก็ตอบว่าใช่ ลูกมองหน้าเขาและทุกอย่างในตัวลูกก็พูดว่าใช่ ลูกรู้จนหมดข้อสงสัยเลยว่านี่คือชายคนที่ลูกสามารถให้ตัวเองด้วยความยินดี หัวใจของลูกร้องเพลง, ทั้งโลกร้องเพลง, รูปร่างของสิ่งต่าง ๆ ถูกเปลี่ยนแปลงไป

แต่นั้นไม่ใช่ความรักแบบที่แม่อยากที่จะพูดตอนนี้ ความรักแบบที่ทำให้การแต่งงานได้ผลนั้นเป็นมากกว่าความรู้สึกต่างๆ ความรู้สึกต่างๆเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้น้อยที่สุดในโลก การสร้างการแต่งงานบนความรู้สึกก็คงเหมือนกับการสร้างบ้านสักหลังบนทราย เมื่อลูกสัญญาในงานแต่งงานว่าจะรัก ลูกก็ไม่ได้กำลังสัญญาว่าลูกคาดหวังว่าจะรู้สึกอย่างไร ลูกกำลังสัญญา แนวการกระทำ ซึ่งเริ่มต้นในวันแต่งงานของลูกและดำเนินต่อไปตราบไต่ที่ลูกทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่

ความรู้สึกต่างๆของลูกไม่อาจหลีกเลี่ยงการได้รับผลกระทบจากความร่ำรวยและความยากจน, สุขภาพและความเจ็บป่วย, และสถานการณ์อื่น ๆ ทั้งหมดที่ประกอบกันเป็นชีวิต ความรู้สึกต่างๆของลูกจะมาและไป, ขึ้นและลง, แต่ลูกก็ไม่ให้คำสาบานต่างๆเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเลย เมื่อลูกพบว่าตัวเองเป็นเหมือนกับคนที่ไม่มั่นคงนั้นในจดหมายของยากอบ “ซึ่งถูกลมพัดพัดไปมา” มันก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้รู้ว่าลูกมีสมอเรืออัน

หนึ่ง ลูกได้ให้คำสัญญาต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าจะรัก ลูกสัญญาว่าจะรัก, ปลอดภัยและรักษาชายคนนี้ไว้ ลูกสาบานว่าจะรับเขาเป็นสามีที่สมรสของลูก, ว่าจะดูแลและอุ้มชูจากวันนี้เป็นต้นไป, ไม่ว่าจะดีขึ้นหรือแย่ลง, ไม่ว่าจะยากดีมีจน, ในความเจ็บป่วยและสุขภาพ, ว่าจะรักและทะนุถนอม “ตามบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” จนกว่าความตายพรากลูกทั้งสองจากกัน

ไม่มีใครในพวกเราที่สามารถเผชิญหน้ากับรายละเอียดทั้งหมดของความเป็นไปได้ต่างๆตอนที่เราให้คำสัญญาที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้ เราให้คำสัญญาเหล่านี้ในความเชื่อ ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงกำหนดไว้ว่าชายและหญิงควรจะผูกพันเข้าด้วยกันตลอดชั่วชีวิต ทรงเป็นพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้การผูกพันกันอย่างสัตย์ซื่อเช่นนั้นเป็นจริงได้ เราไม่ได้รับพระคุณสำหรับจินตนาการต่างๆ เราได้รับพระคุณที่จำเป็นในเวลาที่เราต้องการพระคุณ, “ขนมปังประจำวันของเราวันนี้” และเนื่องจากลูกได้ให้คำสัญญาของลูกแล้ว ลูกจึงได้ผูกมัดตัวเองครั้งเดียวซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ “ข้าพเจ้าจะทำสิ่งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า” ไม่มีสิ่งใดคุ้มค่าที่จะกระทำ เคยถูกทำสำเร็จผ่านทางความรู้สึกต่างๆเพียงอย่างเดียว มันต้องมีการลงมือกระทำ มันต้องให้เท้าข้างหนึ่งเดินไปข้างหน้าอีกข้างหนึ่ง โดยเดินไปในเส้นทางที่ลูกทั้งสองตกลงร่วมกันแล้วว่าจะเดินไป

หลักการพื้นฐานของความรักคือการให้ตนเอง สำหรับแม่แล้วดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้หญิงคนหนึ่ง ที่รักอย่างแท้จริง ลูกรู้อยู่แล้วว่าลูกโหยหาที่จะมอบตัวเองให้แก่สามีของลูกอย่างลึกซึ้งขนาดไหนและอย่างเร่งด่วนขนาดไหน มันเป็นเรื่องสำคัญของความเป็นผู้หญิงที่จะให้ บางทีมันอาจเป็นเรื่องยากมากกว่าสำหรับผู้ชายที่จะให้ตัวเอง แต่ทั้งสามีและภรรยาต้องเรียนรู้สิ่งนี้ ในตัวภรรยา สิ่งนี้มาในรูปของการยอมจำนน เปาโลไม่เคยจำเป็นต้องสั่งภรรยาทั้งหลายให้รักเลย เห็นได้ชัดว่าเขาคิดว่าพวกเธอจะทำอย่างนั้นโดยไม่ต้องให้เขาเตือนสติ แต่เขาเตือนพวกเธอว่าความรักของพวกเธอจะต้องอยู่ในรูปแบบของการยอมจำนน เมื่อในระหว่างการดำเนินชีวิตประจำวันความรักที่พวกเธอรู้สึกอย่างเป็นธรรมชาติเหลือเกินต่อสามีของพวกเธอนั้นไม่เพียงพอสำหรับความรักที่ที่เกิดจากการใช้งาน การกระทำที่จำเป็นต้องทำก็คือการยอมจำนน แต่เปาโลรู้ว่าความรักของผู้ชายนั้นแตกต่างกัน แรงผลักดันที่แข็งแกร่งของเขาสำหรับการครอบครอง, ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานและจำเป็นในการปฏิบัติตามความรับผิดชอบแบบผู้ชายที่จะปกครอง, ก็ทำให้มันยากมากขึ้นสำหรับเขาที่จะสละวางชีวิตของเขา ดังนั้นเปาโลจึงกำหนดภาระที่หนักที่สุดให้กับผู้ชายเมื่อเขาสั่งผู้ชายให้รักภรรยาของตนเหมือนกับที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร

ฝ่ายภรรยาจึงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริวรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง

ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร

ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนคงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

49 ความรักหมายถึงกางเขน

เมื่อลูกยังไม่ได้แต่งงานหรือเมื่อการแต่งงานของลูกสิ้นสุดลงและลูกมองย้อนกลับไปในช่วงหลายปีที่ผ่านมาด้วยความปรารถนา มันก็ค่อนข้างเป็นไปได้โดยไม่เชื่อสิ่งที่จะทำให้มันเป็นอุดมคติ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เข้ามาในชีวิตทั้งสิ้น, สิ่งหนึ่งที่จะปกป้องเราไม่ให้ทำให้สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตเป็นอุดมคติและจะทำให้สิ่งที่แย่ที่สุดในชีวิตเป็นสิ่งที่ทนได้และนั่นคือกางเขน กางเขนต้องเข้ามาในการแต่งงาน “ใครที่รักก็ต้องทนทุกข์เช่นกัน”

กางเขนเข้ามาทันทีที่ลูกรับรู้ถึงความสัมพันธ์เป็นของขวัญอย่างหนึ่ง พระองค์ผู้ประทานของขวัญชิ้นนี้อาจเรียกมันกลับคืนได้ทุกเมื่อ และเมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ลูกก็ชอบพระองค์ในการรับนั้น เพราะปรารถนาเหนือสิ่งอื่นใดที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ลูกจึงถวายเป็นแต่พระองค์ คือของกำนัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนี้ให้เป็นเครื่องบูชาซึ่งถูกยกขึ้นในการนมัสการและการสรรเสริญ พร้อมกับความเชื่อที่ว่าในเครื่องบูชา นั้นมันจะถูกแปลงสภาพเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

นี่คือความหมายของการเสียสละ นี่คือเหตุผลที่กางเขนของพระคริสต์ “ตั้งตระหง่านเหนือซากแห่งกาลเวลา”
ความรักคือการเสียสละ

การเสียสละคือการให้, การถวายเป็น, และความหมายของการเสียสละในพระคัมภีร์คือการให้ชีวิตแก่อีกคนหนึ่ง แม้เชื่อว่าลูกสองคนอาจถวายเป็นความรักของลูกแต่พระเจ้าด้วยกันในฐานะคู่รักสำหรับพระราชกิจที่แปลงสภาพของพระองค์ ลูกอาจอ่านถ้อยคำของเปาโลด้วยความหมายพิเศษที่มีต่อโรม 12: 1-3

ความเป็นผู้ใหญ่เริ่มต้นด้วยความเต็มใจที่จะให้ตัวเอง ความเป็นเด็กนั้นมีลักษณะเฉพาะตัวคือความมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ตัวเอง เฉพาะคนเหล่านั้นที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณและทางอารมณ์เท่านั้นที่สามารถวางชีวิตของพวกเขาเพื่อคนอื่น ๆ, คนเหล่านั้นที่เป็น “เจ้านายของตัวเองเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เป็นผู้รับใช้ของผู้อื่น”

วิธีต่างๆที่เฉพาะเจาะจงที่หลักการอันยิ่งใหญ่แห่งไม้กางเขนกระทำกิจการในการดำเนินชีวิตประจำวันก็ถูก

แสดงออกอย่างสมบูรณ์แบบที่สูงสุดในบทแห่งความรักในพระคัมภีร์ คือ 1 โครินธ์ 13 ที่นี่เราพบหลักฐานแห่งลักษณะเฉพาะตัวที่เสียสละแทนที่จะเป็นลักษณะเฉพาะตัวด้านอารมณ์ของความรัก

ความรักแบบคริสเตียนคือการกระทำ มันคือองค์ประกอบสำคัญของการแต่งงาน และเนื่องจากการแต่งงานเองเป็นงานชั่วชีวิต ความรักนี้จึงถูกปฏิบัติออกมาตลอดวันและปีเหล่านั้นของการแต่งงาน โดยเติบโตขึ้นขณะที่มันถูกปฏิบัติ, โดยมีความลึกซึ้งมากขึ้นเมื่อความใส่ใจและความรับผิดชอบลึกซึ้งมากขึ้น และในขณะเดียวกันก็เปลี่ยนความใส่ใจและความรับผิดชอบเหล่านั้น (และแม้แต่งงานจำเจเหล่านั้น) ให้กลายเป็นความชื่นบานที่ลึกซึ้งกว่าเดิมด้วย

เปาโลกล่าวว่ามันไม่ใช่คารมคมคาย, มันไม่ใช่ของประทานแห่งการพยากรณ์หรือความรู้หรือแม้แต่การรู้ความลับต่างๆของพระเจ้า มันคือความรัก หากแม่รู้จักหัวใจของลูกบ้างสักนิด แม่ก็รู้ว่าลูกไม่ได้ถูกล่อลวงให้คิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของของขวัญอันล้ำค่าและน่าอิจฉาเหล่านี้ แต่ลูกก็เป็นเจ้าของความรัก ลูกแน่ใจในเรื่องนั้นอย่างสมบูรณ์แบบ มันจะยั่งยืนหรือไม่? มันจะยั่งยืนหากมันเป็นความรักแบบที่เปาโลพูดถึง

ความรักที่แม่พูดถึงนี้จะหมดความอดทนช้า - มันมองหาวิธีที่จะมีลักษณะสร้างสรรค์ หญิงสาวคนหนึ่งได้เขียนถึงแม่เมื่อปีที่แล้วเพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับพฤติกรรมของเธอที่มีต่อคู่หมั้นของเธอ เธอสงสัยแล้วว่าเธอจะดำเนิน

เขาอย่างไร แม่ให้พระคำข้อนี้แก่เธอ แน่ใจว่าลูกไม่สามารถเป็นคนที่สร้างสรรค์ได้หากลูกไม่รับรู้ถึงความอ่อนแอ แต่เมื่อลูกตระหนักถึงสถานที่ที่จำเป็นจะต้องมีการสร้างสรรค์หรือการให้กำลังใจสักเล็กน้อยลูกก็สามารถเริ่มที่จะก้าวขึ้น, ที่จะให้กำลังใจ, ที่จะเสริมกำลังใจ อย่าหมดความอดทน การก่อสร้างใช้เวลาและลูกต้องทนกับความล่าช้าและความไม่สะดวกมากมายและเศษหินจำนวนมากในกระบวนการนั้น

ความรักไม่ได้เป็นเจ้าของเจ้าเข้าเจ้าของ ถ้าพระเจ้าได้ประทานลูกทั้งสองให้แก่กันและกัน “เพื่อที่จะดูแลรักษาและอุ้มชู” ลูกจะไม่ได้เป็นเจ้าของเจ้าเข้าเจ้าของได้อย่างไร? โดยการจดจำก่อนอื่นเลยว่ามันเป็นของขวัญ และอันดับที่สองคือ โดยการจดจำข้อจำกัดต่างๆของของขวัญชิ้นนี้ พระเจ้าได้ประทานลูกทั้งสองให้แก่กันและกันในวิธีที่เฉพาะเจาะจงสำหรับเวลาที่เฉพาะเจาะจง พระองค์ยังทรงเป็นนายของลูกแต่ละคนอยู่เหมือนเดิมและทรงเป็นผู้แรกที่ลูกให้คำตอบ มีความเป็นเจ้าของซึ่งเป็นความโลภ, ตัณหาที่ยึดติดและเกาะแน่นที่ท่วมทับและมีอำนาจครอบงำ ไม่มีความเชื่อในรูปแบบนี้เลย, ไม่มีการขอบคุณพระเจ้า, ไม่มีความเคารพยำเกรงต่อบุคคลผู้หนึ่งที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า เขาได้รับการปฏิบัติเหมือนกับเป็นวัตถุที่มีเจ้าของซึ่งจะถูกทิ้งขว้างได้ตามความประสงค์ของเจ้าของนั้น มีความกลัวการสูญเสียว่าเขาอาจหนีไปหรือถูกชิงเอาไป จงวางใจพระเจ้าผู้ได้ประทานเขาให้แก่ลูก, จงเชื่อพระองค์ว่าจะทรงรักษาลูกทั้งสองไว้

ความรักไม่กระวนกระวายที่จะสร้างความประทับใจและไม่คิดขยอว่าตนเป็นคนสำคัญ มันไม่จำเป็นต้องทำทั้งสองสิ่งนั้น ลูกทำให้เขาประทับใจแล้ว ลูกมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเขา ไม่มีคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย จงยอมรับข้อเท็จจริงนั้นและรู้สึกสบายใจกับเขา จงเป็นคนอ่อนสุภาพโดยยอมรับว่ามีหลายด้านในชีวิตของเขาที่เขาไม่จำเป็นต้องมีลูกก็ได้

ความรักมีมารยาทที่ดีและไม่แสวงหาความได้เปรียบอันเห็นแก่ตัว ความมีมารยาทได้รับการนิยามว่าเป็น “การเสียสละเล็กน้อยๆจำนวนมาก” สามีคนใดที่ทิ้งเก้าอี้แสนสบายไว้ครู่หนึ่งเมื่อภรรยาของเขาเดินเข้ามาในห้อง, ที่กระโดดออกมาจากรถท่ามกลางสายฝนเพื่อเปิดประตูให้เธอ, หรือที่ดันเก้าอี้ของเธอเข้าไปที่โต๊ะกินข้าวก็แสดงออกโดยท่าทางเหล่านี้ (ซึ่งทำให้เขาต้องออกแรงนิดหน่อย) ไม่ใช่ว่าเขาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และต้องการความช่วยเหลือทางร่างกาย แต่แสดงออกว่าเขาใส่ใจเธอ เธอยินดีที่ได้รับการยอมรับในวิธีที่พิเศษเหล่านี้ และเธอก็ยินดีเพราะเธอยินดี มันเป็นราคาเล็กน้อยที่ต้องจ่ายสำหรับความรู้สึกที่อบอุ่น มันเป็นการกระตุกเล็กน้อยบนเส้นเชือกเหล่านั้นที่ผูกมัดพวกเขาเข้าไว้ด้วยกัน

ความรักไม่ขี้ใจน้อย ความรักถูกสัมผัส – นั่นคือมันไวต่อความรู้สึกต่างๆของอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง, เศร้าเมื่อเขาเศร้า, เจ็บปวดเมื่อเขาเจ็บปวด, ดีใจเมื่อเขาดีใจ แต่ความรักไม่ขี้ใจน้อย ความขี้ใจน้อยหมายถึงปฏิกริยาต่อการปฏิบัติของอีกฝ่าย เมื่อคนสองคนกำลังดำเนินชีวิตในความรัก พวกเขาปฏิบัติการณ์บนข้อสมมติฐานที่ว่าความรักนั้นอยู่ที่กันบึงของการปฏิบัติใดก็ตามที่พวกเขาได้รับ สิ่งนี้ช่วยกำจัดความเจ็บปวดเยาะเย้ยที่อาจเกิดขึ้นได้ มันเป็นความจริงที่ว่าคนที่รักกันนั้นง่ายกว่าเสมอเพราะทุกสิ่งที่ลูกทำและพูดเป็นสิ่งที่สำคัญกับเขาอย่างมาก แต่การแสดงปฏิกริยาในแบบที่ได้รับบาดเจ็บคือความขี้ใจน้อย ความรักไม่ขี้ใจน้อย ความรักยอมเชื่อแม้ไม่แน่ใจ และแม้ว่าข้อสงสัยยังคงมีอยู่ จงตอบสนองในความรัก อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว

ความรักไม่คอยจดจำความชั่วร้ายหรือสะใจกับความชั่วร้ายของคนอื่นๆ ในทางตรงกันข้ามมันดีใจกับคนดีทุกคนเมื่อความจริงมีชัย จงปฏิเสธที่จะรวบรวมรายการความผิดต่างๆที่ลูกสามารถโยนทิ้งบนตัวสามีของลูกสักวันหนึ่งเมื่อเขาบ่นเกี่ยวกับบางสิ่งที่ลูกได้กระทำ ความรักคอยลบล้างความผิดต่างๆอยู่เสมอ แน่ใจว่านี่ไม่ได้หมายความว่ามันเป็นไปได้ที่จะลืมความผิดทุกอย่าง “การให้อภัยคือมนุษย, การลืมนคือพระเจ้า” ลูกอาจต้องให้อภัยเขาเมื่อเขาทำให้ลูกเจ็บ และจากนั้นก็ให้อภัยเขาอีกครั้ง และทุก ๆ ครั้งที่ลูกจำความผิดนั้นได้แม้ว่ามันจะผุดขึ้นมาในความคิดสี่ร้อยเก้าสิบครั้งก็ตาม ลูกจะพบว่าการให้อภัยนั้นไม่ใช่งานเต็มเวลาเกือบเท่ากับความรักที่คุ้มใจเลย

ความรักทรหดอดทนไม่รู้ขีดจำกัด ใ้วางใจไม่รู้จบ มีความหวังไม่รู้จาง มันสามารถอยู่ได้นานกว่าอะไรทั้งนั้นอันที่จริงแล้ว มันเป็นสิ่งเดียวที่ยังคงยืนอยู่ยามที่สิ่งอื่นที่เหลือล้มลงไปหมดแล้ว

สิ่งเหล่านี้คือกฎพื้นฐาน นี่แหละคือวิธีที่สิ่งๆที่เรียกว่าความรักได้ผลจริง, ในชีวิตแต่งงาน, ในโลก

ในความสนิทสนมของการแต่งงานลูกก็ให้ตัวเองอย่างต่อเนื่องและอย่างยินดี เมื่อลูกให้ตัวเองแก่สามีของลูกลูกก็กำลังให้ชีวิตแก่เขาอย่างแท้จริง ลูกกำลังใส่ความหมายเข้าไปในชีวิตของเขาซึ่งไม่เคยอยู่ที่นั่นมาก่อนและด้วยความเต็มใจหรือไม่ก็ตาม (นี่คือหนึ่งในสิ่งๆที่น่าอัศจรรย์และสวยงามที่สุดของข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่หลบหนีไม่พ้น) ลูกก็พบความหมายในชีวิตของลูกเองเพราะการเสียสละนี้ สามีของลูกซึ่งรักลูกอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร นั่นคือ สละวางชีวิตของเขาเพื่อลูก ก็ให้ชีวิตแก่ลูกและใส่ความหมายเข้าไปในชีวิตของเขาเอง หลักการฝ่ายจิตวิญญาณที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ก็ถูกขับเคลื่นแล้ว มันไม่ใช่การสละวางนั้นที่จับจ้องความคิดต่างๆของลูก มันคือความชื่นชมยินดีนั้นต่างหาก พระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงสู้ทนทางเขานั้นก็ทราบถึงความชื่นชมยินดีที่ได้ถูกตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์

ลูกไม่สามารถพูดเกี่ยวกับความคิดเรื่องความเสมอภาคและแนวคิดเรื่องการให้ตนเองในลมหายใจเดียวกันได้ ลูกสามารถพูดคุยเกี่ยวกับการเป็นหุ้นส่วน แต่มันคือความเป็นหุ้นส่วนของการเดินรำนั่น หากคนสองคนตกลงที่จะเดินร่าด้วยกันพวกเขาก็ตกลงที่จะให้และรับ, คนหนึ่งเป็นผู้นำและอีกคนเป็นผู้ตาม นี่แหละคือสิ่งที่การเดินร่าเป็น การยินยอมให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนนำก็หมายความว่าไม่มีการเดินร่าใด ๆ มันคือการยอมจำนนที่รู้สึกยินดีของผู้หญิงต่อการนำของผู้ชายที่ให้อิสรภาพแก่เขาและแก่เธอ การยอมรับตำแหน่งต่างๆของพวกเขาทำให้ทั้งคู่เป็นอิสระและหมั้นพวกเขาเข้าสู่ความชื่นชมยินดี

หากลูกสามารถเข้าใจความเป็นผู้หญิงของตัวเองได้นะ วาเลอรี ในแง่นี้ลูกก็จะรู้จักความครบบริบูรณ์ของชีวิต จงฟังการทรงเรียกของพระเจ้าที่ให้เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง จงเชื่อฟังการทรงเรียกนั้น จงเปลี่ยนพลังงานทั้งหลายของลูกให้เป็นการรับใช้ ไม่ว่าจะการรับใช้ของลูกจะเป็นการรับใช้ต่อสามีคนหนึ่งและผ่านตัวเขาและครอบครัวและบ้านที่พระเจ้าประทานให้แก่ลูกเพื่อที่จะรับใช้โลก หรือไม่ว่าลูกควรจะเป็นไปเป็นสอดต่อไปในแผนการของพระเจ้าเพื่อที่จะรับใช้โลกโดยปราศจากการปลอมประโลมของสามี บ้านและครอบครัว ลูกก็จะรู้จักความครบบริบูรณ์ของชีวิต, ความครบบริบูรณ์ของเสรีภาพ, และ (แม้รู้ว่าแม่พูดถึงอะไร) ความครบบริบูรณ์ของความชื่นชมยินดี